

C:\Users\Plazma\Desktop\A_Anderson Paul - Conan rebel.PDB

PDB Name: Anderson_Conan_Rebel.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.6.2003
Modification Date: 25.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Paul Anderson

Conan rebel

1. Zjevení Sekery

Na Stygii těžce dolehla noc. V místě, kde se obrovská řeka vlévala do moře, byl naprostý klid. Od oceánu sem nedoléhala ani ten nejslabší dech větru. Obloha byla zatažená, takže nad Khemi se jen tu a tam v trhlině mračen zableskla hvězda, která vypadala jako uhlík zbylý z výhně předešlého dne. Slunce už dávno zapadlo, ale zdi a ulice města ještě vyzařovaly teplo. Vnější zdi města byly vysoké a příkré, a tak odrážely veškerý chladný vzduch, který přicházel od moře, stejně jako odrážely zájem vnějšího světa a chránily tajemné město před všemi nežádoucími zvědavci. Nad strmými útesy se zvedaly strážní věže jako zuby obrovského netvora, který se chystá pohltit sama nebesa. Ulice města byly temné, tiché a pusté. Jen tu a tam na dlažbě suše zaškrabaly šupiny obrovských pythonů, kteří pátrali po kořisti. V noci město patřilo posvátným hadům a zřidkaví chodci, varovaní výstražným sykotem, před nimi v hrůze rychle prchali. V místnosti, kde spal mág Tothapis, byl vzduch jiný. Hluboko v podzemí několik otroků roztáčelo mohutné kolo, které pohánělo lopatkové kolo v dlouhé šachtě. Umělý dech, který v nelidských podmínkách vytvářeli, propůjčoval husté atmosféře kadidlem prosycené ložnice jejich pána příjemný chládek. Slabý bzukot větráku přehlušovala tichá zvonkohra, poháněná stejným způsobem. Mág hlásal střidmost a odříkání, takže matrace v jeho lůžku byla tvrdá, ale zato byla vycpaná hebkými vlasy obětovaných panen a ložní povlečení, ebenově černé, bylo jemné jako pavučina. I přes veškeré pohodlí však této noci spal mág špatně, neklidně se převaloval a mumlal ze spaní. Náhle se probudil a se slabým výkřikem se posadil. V rozích jeho lůžka hořely čtyři mohutné černé svíce, vysoké jako člověk a zasazené do svícnu ze stehenních kostí behemotů. Svíce teď na okamžik vzplály vysokým plamenem a zhasly. Něco takového se mu v uplynulých staletích života nikdy nestalo, ale dobře věděl, co to znamená ohlašuje. Horečně se zbavil přikrývky, do které se v neklidném spánku zamotal, a seskočil na zem. Ulehl na břicho, políbil koberec a zavlnil se jako had. "Iao, Setesh!" zvolal ostrým hlasem. "Anet neter aa, neb keku fentut amon!" Teprve pak se odvážil zvednout hlavu a podívat se před sebe. V temnotě halící místnost uviděl slabou záři a v tichu zaslechl suchý šepot, který nevycházel z lidských úst. Záře sílila a postupně se změnila v obrovského zlatého hada, jehož stočené tělo vyplňovalo místnost od podlahy k vysokému stropu. V nazlátlém svitu uviděl, že každou, i sebemenší plošku v místnosti, pokryly složité hieroglyfy. Šepot sílil, až se změnil v děsivý sykot, podobný řevu vodopádů řeky Styx, které ležely proti proudu na jihovýchod. Tothapis se znovu zaslívil na zemi a uctil svého boha.

Sykot se změnil v jednotlivá slova: "Mluv, muži. Vyslov mé jméno!"

"Jsi Set," zvolal čaroděj, "pán vesmíru, kterému Stygijci slouží a kterého uctívají přede všemi bohy!"

"A jak mi sloužíš ty sám?"

Z mágových rtů se vydral proud slov. "Sloužím ti všemi způsoby, kterými může člověk sloužit tomu, kdo byl dřív než lidstvo a kdo bude i potom, až lidstvo zmizí z povrchu Země, ó pane! Jsem knězem tvého chrámu, a i když nejsem nejvyšším vykladačem, je to jen proto, abych ti mohl sloužit mnohem lépe jako hlava mágů Černého kruhu. Má kouzla trestají nevěřící a posilují krále hubící pohany, protože tito králové jsou ti nakloněni především. Už brzo nevěřící poznají, jak strašlivý je tvůj hněv, ó Sete! Přiznávám, mé věrné a oddané služby patří k těm posledním věcem, přispívajícím k většímu lesku tvé temné slávy. Ty jsi prodloužil dny i noci mého života na zemi a daroval jsi mi sílu nad lidmi a démony. Dal jsi mi nahlédnout do podstaty svého bytí a já tak porozuměl některým tajemstvím, která tě obklopují. Dnes v noci ses zjevil svému otroku. Cožpak bych si troufl od tebe něco žádat? Co bych se mohl ve své nicotě odvážit nabídnout ti na oplátku, ó Sete?"

"Vstaň, muži! Pohled' na mne a slyš!"

Tothapis se zvedl a zůstal ztuhle stát. Ruce měl předpažené a obrácené dlaněmi k zemi. Těsně před ním se vznášela obrovská hadí hlava, z jejíž pootvěřených tlamy vystřeloval mezi dlouhými zuby rozeklaný jazyk. Pohled očí bez víček však byl nehybný.

"Slyš mě dobře," pokračoval syčící hlas. "Nazval jsi mě pánem vesmíru, ale dobře víš, jakými protivníky jsou mi bohové země, moře, nebe i podsvětí. Víš, že jen málokterý z nich je ochoten uznat mě za svého pána a jak málo z jejich uctívaců mě považuje za něco jiného než za zosobnění čistého zla. Nejmocnější z mých protivníků je Mitra - bůh slunce,

který by mě rád viděl pod podrážkami svých sandálů."

"Necht' je proklet Míttra a všichni Hybořané, kteří ho následují," zavrčel Tothapis.

"Ať je proklet, tak jest," zasyčelo zjevení. "Jenže podle starých kronik a ze svého magického umění jsi mohl již dávno zjistit, že jeho moc a síla pochází z dávných časů. Obrácím se teď k tobě proto, abych své věrné varoval před novým nebezpečím. Ohrožuje tebe, krále, celý váš národ a především mne, vašeho boha. Dnešního dne spojil osud jednoho muže s jednou ženou. Z jejich svazku se nikdy nenarodí dítě, oni se však nevědomky stali nástrojem osudu nebo spíš osudem samým. Jestliže nebudou zabiti, jestliže tento zárodek osudu nebude zahuben hned v kolébce, v prvopočátku, rychle doroste nesmírných rozměrů a v rukou bude svírat válečnou sekeru, pod jejíž čepelí padnou mnozí. A ta sekera by nakonec v budoucích letech podťala pilíře mé vlastní svatyně."

Tothapis, který v minulosti lhostejně přihlížel mnoha strašlivým věcem, se otřásl. Jestliže Set není schopen zničit párek obyčejných smrtelníků a namísto toho se musí obrátit o pomoc ke svým lidským služebníkům, pak v celé záležitosti hrají roli nepředstavitelné Síly a jejich boj, který bude nesmírně krutý, se nebude odehrávat jen na Zemi.

"Neboj se, čaroději," syčel hlas dál. "Co se má stát, stane se na Zemi, protože kdyby se do boje vmísili i velcí bohové, nastal by konec světa. Přesto ti chci já - Ten který se plíží nocí - sdělit, co bys měl znát. Použiješ svou obvyklou lstivost a magické umění, na pomoc ti přispěchají obludy i démoni, a to vše postavíš proti smrtelníkovi, který ani neví, že je nositelem osudu. Je jen z masa a krve, i když jeho svaly jsou silné a krev ohnivá. Kdyby se nesetkal s tou ženou, byl by žil a zemřel jako obyčejný tulák a ty můžeš dosáhnout toho, že tak stále ještě zemře. Dívej se dobře a vtiskni si do paměti, co uvidíš!"

Uprostřed hadích závitů se začal pomalu tvořit obraz. Tothapis měl pocit, že se zvedl z místa a vyletěl kopulí svého domu vzhůru, vysoko nad Khemí. Viděl město, obklopující z obou stran lesklou řeku a její ústí v mořské zátocce. Viděl obdělávaná pole, která se táhla do daleka jako šedá mozaika propletená stříbrnými nitkami zavlažovacích kanálů, kde se jen tu a tam krčila vesnice nevolníků. Stoupal stále výš a výš, až se pod ním rozvinula celá Stygie, jejíž severní hranici tvořila obrovská řeka. Za ní se rozkládaly farmy a pastviny Shemu, jižní poušť a džungle a savany Kushe. Z výše, ve které se pohyboval, už nebyl s to rozeznat stopy lidské činnosti.

S rychlostí, která ho omamovala, přeletěl obraz přes pobřeží Kushe. Nad příbojem se temnaly deštné pralesy, leskly se močály a řeky a jak se výška snižovala, zahlédl dokonce skupiny černochů, kteří vypalovali pralesy na místech, kde chtěli založit nová pole. Obraz ostrý, jako by ho přenášely oči ostříže, zamířil na západ, nad mořskou hladinu.

Tothapis uviděl loď. Bylo to válečné plavidlo - štíhlá černá galéra, která měla od stěžně na záď zvýšenou palubu. Ve snížené části byly lavice veslařů a ještě o něco niž hlavní paluba, která zakrývala podpalubí. Na přídi se leskla vyřezávaná a bohatě zdobená hlava tygra s vyceněnými zuby. Podél lodních boků visely na nízkém zábradlí těžké štíty. Čtyřicet vesel bylo zataženo dovnitř, protože jedinou čtvercovou plachtu nadouval svěží vítr a hnál štíhlou loď dlouhými, jakoby kočičími skoky po vrcholcích vln k severu. Většina posádky odpočívala, všude na palubě i na lavicích bylo vidět její členy zabalené v lehkých příkrývkách. Obraz se ještě zvětšil a Tothapis uviděl, že námořníci jsou silní mladí černoši, oblečení většinou v bederních rouškách, ale někteří neměli ani ty. Nebyl mezi nimi jediný, kterého by nezdobila síť jizev, a všichni měli zbraně neustále po ruce.

Pohled se přesunul na záď. Tam se zvedala malá vyvýšená paluba, která byla současně střežou kapitánské kajuty. Na ní stál bílý muž a bílá žena. Muž svíral pravici rukověť kormidla a levou rukou objímal kolem pasu ženu. Ona se ho dotýkala bokem a hlavu si opírala o jeho hrud'. Pohled byl velmi jasný, protože nebe bylo úplně čisté a plné hvězd, kterým vévodila jasná Mléčná dráha. Voda okolního oceánu, zčeřená pohybem lodí, zeleně světlkovala.

Tothapis žil v celibátu, nebyl ochotný plýtvat energií na obyčejné pozemské věci. Když však spatřil tu ženu, unikl mu tichý vzdech. Byla mladá, a přestože musel být mořský vítr chladný, velmi spoře oblečená. Na opasku jí visela dlouhá dýka a ve vlasech měla stříbrnou čelenku a to byly jediné doplňky jejího oblečení. Dlouhé vlasy černé jako havraní křídlo jí volně vlály ve větru. Podivný obraz i v šeru ukázal Tothapisovi barvy. Žena měla pod rovným obočím velké hnědé oči, olivovou pleť a plné rudé rty. To spolu s jemně řezanou křivkou nosu a vysokými lícními kostmi prozrazovalo, že je Shemitka. Byla vyšší, než bylo u žen její rasy obvyklé a Tothapis nikdy v životě neviděl tak dokonalou postavu - velká, ale pevná ňadra, štíhlý pas, dlouhé a jemné ruce a nohy - nádherné křivky, pod kterými se nedal vytušit ani jediný náznak tuku nebo povolené tkáně. Když se pohnula, vypadala jako velká kočka.

"To je Belit," oznámil mu Setův hlas. "I když je to žena, podařilo se jí vycvičit ty černé divočky a udělat z nich nejstrašnější pirátskou posádku, která kdy plenila Černé pobřeží, a teď plují na sever, směrem k břehům Stygie. Dnes napadla loď, na které se plavil Conan - Cimřeňan jako cestující.*1 Protože Conan bojoval na straně přepadnuté posádky, dobyla tu loď jen s vypětím všech sil a ztráty měla obrovské. Bojovali spolu, ale přes čepele mečů mezi nimi přeskočila jiskra a vzplál plamen lásky a uzavřeli mezi sebou mír. Ted' povedou krvavou válku proti všem! Spust' z ní už konečně oči, ty hlupáku! Pozoruj Conana!"

Tothapis rychle uposlechl rozkaz. I muž u kormidla byl mladý, přestože se na první pohled mohl zdát starší. Málokterý muž, kterého Tothapis v životě viděl, byl tak vysoký a mohutný. Hra svalů na ruce, ovládající těžké kormidlo, do něhož bušily vlny, mluvila o síle, která odpovídala jeho věku. Uhlově černé vlasy, rovně zastřižené nad čelem, mu padaly na ramena. Obličej, čistě vyholený, měl svou drsnou krásu. Přísný výraz najednou zmizel v rychlém úsměvu a pod hustým obočím zajiskřily modré oči. Když se s Belit rozhodli postavit se na nějakou dobu ke kormidlu, shodil tuniku, která mu v té chvíli byla malá. Proto mohl netušený pozorovatel zachytit kusy bílé, neopálené kůže, která dokazovala, že muž je barbar z končin daleko na severu.

Najednou se do ticha vmísily zvuky. Tothapis uslyšel šum vody, praskot lodního trupu a drnění lan. Měl pocit, že pod nohama cítí pohyb paluby a cítí slaný mořský vzduch. Belit promluvila a její chraptivý hlas změkl: "I ty hvězdy se radují s námi, můj drahý!"

Mluvila linguou francou - směsicí jazyků většiny pobřežních zemí, jak bylo mezi námořníky zvykem. Conanův bas jí

odpověděl ve stejném jazyce a Cimmeřanův melodický přízvuk Tothapise velmi překvapil. O Cimmeřanech, tom zvláštním bojovném národě, četl jenom několik velmi krátkých zmínek ve starých knihách. "Skoro bych tomu věřil, když se dívají na tebe." Zasmál se a přitiskl ji pevněji k sobě. "Jenže o chvíli, kdy jsi nejkrásnější, přijdou, až zase sejdem dolů."

"A bude to brzo?" zapředla.

"Hodně brzo. Říkal jsem ti přece, že čekám jen na to, až se zvedne vítr, abych se trochu pocvičil v námořním umění, když už jsem se stal korzárem. To stačilo, takže za vteřinku ke kormidlu zavolám N'yana a Mukatua." Conan se ušklíbl.

"A znovu v nich bezpochyby probudím závist."

"V mé posádce se nemusíš bát ani závisti, ani zrady," ujistovala ho Belit. "Všichni patří k mému adoptovanému kmeni Subů a ti se mi zavázali přísahou krve. Za celou dobu, co se s nimi plavím, na mne ani jeden z nich nepoložil ruku s nečestným úmyslem, nedotkli se mne jedinou urážkou!"

"Běda každému, kdo by se o to pokusil," přikývl Conan a jeho odpověď byla míněna v žertu jen napůl. "Ale stejně si myslím, že bychom je měli co nejdřív nechat někde - hm - vydovádět."

"Vědí, že si mohou dopřát všechno do libosti, kdykoliv se dostaneme do přístavu, který je pro nás bezpečný. Kořisti máme tolik, že si s penězi nemusíme dělat nejmenší starosti. Jenže jak pro ně, tak pro mne je pomsta mnohem důležitější než osobní potřeby. Nejdřív se vrhneme na Stygii."

Conan se zamračil. "Cože? Jistě, můžeme zaútočit tady a uškodit tam, ale proč? Tím spíš, že tě dnešní boj stál pěknou řádku bojovníků."

"Neměj strach, že by tě kvůli tomu ostatní nenáviděli. Naopak, jsou rádi, že jsem si vybrala za milence a kapitána právě tebe. A já se přímo dusím štěstím." Belit ho políbila. "Subové věří, že muž, který padl v boji, bude žít navěky divoký dobrodružný a šťastný život mezi bohy. A ty jsi jejich druhům dal právě ten dar a při tom jsi neohrozil jejich děti a ženy. Navíc jsme na svou stranu získali tvou sílu a to nám pomůže v pomstě. Vynahradíš nám bohatě všechny ty, o které jsme v boji přišli. Je to pravda Conane, jsi na palubě opravdu velice vítán!"

"Podělíme se i o vaši pomstu, Belit, jako se dělíme o všechno ostatní." Cimmeřan zaváhal. "Ale nevím, proč a za co se chceš vlastně mstít, ani jak bychom mohli s jedinou lodí uškodit jednomu z nejmocnějších království světa."

Žena zamrkala. "Dovol, abych ti své důvody vysvětlila později, můj nejdražší," odpověděla mu neklidným hlasem.

"Tuhle noc bychom si měli nechat jen a jen pro sebe."

Conan ji objal. Po chvíli od něj odstoupila a pyšně pozvedla hlavu, na které se jí zaleskla stříbrná čelenka: "Prozatím se budeme snažit, aby Stygijci litovali svých minulých činů."

Tothapis se dychtivě naklonil kupředu.

Smyčkami obrovského hada a scénou, kterou obklopovaly, proletěl obraz těžké válečné sekery. Světelný kruh pohasl a zavládla tma a šupinaté zjevení zmizelo. Tothapis zaslechl slábnoucí sykot: "Mitro! Tak jsi mě přece našel. Ale ta hra ještě nekončí, Mitro, neplet' se, vždyť jsme teprve začali..."

Tothapise zahalila tma a ticho.

Kdesi ve vzdáleném koutě svého mozku si pomyslel, jak zvláštní je, že po tom, co viděl, nepadl k zemi v bezvědomí.

Vstoupila do něj část ducha hadího boha až této noci nebo už během století jeho kouzelného života? V této chvíli to ani nevěděl, ani po tom nepátral, nejdůležitější bylo, že nemohl od svého boha očekávat žádný zázrak a musel se spolehnout na vlastní sílu a magické umění. Naštěstí se Tothapisovi podařilo zachytit alespoň část jeho proroctví, než nadpřirozená převaha nepřátelských sil zahнала Setovo zjevení. Uvědomil si, že byl pověřen posláním.

Tothapis dotápal ke dveřím. Venkovní chodba byla osvětlena lampami. Roztřeseným, ale rozhodným krokem vykročil k nejdůležitější místnosti svého opevněného domu. Tam najde všechno, co bude potřebovat k magickému obřadu Pátrání. Se stopami, které měl k dispozici, mohl pomoci svého nekromantického umění vyvolat jistého mrtvého muže a od něj se dozvědět, kdo z žijících lidí toho ví o Conanovi a Belit nejvíce. Mrtvý by mu mohl také napovědět, jakým způsobem by mohl nebezpečnou dvojici nejsnáze zničit.

2. Shromáždění mágů

Vyšlo slunce a zalilo řeku Styx krvavým svitem. Z rákosím porostlých bažin, které obklopovaly řeku, se vyrojil obtížný hmyz, vylétla hejna supů a vyplazily se skupiny krokodýlů, aby zaujali postavení na písčiny mělčinách a bahnitých březích, které jim náležely od pradávna. Široký proud začaly křižovat neohrabané lodě s vysokým trupem a šikmými plachtami i menší plavidla a z nákladních galér se začal ozývat gong budící otroky u vesel. Přes šťavnaté zelené pláně přicházeli ze svých vesnic nevolníci, oblečení jenom v bederních rouškách, aby se pustili do nekonečné každodenní dřiny. Ze široké zátoky, kam se řeka vlévala, se zvedaly směrem k severu vápencové skály, za jejichž vrcholem ležely hranice Shemu. V této části země ovšem hranice ve skutečnosti nebyly hranicí, protože shemitské městské státečky byly vlastně vydány na milost a nemilost silné Stygii. Za severovýchodním okrajem města Khemi se tyčila proslulá Velká pyramida. Tato gigantická stavba, která převyšovala věže i hradby města Khemi, byla vidět už od jižní hranice Shemu a vypínala se jako věčný vykřičník, jenž zdůrazňoval, na které straně řeky je moc a síla. Nesčetná století zbrázдила a narušila povrch pyramidy, takže ztratil měkký lesk a změnil barvu na výraznější okr. Za celá staletí se však jinak nezměnila a pyšně převyšovala ostatní pyramidy, které byly vidět v dálce nebo v samotném městě. Její okolí i okolí cesty určené k obřadům bylo doslova propleteno bludištěm podzemních chodeb, hrobek a nepoužívaných lomů. Jen v jednom z nich bylo vidět zástup otroků, který pod bičem dozorce lámal kamení. Slunce stoupalo stále výš, až nakonec zahnało z ulic Khemi i ty poslední stíny. Ulice města se naplnily nákladními velbloudy, volskými potahy, jezdci, chodci a pestrými davy, které zaplavily tržiště. Ruch v Khemi byl menší, než by se v tak velkém městě dalo očekávat, byl mnohem pomalejší a účastnilo se jej mnohem méně příslušníků jiných národností, než jak bylo v ostatních městech světa zvykem. Stygie se bránila přílivu cizinců a nepouštěla jich za své hranice víc, než bylo

nezbytně nutné. Dokonce i v Luxuru, královském sídelním městě, ležícím daleko proti proudu, žilo mnohem méně cizinců než v malých městech kterékoliv jiné země. Khemi, svaté město věřících, nepustilo do svých zdí nikoho, kdo neměl povolení kněží, Stygijsce nevyjímaje. Vládcí města vydávali tato povolení jen velmi neradi. Cizinci, kteří se do města vzácně dostali, brzo zjistili, že málokdo z občanů je ochoten s nimi hovořit. Většinou se rozhovor omezil jen na obchod, za kterým se sem příslušník jiného národa vydal. I těch několik cizích obchodníků, kteří měli povolený vstup do města, bylo pečlivě sledováno.

Pálící slunce pomalu postupovalo po obloze. Nedlouho po obědě jeho žhavé paprsky zahnały většinu obyvatel dovnitř k odpočinku. Někteří z nich se uchýlili do stinných palácových zahrad osvěžovaných fontánami, ale většina jich zmizela ve svých bytech za vysokými nepřístupnými zdmi. Každý z domů měl plochou střechu, na které se odehrával prakticky veškerý život, a to umožňovalo vládcům města sledovat téměř nepřetržitě většinu svých poddaných.

Teprve k večeru, když se částečně ochladilo, vycházeli lidé znovu z domů, vraceli se k obchodu a k vyřizování svých záležitostí. Ale to vše znovu skončilo s příchodem noci. Podle nařízení musely být obchody do tmy zavřeny. Několik hospod v chudinské čtvrti zůstávalo otevřeno déle, ale ne o mnoho. I když se v Khemi zločinu nedařilo, v ulicích města hrozilo po západu slunce zvláštní nebezpečí. Tou dobou vycházeli jen lidé, kterým nic jiného nezbyvalo, a většinou si cestu osvětlovali pochodněmi. Byli to hlavně vojáci, poslové, nájemní nosiči, lehké ženštiny, obchodníci s různým zbožím a tu a tam maskovaný kněz v širokém plášti. Málokdo z nich byl ochoten zdržet se venku dlouho.

Tothapisovo obydlí však noc prakticky vůbec neopouštěla. Zdi jeho domu, obložené slonovinou, se tyčily na Aspsově ulici jako příkré skalní útesy. Hladké vnější stěny přerušovaly jen otvory dveří a úzké větrací štěrby. Kolem klenuté kopule nahoře se rozkládala střešní zahrada, která ovšem neobsahovala běžný výběr květin a rákosovou besídku, ale záhony černého a purpurového lotosu a další, ještě exotičtější rostliny. Uvnitř domu nahrazovaly všechno denní světlo pochodně a svíce. Do ústřední místnosti nikdy nedolehl jediný ohlas dění venku, jediný zvuk, jediný paprsek denního světla, jedině proud chladného vzduchu, který sem vháněl větrák z podzemních prostor.

Mágovi služebníci byli celý den zaměstnáni pátráním. Když slunce zrudlo a začalo se klonit k západu, přišli do budovy jeden po druhém dva lidé, muž a žena, které si dal Tothapis zavolat. Sluha s vyříznutým jazykem je odvedl do hlavní místnosti domu. Nedlouho po nich se objevil i třetí účastník té podivné schůzky. Ten však byl v řetězech, doprovázela ho stráž a on i jeho hlídači byli uvedeni do jiné místnosti, kde měli čekat, dokud na ně nepříjde řada.

Tothapis přijal své první dva návštěvníky s přehnanou dvorností. Kněz byl vysoký muž a v hladkém černém rouše a s vyholenou hlavou Setových kněží působil skoro vyhuble. Jeho obličej měl klasický ostře řezaný profil stygijského aristokrata a vráskami křížovaná kůže měla spíše barvu temné slonoviny než světlé kávy. Panenky hluboko zasazených očí vypadaly jako leštěný obsidián. Na pravé ruce mu blyskal zvláštní prsten. Zlatý had, jehož šupinaté tělo tvořilo vlastní kroužek, svíral v čelistech obrovský rubín tvaru koule, vykládaný dalšími drahokamy do podoby Země. Ještě mocnější talisman visel mágovi na krku. Byla to upravená zrnitá lebka, zavěšená na zlatém řetízků.

"Sedněte si," pobídl své návštěvníky, když byly odbyty uvítací formality a sám usedl do vlastního křesla. Opěradlo křesla bylo vyřezáno do podoby obrovské kobry, jejíž nadmutý klobouk mu tvořil nad hlavou jakýsi baldachýn. Všude v místnosti stály nebo visely různé podivné předměty, jejichž tvary byly v šeru stěží k rozeznání. Na velkém kameni, který se podobal oltáři, stál těžký devítiramenný svícen a matně osvětloval nejbližší okolí. Časem napůl setřelý obrázkové písmo na kamenných deskách pocházelo z Acheronu, který zmizel z tváře světa před třemi tisíci lety.

"Povolal jsem vás kvůli velice naléhavé věci, která nesnese odkladu," pokračoval Tothapis. "Navštívil mě sám Set," rukou spěšně načrtl ve vzduchu posvátné znamení, "a zjevil mi to, o čem s vámi chci mluvit. Byl však přerušen zjevením, které měl na svědomí sám prokletý Mitra, protože mělo podobu sekery..."

"Varanghiho sekery?" vykřikl Ramwas. Rychle si však uvědomil, u koho je na návštěvě a spěšně se omlouval. "Žádám poníženě za odpuštění, můj pane. Neudržel jsem se úžasem."

Tothapis na něj upřel pohled. "Co ty víš o Varanghiho sekeře?" zeptal se ostře.

Muž, který před ním seděl v křesle, byl zavalitý, středního věku, s hranatou tváří a výrazným nosem. Pleť měl osmahlou do tmavohněda, byl hladce vyholený a vlasy, které mu padaly na ramena, začínaly prokvétat. Na sobě měl Ramwas hladkou bílou tuniku a kožené sandály. Opasek s krátkým mečem, který měl jako důstojník vojska právo nosit, nechal pochopitelně ve vstupní hale. Navíc patřil k nižší šlechtě a k největším vlastníkům půdy v zemi.

"Jen to, co se člověk doslechne v Taii, můj pane," odpověděl nejistě. "Před několika roky jsem tam sloužil. Domorodci tvrdí, že je to památka na Mitru, relikvie, která je ukryta kdesi v okolí. Pověst říká, že jednou přijde osvoboditel, najde ji, postaví se jim s tou posvátnou zbraní v ruce do čela a oni svrhnou naši vládu," pokrčil rameny. "Znáte to, podobné povídačky můžete slyšet na mnoha místech."

"Háček je v tom," zabručela Nehekba, "že Taia se v těchto dnech znovu bouří. Náš Pán noci se jistě zjevil, protože ví, že tohle není obyčejné povstání, na které stačí několik vojenských jednotek a dva tři popravci."

"Správně," souhlasil s ní Tothapis. "Ten, který pronesl svou věštbu, však o Taii nemluvil. Možná, že by se o ní zmínil později. Všechna magická pátrání, která jsem provedl, vedla k jisté ženské pirátce jménem Belit -"

Ramwas k němu užasle zvedl hlavu.

"- a k jejímu současnému společníkovi, barbarovi odněkud ze severu," pokračoval Tothapis. "O tom se mi zatím nepodařilo zjistit vůbec nic, i když jsem byl varován hlavně před ním, ne před ní. Ona však už kdysi v okolí byla. Kameny a duchové si to pamatují, jako vždy. Tak jsem také přišel na tvé jméno, Ramwasi. Mí pozenší služebníci o tobě vyzvěděli co nejvíce a nadto jsi byl šťastnou shodou okolností poblíž Khemi na okružní cestě po svých pozemcích. Bylo mi řečeno, že jsi schopný a spolehlivý muž."

Ramwas pokorně sklonil hlavu nad sepnaté ruce.

"Možná, můj pane," ozvala se Nehekba, "bys mohl začít tím, že bys nám popsal celé zjevení."

Tothapis na ni vrhl pohled mnohem ostřejší než na důstojníka. Nehekba byla nejvyšší kněžkou bohyně smyslnosti a lásky - Derkety. Derketa, která byla současně i bohyní mrtvých, jež provázela oblohou na křídlech půlnočního větru, sice podléhala v kultovní hierarchii Setovi, ale její moc a vliv zdaleka nebyly zanedbatelné. Kult Derketiných uctíváčů se rozšířil daleko za hranice Stygie a i v samotné Stygii se k ní obyčejní lidé obraceli mnohem častěji a s větší důvěrou než k chladnému a strašlivému Setovi. Nejvyšší Derketina kněžka města Khemi byla vládkyní velkých tajemství. Bývala to vždy zasvěcená čarodějka a jako jediná žena zasedala v Radě vládnoucích kněží.

"Dej si pozor, Nehekbo," prohlásil Tothapis tichým hlasem. "My dva jsme sice spolupracovali už dřív, to ano, ale zdá se, že to v tobě vyvolává sklon k neúctě."

"Prosím o prominutí, můj pane," uklonila se, ale její hlas nebyl ani v nejmenším pokorný. "Myslela jsem si jenom, že bychom neměli záležitosti Velkého hada zdržovat."

Jeho pohled na ni ještě chvíli uvázl. Ramwas na ni upíral oči také. Nehekba nastoupila do svého úřadu mladá, uprostřed šeptaných pověstí o jedech a v tajném boji o moc, který v Khemi zuřil, se rychle přidala na tu správnou stranu. Stále ještě si zachovala mladistvou krásu. Byla o něco vyšší než většina stygijských šlechticů, ale měla jejich štíhlost a stala se ztělesněním smyslnosti. Oválný obličej s rovným nosem, dokonale řezané rty, velké oči barvy temného bronzu pod nádherně klenutým obočím. Bezchybná pleť měla barvu ambry. Vlasy černé jako uhlí jí splývaly pod ramena a svazovala je šňůrka fajánsových korálků. V této chvíli měla na hlavě nasazenou obřadní korunu v podobě rozvíjejícího se lotosu a na sobě poloprůsvitné bílé roucho. Svrchní plášť nechala u vchodu. Prsteny a bohatý závěs mezi ňadry byly pouhé ozdoby. Na krku jí visel na stříbrném řetízku talisman v podobě malého zrcátka.

"Dobrá," řekl nakonec Tothapis. "Řeknu vám, co mi náš Pán noci odhalil."

Jeho vyprávění bylo stručné a jasné a jediné, co kněz vynechal, byla zmínka o strachu, který několikrát ucítil. "Dokud se loď nedostane blíž k nám, nemůžeme nic udělat ani s větry a bouřemi," končil, "a i potom toho nebude mnoho. Jestli jsem dobře odhadl jejich polohu, bude jim trvat alespoň čtrnáct dnů, než doplují tak daleko na sever, aby se nám ocitli nablízku, a navíc plují proti pobřežnímu proudu. Jestli chtějí docílit alespoň trochu slušnou rychlost, budou se muset držet daleko od pobřeží. Zbývá nám tedy alespoň tolik času na to, abychom se připravili a vymysleli nějaký plán."

"Co může dokázat jedna jediná pirátská loď, pane?" užasl Ramwas. "Námořní doprava ani obchod nejsou pro Stygii životně důležité, i kdybychom předpokládali, že by ji nedostihly a nezničily naše válečné lodi."

Tothapisovy oči zabloudily do stínů. "Z jakéhosi neznámého důvodu je barbar, který přišel na palubu té lodi, pochodní, s jejíž pomocí by mohl osud rozžehnout neuhasitelný požár."

Voják se otfásl a povzdechl.

"Jestliže je to ale pravda," vmísila se do řeči Nehekba, "pak by právě naše činy mohly být tou jiskrou, která zapálí pochodeň."

Tothapis přikývl. "Jistě. Ale jestliže budeme sedět s rukama v klíně, pak ji zapálí něco jiného a my nebudeme dost blízko, abychom ji stačili vzít a včas uhasit ve Styxu. Ten který se plíží nocí se mi nezjevil zbytečně."

Obrátil se k Ramwasovi. "Teď poslyš, proč jsem poslal právě pro tebe. Při nekromantických obřadech jsem se dozvěděl tvé jméno, což stačilo k tomu, aby o tobě moji služebníci zjistili mnoho dalších věcí. Zjistili také, že už ses v minulosti s Belit setkal a stále ještě máš v majetku cosi, co by ji mohlo přilákat. Tím bychom mohli získat i určitou moc nad Conanem." Ústa se mu zkrivila pohrdáním. "Na vlastní oči jsem viděl, jak je na ní závislý a co k ní cítí už teď. Po čtrnáctidenní společné plavbě bude úplně ztracen."

Nehekba sklopila dlouhé řasy. "Vypadá to, že ten muž je velice zajímavý," skoro vydechla. "Mohl bys nám ho popsat podrobněji, můj pane?"

"I tu Belit, pokud smím prosit," připojil se k ní Ramwas.

Tothapis začal oba námořní dobrodruhy popisovat. Když skončil, zammul si voják bradu a pomalu řekl: "Ten popis je přesný, nemůžu se mýlit. Je to jedna z mých bývalých otrokyň. Zajal jsem ji spolu s jejím bratrem na otrokářské výpravě, kterou jsem uspořádal na jih, zhruba před třemi lety. Většinu chycených černochů jsem prodal, ale tyhle dva bílé jsem si nechal a dodnes toho lituju. Tu snad zplodilo samo peklo, zakrátko utekla. Zabila při tom mého nejlepšího služebníka. A ten její bratr není o nic lepší."

"Zjevení mi o něm řeklo jen málo, a proto jsem ti vzkázal, abys ho přivedl s sebou," přikývl Tothapis. "Řekni mi o něm něco víc."

Ramwas pokrčil rameny. "Je to Shemita, jmenuje se, hm-mm, Jehanan. Silný, chytrý a intrikuje - je nebezpečný. Neustále se pokouší o útěk, ale to se mu nedaří. Opakované bičování, ani to, že jsem ho dal mnohokrát zavřít do černé truhly, na něj nemělo nejmenší vliv. Nedávno zabil holýma rukama dozorce, který ho trestal bičem. Došel jsem k názoru, že z něj nikdy nebude otrok, kterého bych mohl použít, a tak jsem ho dal pro výstrahu veřejně zbít holí před ostatními otroky. Odborník, který to provedl, se ve svém řemesle opravdu vyzná, takže následkem svých zranění bude ten vzpurný chlap trpět celý život strašlivými bolestmi. Pak jsem ho pronajal kamenickému mistru v lomu u pyramidy. Tam jsou na ty nenapravitelné případy zvyklí."

Nehekba si rukou přejela tvář. "Nemohli by ho sem přivést, abychom si s ním promluvili?" zeptala se.

"To je opravdu naprosto zbytečné, má paní," ujišťoval ji Ramwas. "Podle toho, co mi řekli, ho nezkrátila ani ta strašlivá bolest. V posledních dnech sice pracuje celkem bez potíží, ale to jen díky tomu, že otrokům v kamenolomu se řetězy nesundávají ani na noc. Mám dojem, že by mu udělalo radost, kdyby nám mohl vzdorovat, bez ohledu na to, jakému mučení bychom ho podrobili."

"Mučení," usklíbila se kněžka. "To je hloupý prostředek. Ráda bych jej poznala."

"Proto jsem také poslal pro Derketinu paní," vysvětloval Ramwasovi Tothapis. "Ovládá umění, které se žádný muž nemůže nikdy naučit. Ale myslím si, že to neznamená, že bychom sem museli vodit páchnoucího otroka. Podívejte,

ukážu vám ho tam, kde je, Nehekbo."

Rychle načrtl rukou ve vzduchu jakýsi symbol a zamumlal několik slov. V šerém rohu místnosti se jakoby otevřela neviditelná dvířka a trojice nahlédla do místnosti stráží. Bylo tam několik mužů, povídali si nebo hráli kostky. Ale bylo vidět, že se mají neustále na pozoru, dva z nich stáli u dveří s píkami opřenými o zem a s volnou rukou zaháknutou za opaskem poblíž meče.

Muž, kterého hlídali, seděl na lavici u ozdobné zdi. Ve světle lamp bylo vidět mladého muže střední výšky, s neobyčejně širokými rameny a mohutným hrudníkem. Svaly na nohou a rukou se podobaly lodním lanům. S výjimkou špinavé bederní roušky byl docela nahý a řetězy, kterými byl spoután, byly pokryté rzí, špínou a bílými skvrnami soli z potu. Nemyté vlasy a vousy měl snad původně tmavohnědé, ale teď pod nánosem špíny úplně zčernaly. Přeražený, špatně zahojený nos se točil na stranu, kdysi mužně hezká tvář byla zjizvená a pokřivená a v ústech chybělo několik zubů. Nesčetné jizvy mu křížem krážem pokrývaly celé tělo a kdysi přelomená klíční kost byla úmyslně špatně napravena. Jeho nazlátlé oči se však podobaly očím sokola.

Průhlednou brankou bylo slyšet i zvuk - chřestění kostek a nevrle vrčení hlídače: "Jak dlouho tady budeme ještě třet? Já nevím jak kdo, ale já nastupuji za svítání do služby."

"Mlč," okřikl ho jiný. "Dnes v noci sloužíme velkým pánům."

"A za to může tenhle," vyštěkl první strážný a ukázal palcem k vězni. "Hej, ty! Proč už jsi dávno nechcipl, človče? Málokdo vydrží tak dlouho jako ty." S těmi slovy si odplivl vězni na bosou nohu.

Jehanan vyskočil. Řetěz mezi kotníky zazvonil. Bleskově zvedl ruce nad hlavu a zdálo se, že svému trapiteli rozbije hlavu vlastními okovy. Jenže v téže chvíli se mu o krk opřely hroty dvou pík. S bezmocným vztekem se zase uvolnil. "Mě drží naživu pomsta, kterou si chci vychutnat, až přijde můj čas," odpověděl stygijštinou se silným přízvukem, zatímco se třásl zuřivostí. "Ale ty mi ani nestojíš za to, abych ti to plivnutí oplatil."

Otočil se. Freska na zdi za ním představovala Seta, který právě přijímal procesí s obětmi. Plivl na Hadího boha.

Strážci v místnosti, stejně jako Ramwas za zdi, vydechli hrůzou. "Zadrž!" vykřikla Nehekba. "Jestli je nezarazíš, zabijí ho, Tothapis!"

"Je to rouhač a svatokrádezník!" odpověděl jí roztřeseným hlasem kněz.

"Jsou horší tresty než smrt," připomněla mu Nehekba, "a kromě toho ho ještě potřebujeme, v zájmu Pána, který vládne v temnotách."

Tothapis váhavě přisvědčil, udělal další gesto rukou a zvolal rozkaz. "Dost! Nechte ho! Je prokletý!" Strážní ho slyšeli. V úžasu od Jehanana odstoupili a vězeň se na ně pohrdlivě ušklíbl. Tothapis mávl rukou a průhledná dvířka zmizela.

"Co s ním uděláme?" zeptal se po chvilce mlčení.

Nehekba se probrala z chvilkového zamyšlení a usmála se pomalým, skoro ospalým úsměvem. "Já z něj udělám přesně to, co potřebujeme, můj pane."

"Jak?"

"Ani bičováním, ani tím, že ho zamknu do těsné černé bedny a postavím ho na polední slunce, nic takového. Ne, ať ho dopraví do pevnosti Mantikora. Ať ho vykoupou, namažou vonnými mastmi, slušně oblečou, dobře nakrmí a napojí vínem. Ať ho uloží na měkké lůžko v krásném pokoji, kde bude vzduch chladný a voňavý. Až si odpočine, navštívím ho. Brzo budeme vědět mnohem víc."

Koutky Tothapisových tvrdých úst se na okamžik stáhly vzhůru. "Právě něco takového jsem čekal, Nehekbo. Ať se stane."

Znovu se obrátil k Ramwasovi. "Ty jsi důvěryhodný člověk," prohlásil. Hlas mu klesl téměř do šepotu. "Alespoň doufám, že jsi."

Pohled druhého muže se nezachvěl. "Přisahám, že jsem, můj pane," potvrdil, i když jeho hlas tak jistý nebyl.

Tothapis přikývl. "Výborně. Trest za neúspěch by byl strašný, ale odměna za úspěch bude vysoká. Všechno, o čem jsme mluvili, musí zůstat přísně tajné, alespoň dokud nezjistíme přesněji, o co se jedná. Jinak bychom se mohli dostat do nepříjemností s různými ambiciózními kněžími, a to nemluvím o státních úřednících, kteří prorostli celou zemí jako obtížný korál. Na to je celá ta záležitost příliš vážná a nesnese odklad."

To znamená Ramwasi, že se musíš stát mým agentem." Když viděl mužův poplašený pohled, pozvedl ruku. "Neměj strach, s magií nepřijdeš do styku, tedy skoro nepřijdeš. V tomhle naléhavém čase nouze nutně potřebuji lidi, kteří budou schopni rychle a pružně řešit vznikající potíže. V Luxuru nemám nikoho, koho bych se do celé záležitosti odvážil zasvětit. Jenže je dost dobře možné, že tam budu někoho takového potřebovat. Tím spíš, že všechno ukazuje na to, že taiské povstání je nějakým způsobem spojeno s osudem toho Cimneřana a my musíme tohle spojení přerušit v zárodku. Býval jsi tam často, znáš jak město, tak lidi a máš tam jistě autoritu. Stačí jediné mé slovo Velkému generálovi a budeš převelen do Luxuru jako 'zvláštní pověřenec'. Zorganizuješ tam oddíl mužů, kteří budou hlídat každé podezřelé místo ve městě."

"Ale, můj pane," zakoktával se Ramwas, "vždyť Luxur leží stovky mil proti proudu. I když nebudu šetřit koně a uštvu jednoho po druhém k smrti, těžko tam dojedu dřív, než ta pirátská loď dorazí k našemu pobřeží. A pak, ani ten nejrychlejší poštovní holub není schopen -"

Tothapis ho přerušil jediným gestem. "Mlč a poslouvej. Budeš cestovat na posvátné Okřídlené lodi. Pravděpodobně jsi o ní nikdy neslyšel, ale ta tě dopraví do Luxuru za noc, den a noc. Na cestu se s tebou vydá homunkulus, který může tvá slova mně a má slova tobě tlumočit rychlostí myšlenky a bez ohledu na vzdálenost, která mezi námi bude."

Ramwas sice už lovil jak lvy, tak lidi, ale teď se neubrnil záchvěvu strachu.

Tothapis si toho všiml a uklidňoval ho: "Budeš mít před odjezdem dost času vyříditi si tady všechno, co jsi měl v úmyslu. Zbude ti i dost času na přípravu v Luxuru. Nejdříve si o tom však budeme muset ještě několikrát promluvit, abychom oba věděli, co a jak. A... Ramwasi, pamatuj, že čas obtíží je čas moudrých. Oni se dostávají k moci a jejich

jména budou zaznamenána v historii. Cožpak by se ti to nelíbilo, Ramwasi?"
Nehekba se ve svém křesle protáhla jako had a tiše se pro sebe usmála.

3. Ženská pomsta

"Pro mne skončilo štěstí," ozvala se Belit, "když se nad obzorem objevila černá plachta."

Stála s Conanem na horní palubě na přídi, vedle nádherné příďové figury. Pod bezmračným nebem se tygří hlava leskla a zářila barvami jako živá. Slunce se odráželo od mořské hladiny, po které se hnaly modrozelené vlny s bílou hřívou. Poměrně silný vítr napjal plachtu a poháněl Tygřici k severu rychlostí, při které od příďe odstříkovaly fontány slané tříště. Galéra se chvěla jako živá bytost. Lanoví zpívalo, země se už před několika hodinami ztratila z dohledu, ale rackové, to zosobnění krásy a elegance, se plavidlu stále ještě drželi v patách. Na dolní palubě se smáli a žertovali námořníci, kteří spokojeně vykonávali své povinnosti.

Belitina duše se ale toulala daleko, na místech, které v ní budily hrůzu. V duchu upřela pohled z paluby své lodi zpět, přes nepřekonatelné míle času. Když jí Conan položil ruku kolem ramen, nepřivinula se k němu jako mnohokrát předtím. Monotónním hlasem pokračovala:

"Nejlepší bude, když začnu od začátku, i když vzpomínky, které vystupují z hrobu, mi působí nesmírnou bolest. Můj otec se jmenoval Hoiakim a žil ve městě Dan-Marcáh na severním pobřeží Shemu, poblíž argoských hranic. To město není velké, ale je svobodné a nezávislé. V okolí je dost dřeva vhodného ke stavbě lodí, a proto mnoho obchodníků z Dan-Marcáhu vyplouvá na moře za obchodem. Křivé uličky a taverny města jsou plné cizinců a v městských chrámech vládne čistota a úcta k bohům.

Hoiakim se oženil se Shaapi a přivedl si ji na jih. Později uzavřel spojení s kmenem Subů na Černém pobřeží a vybudoval si na jejich území obchodní stanici. Subové byli především rybáři a farmáři, i když se často vydávali i na lov do džungle a obchodovali s vnitrozemskými kmeny. Proto mohli nabízet pestré a vzácné zboží - kožešiny, drahé kameny, zlatý prach, vzácná tvrdá dřeva, podivná zvířata a ptáky. Oni potřebovali železné nástroje a zbraně, látky, koření, léky a podobně. Můj otec byl majitelem i správcem té obchodní stanice.

Netrvalo dlouho a jeho vážnost mezi domorodci nesmírně vzrostla. Nejen že byl fyzicky silný muž, vytrvalý, nepřekonatelný lučištník, ale byl současně moudrý a spravedlivý. Domorodci si zvykli chodit k němu na radu téměř s každou důležitější věcí a také proto, aby je rozsoudil v jejich sporech. V těžkých a nebezpečných dobách - v době vichřic, záplav, dobytčího moru, sucha nebo války - byl vlastně náčelníkem kmene, jen mu tak neříkali. Náčelník proti tomu nijak neprotestoval, protože stejně jako ostatní věřil, že v Bangulovi neboli Vysokém, jak říkali mému otci, žije silné kouzlo. Ani jejich medicínmanovi nevadilo, že matka Shaapi chodila mezi lidmi jako anděl - uzdravovala, pomáhala při porodech, učila ženy a děti čistotě, konzervování potravin, zahradničení, pletení, hudbě a jiným věcem, které jim vylepšovaly život.

Tam se narodil Jehanan a dva roky po něm i já. Vyrůstali jsme mezi Suby, tuláky pralesů a vod, a učili se jejich přírodním dovednostem a umění. Nestali se z nás ale divoši. Rodiče dohlíželi na to, abychom měli vzdělání jako každý Shemita. Měli s sebou knihovnu s velkým množstvím svitků a hudební nástroje, které sloužily stejně tak nám jako jim. Doprovázeli jsme je na občasných cestách domů. Kromě toho se u stanice často zastavovaly lodi, které s námi pravidelně obchodovaly. Kotvily u nás i cizí lodi, které připluly za obchodem nebo byly na výzkumných výpravách. Vůbec jsme nebyli opuštěni v divočině. Život se nám zdál skvělý.

Štěstí, které jsem cítila, rozkvetlo naplno, když -" Belit sevěla lodní zábradlí, až jí klouby zbělely, "- jsem se vdala. Bylo to na naší poslední cestě do Dan-Marcáhu. Jehanan do manželství nijak nespěchal, místní dívky byly víc než dychtivě potěšit ho. Ale já - já byla ještě panna a touha ve mně neustále rostla. Rodiče si přáli vnoučata a pomocníka, protože stanice se zvětšovala a práce kolem ní přibývalo. Ve městě vyhledali zprostředkovatele sňatků, který nakonec našel vhodného mladíka. Ani jedni, ani druzí rodiče nemuseli mne a Aliela příliš přesvědčovat, rychle jsme se do sebe zamilovali. Můj manžel se vrátil na stanici s námi. Byl schopný a poctivý a brzo si u kmene získal i on tu nejlepší pověst. Za rok přinesla naše láska první plod, narodil se nám syn, náš maličký Kedron. O tři měsíce později se na obzoru objevila černá plachta."

Na pobřeží zpočátku zavládla radost. Návštěvníci byli vždycky vítáni. Válečníci se rychle vyzbrojili oštěpy, luky, palicemi a štíty a utvořili dlouhou řadu na pláži. Několikrát se stalo, že při tom pohledu lodi rychle odplouvaly od pobřeží a tak vlastně dokázaly, že tady jsou s nepřátelskými úmysly.

Belit nechala Kedrona v kolébce a spěchala ven za Alielem. Celé okolí stanice bylo nádherné. Za pásem obdělávaných polí, které měli za zády, se proti zářivě modrému nebi rýsovala ostře zelená hustá džungle. Nedaleko protékala říčka, která se vinula polem jamů a prosa, podél ohrad, kde se pásł dobytek, a vlévala se do moře. U jejího ústí se na pláži rozkládala vesnice. Nad kolovou hradbou bylo vidět slámové střechy na slunci vybledlé do zlatova. I palisády porostlé kvetoucím zimolezem vypadaly vesele, voněly a byly plné bzučícího hmyzu. Obchodní stanice ležela o půl míle dál. Byla to podlouhlá budova z nepálených cihel, obílená, s doškovou střechou a kolem dokola obrostlá pestrobarevnými oleandry. Pláž byla z křemenného písku a na slunci se oslnivě leskla. Říčka se vlévala do zátoky, která poskytovala bezpečné a klidné kotviště. Všude jinde se o pobřeží rozbíjel pěnivý příboj. Čerstvý západní vítr zpříjemňoval vedro horkého dne. Jako štěbetavá duha kolem proletělo hejno papoušků.

Bojovníci Subů se seřadili na pláži. Byli nazí, s výjimkou suknic z trávy, péřových čelenek, náramků a korálkových závěsů, a jejich černá těla se na slunci leskla jako naolejovaná. Z vesnice se vyhmuly štihlé ženy a rozdychtělé děti a za nimi důstojně vyšli starší s náčelníkem v plášti z leopardí kožešiny v čele. Až k Belit doléhaly výkřiky a smích. Ve veselém rytmu se rozezněl buben.

Hoiakim a Shaapi už byli venku. Starší muž si pohládl prokvetlý vous a jeho hlas zaduněl. "Co si myslíš o té lodi,

Alieli?"

Zet' si plavidlo chvíli prohlížel. Loď se mezitím natočila bokem k pobřeží a rychle se blížila. Byla velká, boky měla vysoké a oblé a bylo jasné, že těch pár vesel, která se na boku pohybovala, bylo používáno jen ke snadnějšímu manévrování. Od čáry ponoru ke špičce stěžně byla černá, ale na vrcholu stěžně vlál rudý praporec. Na přídi a zádi byly umístěny jakési podivné předměty. Na palubě pobíhali lidé a slunce se odráželo od jejich zbroje.

"Podle tvaru a barev bude stygijská," rozhodl se nakonec Aliel. "Řekl bych, že bude sama, Stygiijci nejsou zvlášť dobří námořníci. Mne by spíš zajímalo, co hledají tak daleko od domova?"

Belit najednou ucítila nejistotu. Slyšela o Stygii tolik strašlivých věcí. Aliel si všiml její nálady, stiskl ji ruku a usmál se na ni. Potěšená a uklidněná mu stisk oplatila.

"Možná že hledají vědomosti a moudrost," nadhodila Shaapi, která vždycky hledala v lidech to nejlepší. "Říká se přece, že je to národ filozofů."

Hoiakim ji s láskou a pýchou pohladil po rameni.

Když se loď přiblížila ještě víc, viděli, že Alielův odhad byl přesný. Posádku tvořili převážně Stygiijci, ale objevili mezi nimi i několik Shemitů a několik mužů skoro bílých - pravděpodobně Argosánců. Ale proč byli všichni v plné zbroji?

Helmy, meče, hrudní pláty, štíty? V dnešních dnech už každý věděl, že vesnice Subů a Hoiakimova obchodní stanice přivítá pohostinně každého poctivého hosta. Válečníci na pláži zřejmě uvažovali stejně jako ona, protože se jejich řady najednou sevřely. Ostatní obyvatelé se začali rychle vracet k vesnici. Námořník na přídi vykřikl povel. Plachta i řetěz s kotvou spadly téměř najednou. Loď zakotvila v zátoce, bokem ke břehu.

Na palubě zazněla trubka. Několik mužů přiskočilo k těm podivným předmětům na palubě. Byly to velké nádoby z polévaného vypalovaného jílu a ležely na kovových mřížích, pod nimiž hořel oheň. Na hrdlech měly nasazeny dlouhé ohebné rukávy z kůže. Stygiijci namířili rukávy k pobřeží a všichni se drželi za nimi proti větru. Pak vytáhli z ústí rukávů ucpávky.

Z každého rukávu se vyvalil hustý mrak černého dýmu. Muži na pláži se chytali za hrdla, potáceli se, odhazovali zbraně a padali do písku. Slaboučký pramínek kouře se donesl až k Belit. Zatočila se jí hlava, ale poryv větru našťastí kouř odnesl a nevolnost ji rychle přešla.

"Ishtaro, pomoz nám," vykřikl Hoiakim. "Jsou to otrokáři a kouř, který pouštějí do vzduchu, obsahuje drogu, která nás má oslabit a zabránit nám v odporu!" Vytasil krátký meč. "Alieli, odved' ženy a děti do bezpečí." Rozběhl se k vesnici.

"Ke mně, Subové, ke mně a do boje!"

Nádoby se vyprázdnily a kouř se rychle rozptýlil. Z paluby spadl můstek, po kterém se vyhnuli nepřátelé. Bleskově vytvořili na pláži skupinu a zaútočili. Na písku pláže jim nikdo nevzdoroval, zůstali tam jen bezmocní muži, které zasáhl omamný kouř. Stygiijci a jejich spojenci vyrazili k vesnici.

Jako ve snu pozorovala Belit otce. Pobíhal kolem a snažil se sešikovat zbylé bojovníky. Slyšela, jak volá na náčelníka:

"Ugendu, rychle zažeh lidi dovnitř a zavřete bránu, u Adonise!"

Ze zadu přiběhl Jehanan. Lovil u říčky ryby a celou cestu ke stanici se hnál tryskem. "Ne!" vykřikla Belit na bratra, kterého obdivovala. "Uteč!" Neslyšel ji a vrhl se na pomoc Hoiakimovi.

Zbývající Subové se pustili do boje.

Belit viděla, jak ze zástupu vojáků vystoupil argoský lučištník. Se strašlivou pomalostí nasadil šíp na tětívu, natáhl luk a zamířil. Opravdu slyšela zadrnčení tětívy? Šíp zasáhl a Hoiakim padl k zemi. Slabým pohybem se pokusil vytáhnout z hrudi šíp, ale ruka mu klesla a zůstal nehybně ležet.

Jehanan zuřivě vykřikl. Šílený bolestí a vztekem se vrhl na Stygiijce. Obklopili ho. Belit viděla, jak se zvedají a dopadají násady pík.

Většina zmatených černochů rychle podlehla útoku vojensky vedené jednotky. Otrokářům se podařilo doběhnout k vesnici dřív, než obyvatelé zavřeli bránu. Velitel postavil u vchodu několik strážných, a tak vlastně zajal všechny obyvatele uvnitř. Zbytek útočníků se rozběhl po okolí a honil domorodce, kterým se podařilo uprchnout.

"Otec," vzlykla Belit, "a Jehanan!"

Aliel si zatřásl. "Musíme uprchnout," procedil mezi zaťatými zuby. "To je poslední rozkaz, který mi otec dal."

Kdesi daleko v koutku mysli se jí vybavilo, že podle jakési smlouvy by jim, Shemitům, nemělo hrozit zotročení, ale k čemu jsou za války dobré smlouvy? Když je otrokáři chytí, kdo se o tom dozví? Kdo se za ně postaví? "Kedron!" vydechla.

Shaapi vyšla z domu s vnukem v náručí. Tvářičku dítěte skrápěly její vlastní slzy, ale hlas měla klidný. "Musíme se rychle dostat do džungle a tam se ukrýt, dřív než si nás všimnou. Takových jako my bude víc. Potom se můžeme všichni vrátit zpět a uvidíme."

Lásku k těm třem cítila Belit jako chladivý déšť. Alespoň zčásti zmírila výheň nenávisti, kterou v ní vzbuzovali útočníci, k lidem, kteří jí zabili otce, zajali bratra a zničili celé její štěstí. Vběhla do domu, strhla se zdi oštěp a vrátila se na verandu. Vyrázili napříč přes pole. Jakýsi hluk ji přiměl se ohlédnout. Srdce se v ní zastavilo. Zahlédli je čtyři nájezdníci a pustili se za nimi.

Shaapi najednou zůstala stát. Belit jí zůstala bezmocně po boku a Aliel je zoufale pobízel kupředu. Shaapi zvedla prošedlou hlavu. "Ve svém věku jim nikdy neuteču," prohlásila, "a Hoiakim by stál před Ishtařinou tváří sám." Podala vrtního chlapečka Belit. "Běžte," pobídla je. Z opasku vytáhla nůž. "Hodně štěstí, moje děti!" Čepel zableskla. Vytryskla jasné červená krev. Shaapi si klekla mezi obilné klasy a slábnoucím hlasem začala zpívat modlitbu umírajících. Hlas však rychle utichl.

"I já to pro tebe udělám, má milovaná, když nebude zbývat nic jiného," odpřisáhl Aliel své ženě. "Ale teď spěchejme!" Prchali dál. Byli mladí a tělesně zdatní a byli by snadno uprchli pronásledovatelům v těžké zbroji. Jenže žádný smrtelník není rychlejší než olověná koule z praku. Najednou se ozval praskavý zvuk a Aliel padl k zemi. Temeno hlavy měl

rozdrčené na padrt'. Laskavé klasy se zavlnily ve větru a zakryly Belit ten strašlivý pohled. S Kedronem v levé a oštěpem v pravé ruce prchala dál.

Něco ji se strašlivou silou udeřilo do levého stehna. Další střela z praku. Zapotácela se, podařilo se jí však udržet rovnováhu, ale okamžitě zjistila, že ji noha sotva unese. Velice opatrně položila oštěp na zem, povolila kazajku a na okamžik přitiskla dětská ústa k mlékem nalitému prsu, aby tak synovi dala poslední dar. Nakonec dítě položila na zem, pevnými rukama uchopila oštěp a osvobodila jeho malou duši.

Pak s napřaženým oštěpem čekala.

"Jednoho jsem zabila a další dva zranila," vyprávěla Belit Conanovi. "Byla to chyba, měla jsem udělat to, co udělala matka. Nakonec mě přemohli."

Přitiskl ji k sobě.

"Zbytečně bych ti vyprávěla, co se stalo potom," pokračovala po chvíli. "Na zpáteční plavbě mi dali pokoj a tam se mi zahojily alespoň rány na těle, i když ne na duši. Koneckonců se ze mne stalo drahocenné zboží. Právě tak jako z Jehanana a z těch našich přátel, které se otrokářům podařilo pochyťat. Byla jsem však uvězněná zvlášť a skoro jsem je neviděla. Slyšela jsem, že mnoho z nich cestou onemocnělo a zemřelo, přímo v té příšerné díře v podpalubí, kde je věznili v řetězech."

Hlas měla ochraptělý. "Nakonec jsem zjistila, že to nebyla běžná otrokářská výprava. Bylo to takové jednorázové dobrodružství. Stygijský aristokrat, jmenoval se Ramwas, došel na základě různých zpráv o kmeni Subů a vyprávění o naší obchodní stanici k názoru, že by se podobný nájezd vyplatil, a to jak na zboží, tak na otrocích. Jenže taky věděl, že se dovedeme bránit, a proto si zajistil to zvláštní vybavení."

Conan se oťrásl. Bez ohledu na lítost, kterou cítil k Belit, se do popředí prodrál jeho válečnický duch. "Proč se ta mlha spánku nepoužívá ve válkách?" zeptal se.

"I v malém množství je poměrně drahá," odpověděla Belit. "Připravuje ji prý jeden malý kmen obyvatel močálů v Zembabwei. Vaří ji z jakéhosi podivného, jedovatého ovoce, které se jinde nevyskytuje. Ramwasovým agentům se podařilo zajistit zásobu na ten jediný nájezd za nízkou cenu, takže se výprava vyplatila. Zjistili totiž nějaké strašlivé tajemství z minulosti náčelníka toho malého kmene a vydírali ho s tím, že to prozradí v kmenové radě. Ale i tak příprava potřebného množství plynu trvala několik měsíců."

"Jak to všechno víš?"

"Řekl mi to jednou sám Ramwas, když se opil a chtěl se chlubit," povzddechla si. "Většinu otroků prodal v dražbě, ale Jehanana a mne si nechal sám. Jehanan měl pracovat jako otrok na plantáži. Tak tak jsme se stačili obejmout na rozloučenou, než nás od sebe odtrhli. A mne - mne Ramwas uvěznil ve svém harému. Nejdřív - nestál o žádné potíže - mě svěřil čarodějce, která kouzly způsobila, že jsem se stala neplodnou. To, co se mnou udělal, mi nezanechalo žádné jizvy na kůži, ale - oh, Conane, - na bolest těch dnů bych mohla zapomenout, jenže bolest z toho, že nemohu porodit tvé dítě, mě bude pronásledovat až do smrti!"

Cimfeřan zaťal zuby, až mu naběhly svaly na čelistech. Měl chuť něco rozdrtit, zničit. Navzdory tomu však k sobě Belit něžně přitiskl a oťrásl se.

Zasmála se podivným krátkým smíchem. Znělo to jako spokojené štěknutí vlčice. "Moc si se mnou neužil," pokračovala. "Skoro jsem mu vyškřábala oči. Stěží se mu podařilo s křikem utéct. Protože bič nechává jizvy, dal mi násilím mezi zuby vpravit šťávu rudého lotosu, po níž lidské tělo ochrne na celé hodiny. Ale nedělal to často."

"Myslím, že doufal, že tě změní," zašeptal Conan. "Jsi přece tak krásná..."

Belit pokrčila rameny. "Možná. Ale tak nebo onak, za nějakou dobu jsem došla k názoru, že dělám chybu, když toužím po smrti. Jak by se mohl pomstít mrtvý? Ne, rozhodla jsem se, že použiju mozek a dokážu, že za Hoiakimem, Shaapi, Alielem i malým Kedronem poputuje hodně otroků, aby jim měl kdo sloužit."

Závan větru rozkýval loď a plachta zapleskala.

"Ramwas se chystal na obchodní cestu do Khemi," pokračovala Belit. "Nikdy jsem netajila, jak ho nenávidím. Nemohla jsem se přinutit k předstírání nějakého citu, ale nakonec se mi podařilo zastřít svou nenávist natolik, že mě vzal s sebou. Věděla jsem samozřejmě, že Khemi je velký přístav..."

Měsíc vycházel a rudé nebe na západě pomalu tmavlo. Ulici pod úzkými okny, kterými proudil dovnitř tolik vítaný chlad, zaplavovalo ticho. Mřížemi v oknech bylo vidět nafialovělou oblohu a jasně zářící večerníci.

Uprostřed místnosti potažené rudým sametem vstala Belit z gauče, na kterém až dosud nehybně čekala. Na nedalekém stolku stála váza plná bílých lilií. Květy vytáhla z vázy a hodila je na zem. Hrdlem vázy udeřila o stůl a se zubatým koncem v ruce se tiše přesunula ke dveřím.

Pěstí druhé ruky začala bušit do drahého dřeva. "Otevřete!" zasténala. "Pošlete pro ranhojiče, umírámi!"

Cvakla odsunovaná závora a silné dveře se rozletěly dokořán. Světlo z chodby ozářilo obrovského strážného eunucha. Rukou sice svíral rukojeť meče, ale na tváři ani v hlase neměl žádné podezření, když se jí ptal: "Co chceš, ženská?"

Belit se široce usmála. "Tohle!" oznámila mu a vrazila mu zubatý stěp plnou silou do krku.

Otočila zbraní v rance. Eunuch se pokoušel ustoupit, ale Belit se k němu tiskla a postupovala s ním, tlačila na stěp a točila s ním v rance. Obrovi se z hrdla dralo jen tiché bublání. Nakonec klesl na kolena a pak upadl na břicho. Okolní stěny a podlaha zrudly krví.

"Kdybys tak byl Ramwas," zatoužila, když znehybněl. Jenže čas běžel. Vytáhla mrtvému z pochvy zambulský scimitar a tiše se vydala ke schodišti. To bylo osvětlené několika lampami. Plameny se v šachtě schodiště zmítaly a kroutily a vrhaly na stěny strašidelné stíny. Belit se rozběhla dolů. U paty schodiště, kde se otvírala malá branka do vnějšího světa, stál druhý strážný. To nebyl eunuch, ale voják, v helmě, hrudním pancíři, kožené sukničce a náholenicích. V ruce

držel píku, u boku se mu houpal meč. "Stůj!" vykřikl. Slovo se ozvěnou odrazilo od stěn nevelké místnosti. Belit ukrývala scimitar za zády a usmála se na vojáka tak, jak se smávala na Aliela. "Mohu ti pomoci, aby opravdu stál, vojáku," řekla tichým, chrtivým hlasem. "Bude to pro mne opravdové potěšení, víš, my děvčata se v harému začneme brzy nudit."

Voják, napůl zmatený a napůl rozdychtěný, o krok ustoupil. Bleskově zvedla zbraň a zaútočila.

Kdyby měla víc štěstí, byla by jej zabila. Uskočil ještě o kus, obratně se vyhnul svištěcí čepeli a zvednutou násadou píky odrazil druhou ránu. Belit švihla čepelí stranou a zaťala mu ji do stehna.

Začal křičet o pomoc. Sehnula se a jako kočka se mu prosmekla pod pozdviženou píkou. Sekala napravo nalevo.

Nakonec píku upustil. Kdyby se uklidnil a myslel, mohl se jí ubránit - ale při pohledu na krásnou ženu, která se na něj vrhá se smíchem na rtech a pohrdá při tom smrtí, v něm vzbudil hrůzu. A Belit byla skvělá šermířka, hodiny a hodiny cvičila s otcem a pěšky lovila býky a lvy na savanách Kushe.

"Čarodějka, je to čarodějka," zaječel vyděšený voják a pokusil se vytáhnout vlastní čepel. Dřív než mohl zbraň vytáhnout, zasáhla jej Belit do zápěstí a ruka mu klesla k boku. Pokusil se znovu vykřiknout, ale Belitin meč mu proťal hrdlo.

"Vyrasila jsem ven," pokračovala Belit ve vyprávění. "Bylo mi úplně jedno, co mě tam čeká. Rychle se snesla noc a já se začala cítit trochu bezpečněji."

Začala jsem hledat přístav. Když jsem se do něj dostala, zabila jsem jednoho strážného a ukradla nevelkou feluku.

Stihla jsem odliv a ten mě odnesl na širé moře.

Víš, nedělala jsem si žádné naděje, toužila jsem jen a jen po pomstě. Čekala jsem, že mě zabijí na útěku, a když se to nestalo, dost mě to zaskočilo. Dobrá, řekla jsem si, stanu se Derketinou harfou, budu lákat muže a posílat je do jejího království.

Několik hodin jsem snila o tom, že se mi podaří doplout do Dan-Marcahu. Jenže bohové mi brzy zjevili svou vůli. Jižní proud je silný a bez silného větru v zádech, sama na malé plachetnici, jsem neměla žádnou naději s ním bojovat. Ale při tom jsem na palubě našla slušnou zásobu potravin i vody - byl to snad osud?

Nakonec jsem se tedy vydala nazpět k Černému pobřeží a doufala, že tam najdu alespoň některé z našich Subů.

Ti, kteří se zachránili, se po odplutí lodě vrátili do vesnice. Zbylo jich málo, byli oslabení, a tak se stali vítaným cílem pro sousední kmeny, které je přepadaly s úmyslem loupit a získat otroky. Jako Bangulova dcera jsem jim pomohla získat alespoň částečně nazpět postavení mezi ostatními kmeny.

Jenže mi bylo jasné, že než se Subové stanou znovu tím mocným národem, uběhne mnoho času. A já... já si chtěla vyřídit své účty.

Po nějaké době k nám připlula shemitská loď, aby zjistila, zda se s námi dá znovu začít obchodovat. Dali jsme dohromady zboží, které jsme sehnali, slonovinu, opice, pávy, všechno do posledního, a nevzali za ně vůbec nic.

Poslala jsem po kapitánovi objednávku na stavbu a vystrojení válečné lodi a cena zboží ji měla zaplatit. A skutečně za nějakou dobu připlula - byla to tahle loď, moje krásná pomstychtivá Tygřice, naše Tygřice, Conane. Subové byli vždycky dobří námořníci a stačil jim jen krátký výcvik, aby se ji naučili dokonale ovládat. Jsou právě tak skvělí válečníci a každý z nich se má za koho mstít. A navíc každý ukořistěný náklad, který přivezou domů, pomáhá jejich kmeni dosáhnout bývalé slávy.

Jsem Bangulova dcera. Půjdu za mnou, kamkoliv je povedu. A teď budou následovat i tebe, Conane."

Její klid najednou zmizel jako kouzlem. Ještě pevněji sevřela lodní zábradlí, prohnula se v zádech a s tváří pozdviženou k nebi vykřikla: "Stygie, Argosi, ano i mnozí v Shemu a Kushi, kolik zla jste napáchali! Já, dcera Hoiakima a Shaapi, Jehananova sestra, Alielova žena a Kedronova matka, vás proklínám! Kéž by vás navěky pohltil oheň pekelný!"

Conan ji přitáhl k sobě. "Má drahá," utěšoval ji, "ublížili ti a přál bych si být v té chvíli s tebou, abych tě mohl bránit s mečem v ruce. Ale teď jsem tady a můj meč poslouží alespoň tvé pomstě!"

Belit se mu přitiskla na hrud' a rozplakala se. Později k němu zvedla pohled a medově hnědé a ledově modré oči se zahleděly do sebe. "Conane, od chvíle, kdy nás přepadli, jsi první muž, kterému jsem se dobrovolně dala. Cítím, že s tebou se mi vrací nové štěstí a nová naděje."

"A mně s tebou," řekl téměř neslyšně.

Zabořila mu ruku do vlasů. "Nejdřív pomstu. Ale pak společný život, pokud to žárliví bohové dovolí."

4. Dcera svobodného lidu

Styx pramení kdesi daleko, v neznámých krajích na jihu. V místě, kde se na své cestě k moři stáčí ostrým ohybem k západu, leží nejvzdálenější, severovýchodní cíp stygijské říše. Na jih od něj se vypínají příkré výšiny a za jejich nejvyššími vrcholy klesá kraj příkrě k hranicím primitivního, ale mocného keshanského království. Ty výšiny a pohoří tvoří provincii Taia.*2

Stygijský Shuat, který velel oddílům guvernérovy milice v boji proti vzbouřeným domorodcům, vedl svůj oddíl podél řeky Helu. Řeka se rychle drala širokým údolím, spěchala k severu, aby se nakonec vlila do mohutného Styxu. Krajina kolem ní byla nejrůznější částí celé provincie. Kolem ní žili Taiánci, jinak pastevcí a kočovníci, na farmách a zemědělských usedlostech. Řeka představovala hlavní tepnu obchodu i civilizace. Nebo přesněji řečeno tak to aspoň bývalo. Teď však za Shuatovými zády zůstávala jen spoušť. Z pobořených hliněných domků s doškovými střechami stoupal k nebi temný dým, datlové palmy a pomerančovníky byly pokáceny, kolem mrtvých se slétali supové a ti lidé, kteří zbyli naživu, se potáceli v řetězech k řece, po které budou dopraveni na trh otroků v Luxuru. Právý břeh zatím zůstal ušetřen, ale i na něj dojde.

Shuat byl velký muž s tvrdou tváří a jel v čele oddílu. Po levici mu klusal praporečník, nad jehož hlavou vlál odznak Shuatova úřadu a hodnosti - hadí praporec. Hned za ním jel jeho válečný vůz, obklopený muži osobní gardy. Pak následoval vlastní oddíl, který postupoval kupředu v oblacích prachu, za dunění bubnů a zvonění postrojů a podkov. Kus před nimi se cesta zvedala příkře vzhůru a údolí se zužovalo do úzké rokle. Svislé stěny byly z narudlého kamene a ostře se rýsovaly proti jasnému nebi. Pálící slunce jim stálo skoro nad hlavami. Proud řeky v soutěsce pění a hučel. Zprava dohonil Shuata pobočník, přitáhl koni oště a připojil se ke svému veliteli. "Pane, kapitán Menemhet žádá rozkazy, které se týkají místa, kde se dnes večer utáboříme."

"Cože?" vyštěkl Shuat. "Teď? Vždyť je sotva po poledni!"

Pobočník ukázal dopředu. "Můj pane, víte dobře, že soutěska je velmi dlouhá. Nestačíme ji do večera projít. Dovolil bych si uctivě poznamenat, že to není dobré místo, pokud by se na nás nepřítel rozhodl zaútočit."

"A já doufám, že se to stane." Když si Shuat všiml překvapení na pobočnickově tváři, milostivě pokračoval. "Napadlo tě vůbec, proč ničíme všechno, co nám přijde pod ruku, místo abychom za sebou nechávali jenom posádky, které by udržovaly pořádek, jak se to dělalo při minulých povstáních? Údolí samo zaplatilo na daních víc, než celý zbytek téhle mizerné provincie. Jenže mnohem větší význam mělo pro ty v horách, jednak jim dodávalo většinu potřebných věcí a potravin, ale především pro ně představuje posvátné místo jejich historie. Kdybychom údolí nezničili, dostali by horalé další přísun potravin, které by jim propašovali příbuzní z údolí a jejich malé bandy bychom mohli v horách pronásledovat celé roky. Takhle je jisté v nejbližší době zoufalství a nenávist přinutí k přímému útoku. Oddíl, který se utáboří v podobné pasti, jako je ta rokle, by mohl vyvolat právě takový útok."

Kdyby se to skutečně stalo, není třeba se bát. Nejsem tak hloupý, abych je začal pronásledovat. Odrazili bychom útok a spořádaně ustoupili. Naši muži jsou skvěle vyzbrojeni a jsou zvyklí na boj zblízka. Útočníci by utrpěli mnohokrát větší ztráty než my. To je můj plán."

"Není na mně soudit moudrost svého velitele," odpověděl pobočník s pochybami.

Shuat se krátce zasmál. "Ale soudíš. Souhlasím s tebou, že by nás tahle akce mohla přijít draž, než kdybychom vzbouřence honili po horách jako kdykoliv předtím. Ale i já jsem dostal své rozkazy. Povstání musí být potlačeno co nejrychleji a to bez ohledu na to, za jakou cenu. Podle toho jsem také vypracoval své plány a guvernér Wenamon je odsouhlasil. Nic jiného by se ani neodvážil udělat."

"Pane?"

Shuat se zachmuřil. "Mé poslední rozkazy přišly před krátkou dobou z Khemi a na cestě sem byly ještě podepsány králem v Luxuru. Přivezla je kouzelná loď, která sem z Khemi doplula za necelé tři dny. To jsem zjistil podle data na dokumentu. Potvrdil mi to i kněz - čaroděj Hakketh, který byl na palubě a teď čeká v Seyanu na mé hlášení o výsledku trestné výpravy." Shuat udělal rukou znamení. "Neptám se, proč celá ta záležitost tolik spěchá. Před věstci Velkého Seta člověk nehledá důvody. Ukloniš se a poslechněš."

Přestože byl teplý a slunečný den, pobočník se zachvěl.

Nahoře nad roklinou se vlnila divoká krajina až k narudlé stěně hor, které se rýsovaly na jižním obzoru. Plán byla až na několik pokroucených tamaryšků a akátů porostlá jen hustou trávou a pichlavým křovím. Největší z bludných balvanů domorodci už dávno roztloukli na náhrobní kameny, které teď stály v místech, kde byli pohřbeni mrtví hrdinové. Mezi hroby se popásaly roztločky. Přesunuly se sem po tom, co lidé odehnali krávy a kozy dál do hor.

Když se přiblížila skupina válečníků, daly se antilopy na útěk. Tihle muži byli Taiánci, vyšší, štíhlejší a tmavší pleti než Stygijsci. Byli skoro hezcí, měli sice širší nosy a plné rty, ale klasicky pravidelné rysy, černé rovné vlasy a pečlivě vyholené tváře. Většina z nich měla na sobě jen silně našasený přehoz v barvách svého klanu, stažený v pase do suknice. Horní část, přehozená přes levé rameno, sloužila v noci současně jako příkrývka, do které se majitel zabalil. Hlavními zbraněmi byly dýky, oštěpy, praky, luky a sekery. Někteří z nich však měli u pasu krátké stygijské meče nebo dokonce zahnuté východní čepele. Mnozí z nich nesli také velké obdélníkové štíty z mačkané kůže, které jim sahaly od kolen po bradu, a na většině štítů byl jasnou barvou namalován symbol slunce.

Ausar, jejich náčelník, je vedl dlouhým pravidelným krokem rozeného horala. Vlasy měl prokvetlé a v obličeji se mu ukazovaly vrásky, na těle mu však nebylo vidět jedinou známku času. Jeho zjev byl trochu výjimečný i na místní poměry. Byl oblečen do lví kůže a na pásce, která mu stahovala vlasy nad čelem, se leskl zlatý symbol slunce. Kromě dýky za pasem nesl v ruce válečnou sekeru. Topůrko bylo skoro metr dlouhé a těžká čepel vybíhala na opačné straně do ostrého hrotu.

Když skupina dorazila k okraji soutěsky, náčelník pokynul mužům, aby se drželi dál od kraje, a sám se s největší opatrností připlížil ke srázu. Ze stínů a šera, halicích dno rokle, se k němu nesl řev proudu. Když se otočil po proudu, zaslechl jiné zvuky, zahlédl záblesk kovu a na tváři se mu objevil zachmuřený úsměv.

Zvedl se na nohy a vrátil se ke svým mužům. Bylo jich několik set a všichni se shlukli těsně kolem něj, aby ho slyšeli.

"Je to tak," přikývl. "Zvěd se nemýlil. Stygijsci skutečně táhli dál a teď se utábořili přesně tam, kde se nám to hodí nejlépe. To místo vypadá jako nejlepší tábořiště široko daleko, protože prostor mezi útesem a říčním břehem je tam nejširší. Ale i tak je tábor velice dlouhý. Helu se v tom místě sice zužuje, ale její proud je o to prudší a hlubší. Takového Stygijsce ve zbroji stačí jednoduše shodit do vody a už nikdy se na břeh nedostane." Pozvedl sekeru. "Žádný pokřik, zatím žádné nadšení, nechci je zbytečně varovat. Rozhodl jsem se, že na ně zaútočíme!"

Bojovníci pozvedli zbraně v tichém nadšení a paprsky zapadajícího slunce se rudě odrážely od modravé oceli.

"Můj plán je takový," pokračoval Ausar. "Mají nad námi početní převahu, ale my se vrhneme za hlavu toho hada, kterého představují. Oddělíme od nich menší část a tu pobijeme. Kdyby tak Mitra dal a byl mezi nimi i jejich velitel! Část našich mužů mezitím vytvoří obrannou linii napříč břehem a bude odrážet zbytek nepřátel. Na další řeči není čas - čest krýt nám záda tedy svěťm mužům z klanu Yaro. Jakmile se setmí, ustoupíme vzhůru po stěnách - ti neohrabaní panáci

se nás ani neodvážá pronásledovat. Zítra pak zjistíme, jak jim znovu uškodit. Tak a teď ve jménu Mitry - za Taiu - kupředu!"

Vydal se souběžně s okrajem soutěsky. Po boku se mu objevila nejmladší dcera Daris a bez obtíží s ním udržovala krok. Svobodné ženy se často vydávaly po boku otců a bratrů na lov i do válek. Byl vysloveně nešťastný, když se rozhodla vydat se s ním i na tuhle výpravu, ale její sestry měly rodiny, bratři se účastnili jiných tažení a z toho důvodu jí nemohl účast na nájezdu dost dobře odepřít.

"Drž se zpátky," přikazoval jí. "Jsi skutečně skvělá lučištnice, ale tady se jedná o boj zblízka, muž proti muži, a nezapomeň, že někteří z nich si vůbec nesundají brnění."

V ruce se jí zableskla široká dýka. "Jsem dost silná a chytrá, abych věděla, jak tohle používat, otče," odpověděla mu. Povzdechl si. "Dobře, tak ať tě opatruje Mitra. Tvou matku, dokud byla naživu, jsem měl nesmírně rád a ty mi ji velice připomínáš."

Daris vykročila kupředu. Byla štíhlá a dlouhonohá, ale křivky těla jasně mluvily o tom, že je to skoro dospělá žena. Obličej měla půvabný a čistě řezaný, pokožku skoro bílou, opálenou spíš do zlatova než do hněda. Velké tmavé oči vyhlížely zpod záplavy černých vlasů, sahajících až na ramena. I ona měla na čele malé zlaté slunce. Hrud' jí chránil pancíř z tvarované hovězí kůže a pod ním vyčnívala kožená suknice pokrytá mosaznými destičkami. Na zádech nesla luk, toulec plný šípů a malý vak se zásobou sušeného masa, jaký nosili na cesty všichni Taiánci.

"Vzpomeň si na můj slib!" obrátila se k němu. "Přisáhala jsem při Derketě, že neustanu, dokud neuvidím tolik mrtvých Stygijců, kolik bylo Farazisů! A je na mně, abych k tomu počtu přispěla tolika mrtvými, kolik ode mne Paní mrtvých přijme."

Ausar sevřel rty. Když klan Farazisů protestoval proti zdvojnásobené dani z dobytka, pozval je guvernér Wenamon k jednání do Seyanu, kde měla být uzavřena smírná dohoda. K jednání se dostavila víc než polovina klanu. Guvernérova milice je zajala a držela jako rukojmí. Tento poslední čin nespravedlivé stygijské vlády způsobil, že část horalů povstala se zbraní v ruce. Když potom dal guvernér rukojmí do posledního popravit, zjistil, že místo aby se horalé v hrůze poddali, zachvátil požár vzpoury celou provincií.

Daris umlkla, protože mezitím se její otec obrátil k okraji soutěsky. Rychle se spustil nad hlubinu, pozvedl na pozdrav těžkou sekeru a začal sestupovat. Jen málokdo na světě by se odvážil bez přípravy spouštět po příkré stěně, plné puklin a uvolněných balvanů a k tomu ještě v klammém světle přicházejícího večera. Jenže tihle horalé byli obratní jako kozorožci a tiši jako lovíci leopard. Hluboko pod sebou viděli na břehu hučící Helu Stygijce podobné temným skvrnám, které se tu a tam zableskly kovem. Na dlouhém pásu břehu se pomalu rozhořovaly táborové ohně a s chladem od řeky táhl i pach kouře z hořícího dřeva.

Stygijci zpozorovali útočníky teprve ve chvíli, kdy pod jejich nohama zachrastil pobřežní štěrky. Ozval se výkřik, zaječela trumpet, zaržali poplašení koně a zazvonila ocel. "Kupředu!" vykřikl Ausar a vrhl se do boje.

Cestu mu zastoupil strážný v plné zbroji. Stygijec v pancíři, přilbě a náholicích vytasil meč a vrhl se na útočníka.

Ausar se sehnul nízkou k zemi a sekera opsala vodorovný oblouk. Voják stačil v posledním zlomku vteřiny uhnout rukou s mečem a nastavit štít v levici. Čepel sekery do něj narazila a se zazvoněním odskočila. Ausar útočil znovu a znovu, aby využil váhy své zbraně a rozbil Stygijcovu obranu. Stačil zlomek vteřiny, kdy se štít v ruce strážného odklonil kousek stranou, a sekera se mu zakousla do stehna. Vytryskla krev. Voják vykřikl a sesunul se k zemi. Tvář měl nekrytou. Ausar naposled zvedl sekeru, hrotem prorazil vojákovi lebku, překročil mrtvého a vrhl se kupředu. Všude kolem bojovali jeho lidé.

Zahlédl přikrčenou Daris, která se po bojišti pohybovala lehkým krokem tanečnice a hledala svou příležitost. Stygijec v plné zbroji bojoval s Taiáncem, který se mu bránil scimitarem. Horal v lehkém oděvu nebyl pro vojáka příliš nebezpečný soupeř. Utrpěl už několik lehčích zranění a pomalu, krok za krokem ustupoval. A za zády se mu rozkládal nepřátelský tábor. Najednou měl dojem, že se mu naskytla příležitost. Vrhla se kupředu a rozmáchl se k ráně. Na neštěstí byl jeho soupeř zkušený bojovník. Bleskově zvedl štít, kterým odrazil úder na hlavu, zarazil čepel Taiánci do břicha a s vítězným výkřikem s ní trhl. Jenže v téže okamžiku se mu pod krkem mihla Darisina ruka s dýkou. Jediný rychlý řez a Stygijec, který se bublavě dusil vlastní krví, padl k zemi vedle tuhnoucího Taiánce. Jenže to už byla Daris někde jinde.

Mezi bojujícími se prodíral jezdec na koni. Z výšky sedla sekal sem a tam a pod jeho ranami padali vzbouřenci, na které nestačili stygijští pěšáci. Daris se rychle propletla bitevní vřavou. Bez ohledu na bijící kopyta a jiné nebezpečí se prosmykla pod břicho koně. Zvíře divoce zařehotalo, pokusilo se vzepnout, ale s přetáží podkolenními šlachami se těžce zřítlo k zemi. Daris se vrhla na jezdce jako kočka. Než se stačil vzpamatovat po nárazu, začal mu život z těla utíkat dlouhou ranou, která mu roztřásla pravou ruku od lokte k zápěstí.

Daris se překulila a vyskočila na nohy. Na břehu řeky vládl zdánlivě zmatek, ale najednou si uvědomila, že všude kolem vidí vojáky ve zbroji, osedlané koně, celé řady nepřátel! Když pochopila, co to znamená, vydral se jí z hrdla zoufalý vzdech. Stygijci s jejich útokem počítali a všichni do jednoho zůstali v plné zbroji, připraveni k boji! Útok Taiánců je zpočátku zatlačil nazpět, ale teď se jejich řady uspořádaly a začaly neadržitelně postupovat kupředu. V Ausarově skupině zavládl zmatek a Taiánci začali ustupovat. Od táborových ohňů přibíhali vojáci s pochodněmi, které začaly jejich druhům osvětlovat bojiště. Vzápětí zazněly vítězným řevem trubky, ozval se dusot jízdy a dunění válečných vozů, které měly po stranách připevněny dlouhé čepele. Na severu i jihu zavlály stygijské praporce. Bojovníci z klanu Yaro, kteří chránili svým druhům týl, padli do posledního pod vahou brnění, koní a válečných vozů a útočníci se ocitli v pasti.

"Ne!" Otcův hlas se k ní donesl i přes hluk boje. Ausara uviděla nad hlavami mužů, kteří se v zápase posouvali sem a tam. Podařilo se mu probojovat až ke skalní stěně, po které teď vystoupil několik metrů nahoru. Místo aby přechal do bezpečí, zastavil se a pozvedl sekeru, od jejíž čepele se jako od majáku odráželo jak světlo hvězd, tak plameny pochodní. Kolem dopadaly stygijské šípy, ale on si jich nevšímal. "Sem, bojovníci Taii, ke mně!" křičel.

Část jeho mužů ještě nepronikla tak daleko mezi nepřátele, aby byli ztraceni. Z hrdel se jim vydral řev šelem. S divokou zuřivostí se vrhli ke svému náčelníkovi. Na ústupu pomáhal druh druhovi a stygijští vojáci jich na zpáteční cestě pobili jen pár, zatímco sami utrpěli těžké ztráty. Taiánci začali rychle stoupat po kolmé stěně a vzápětí zmizeli v temnotě, kam se je žádný z nepřátel neodvážil pronásledovat.

Tohle všechno Daris zachytila koutkem oka, zatímco bojovala o život a svobodu. Právě unikla z nejhustší skupiny nepřátel a mířila ke skalám, když se ocitla tváří v tvář dvěma stygijským pěšákům. Chytli ji za ruce. Pustila se s nimi do zuřivého, tichého boje. Jednou se jí podařilo podrazit nohy tomu nalevo a všichni tři se zřítili na zem. Začala mu zuby do krku. Vyděšený voják povolil sevření. Vytrhla se mu a otočila se, aby udeřila dlaní do nosu toho druhého. Kdyby se jí to podařilo, byla by ho zabila a pravděpodobně se dostala na svobodu, ale voják uhnul a ona mu nos jen zlomila. Mezitím se na ni znovu vrhl ten první. Pěstí ji udeřil do brady. Stačila uhnout hlavou a úder ji zasáhl do lící kosti. I tak ji na okamžik naplňl omráčil a to stačilo jejímu protivníkovi k tomu, aby jí sevřel krk. Druhý voják jí zasadil několik ran do hlavy a dívku pohltila temnota.

Z bývalého hlavního města Taii - Thuranu - zbývalo málo. Když se Stygijsci rozhodli dobýt a pokořit Taiu, srovnali při dobývání její hlavní město skoro se zemí. Pět set let si pobořeného města nikdo nevšiml a příroda a živly vykonaly své. Terasy se propadly, zdi zřítily, kanály a nádrže zaneslo bahno a zarostl plevel, úrodnou zem odplavily deště a kdysi obdělávaný kraj se změnil v neprostupnou džungli. Lidé, kteří se sem po létech vrátili, se živili pastevectvím. Pomalu z města roznášeli opracované kameny a používali je na výstavbu přístřešků a ohrad na míle daleko. Většina z nich ovšem žila ve stanech z kůží a ty převáželi při svém kočování na hřbetech volků nebo krav. Tenhle kraj byl zlý jak pro koně, tak pro velbloudy i vozy. Proto se jeho obyvatelé vyznačovali mohutnými hrudníky a silnými dlouhými nohama. Thurán však pro ně byl stále svaté místo. Založil je Varanghi, když sem přivedl jejich předky, a zasvětil je Mitrovi. Odsud vládla slavná dynastie taiských králů a odsud se celou zemí šířila vzdělanost a kultura. Stále ještě tady stály zbytky chrámu zasvěceného Slunci a v jeho zříceninách živořilo několik kněží, kteří stále ještě provozovali původní obřady a kdesi v podzemí chrámu ukrývali prastaré památky a vědomosti. Tady se scházeli náčelníci všech klanů v den zimního slunovratu k oslavám, obětování, rozsouzení sporů mezi klany a vyřízení dalších záležitostí. Sem putovali hříšníci, aby se očistili ze své viny, tady se skládaly nejsvětější přísahy, tady hledali lidé útěchu v Mitrově náručí. Sem přivedl Ausar své muže po porážce na břehu Helu. Tohle místo bylo přirozeným shromaždištěm pro všechny, kdo se chtěli přidat k jeho armádě. Stygijsci se tak daleko ještě dlouho nedostanou a kdyby nic jiného, v pustých planinách bylo jednoduché přerušit jim zásobovací cesty. Ausar čekal, že v okolí chrámu také najde další muže, kteří posílí jeho oddíl.

"Jinak mě však naděje pomalu opouští," přiznal Parasanovi.

"Byla by chyba, kdyby ses vzdal tak brzo," uklidňoval ho nejvyšší kněz. "Prohrál jsi bitvu, ale válka je ještě mladá, synu."

"Ztratil jsem milovanou dceru," posmutněl Ausar.

Parasan natáhl křehkou ruku a položil ji náčelníkovi na rameno. "Padla statečně a ve spravedlivém boji. Mitra, sám bojovník, ji jistě povolal do svého domu."

"Určitě, pokud zahynula. Pane Slunce, dej aby byla mrtvá. Jistě jsi nedovolil, aby ji zajali!"

Na chvíli zavládlo ticho. Oba muži seděli v příbytku kněží uvnitř chrámu. Okny proudilo dovnitř sluneční světlo a osvětlovalo několik kamenných kójí, zařízení velmi stroze. Mozaika nad oltářem, zašlá časem, představovala mladíka jedoucího na býku, kterému zářil mezi rohy sluneční kotouč. Kolem stěn stály police plné neméně starých svitků, knih, alchymistického náčiní a nádherných sošek, očividně vykopaných z trosek. Parasan, oblečený v modrý plášť svého řádu, tiše seděl a trpělivě čekal.

Ausar se rychle ovládl a ozval se napůl zoufalým hlasem. "Je možné, aby byl hlupák v právu? Nemyslel jsem si, že bychom mohli Stygijsce z Taii vyhnat, ale doufal jsem, že když se jim postavíme na odpor, něco se změní. Říkal jsem si, že náš odpor je přijde tak draho, že se jim nevyplatí posílat do hor výběrčí daní a soudce s katy. Nepřál jsem si nic jiného, než aby nás nechali v klidu, myslel jsem si, že bychom se s nimi mohli nakonec třeba i dohodnout. Místo toho vyplenili údolí Helu, aby nás co nejvíc oslabili. Myslím, že to neskončí, dokud se jim nevzdáme na milost a nemilost. Naopak, jsem přesvědčen, že jakmile se jim podaří dopravit sem víc vojáků, smetou celou Taiu ohněm a mečem z jednoho konce na druhý. Neměl bych za nimi poslat naše vyjednaváče, kteří by jim na důkaz toho, že se národ vzdává, předali mé nasolené tělo?"

Parasan zavrtěl bílou hlavou. Byl menší a měl pleť tmavší než většina jeho rodáků. Pravděpodobně mu v žilách kolovalo o něco víc černošské krve než jim, ale všichni mu vždy naslouchali pozorně a s úctou. "Ne, Ausare. Ty nás nesmíš opustit, synu. Ničemu bys tím nepomohl. Jsi našim přirozeným vůdcem - náčelníkem klanu Varanghi, potomek našich králů, muž, který nám musí kráčet v čele a kterého by těžko někdo plně nahradil. Ale i kdyby ses obětoval, bolest a pobouření národa by s tebou nezahynuly. Dřív nebo později by na tvé místo nastoupil jiný a boj by pokračoval. Ten boj vedeme ve jménu svého boha, země a krve!"

Ausar se trpce rozesmál. "Naše krev? Co je to naše krev? Naši hyborští předkové se rychle smísili se Stygijsci, Kushity i Shemity. Keshan je skoro celý černý a my už bychom o sobě mohli těžko prohlašovat, že jsme běloši, co? A co se týče naší země, kdysi bývala velká, ale cokoli dnes víme o civilizaci, každá sebemenší vymoženost, to všechno pochází od našich stygijských pánů!" Odmlčel se. "A naši bohové..., nemysli, že se chci rouhat Velkému Mitrovi, ale ani ty nemůžeš zapřít, že jeho kult je za ta staletí okleštěný a zmrzačený, hlavně díky pohanství, které vládne ve všech zemích kolem."

"Máš pravdu," přikývl tiše Parasan. "Ale věř, že i když plameny víry pohasly, nikdy nevyhasnou docela." Narovnal se ve svém sedátku. "Tvoji muži také ztratili odvahu jako ty?"

"Ne, jsou to divoši, kteří přijímají osud tak, jak přichází, a nepřejí si nic jiného, než aby jejich jméno zůstalo zapsáno v klanových ságách. Ale já... Jistě si vzpomeneš, že mě sem jako chlapce poslali, abych studoval taiské kroniky. Potom jsem několik let cestoval po Stygii a Shemu a poznával jejich civilizace. Vidím teď bohužel věci velice jasně."

"Jenže je také vidíš příliš povrchně, můj synu. Nejsi schopen proniknout jim do hloubky. Pojď." Parasan vstal a pomalu kulhal ke dveřím. "Pro tebe to nebude nic nového a oni větší část znají, ale rád bych pronesl Prorocství o sekeře."

Ausar poslechl, napůl ochotně a napůl v naději, že kněz povzbudí ducha jeho mužů. Vyšli do krytého sloupopadí před budovu. Kdysi bělostný mramor za staletí ztmavl do barvy zlatého okru. Hlavice sloupů ztratily tvar a vlysy téměř zmizely. Jen rumišťe a trosky dokazovaly, že chrám mívával kdysi další dvě křídla. Ale i zbývající část stavby se pyšně tyčila ve vánku, který s sebou přinášel vůni a šustot sluncem vysušené trávy.

Bojovníci, muži a několik fanaticky počestných panen, tábořili na úbočí pod chrámem, mezi troskami padlých zdí a polámaných sloupů. Kouř jejich ohně unášel teplý vánek vzhůru k obloze, kde kroužil osamělý sokol. Když bojovníci uviděli z budovy vycházet svého náčelníka po boku s nejvyšším knězem, shromáždili se všichni do skupiny pod schody.

Parasan zvedl ruku. Jeho slabý hlas najednou zazněl mnohem silněji.

"Vy, kteří bojujete za naši milovanou Taiu, slyšte. Poslyšte, i když mnozí z vás tu pověst znají, vyprávění o vzniku naší vlasti.

Vaši předkové byli slavní. Přišli sem zdaleka, až z chladného severu, z Hyborie, o které mluví pověsti. Zprvu jako tuláci, pak jako dobyvatelé a nakonec tady zůstali jako usedlíci. Byli to barbari, ale byli osudem předurčení. Uctívali totiž Mitru a Pán Slunce si je zvolil k tomu, aby jeho víru a kult donesli do zdejších krajů, kde vládli temní bohové, lidské oběti, černá magie a všechny další odporné zřůdnosti.

Někteří z předků překročili hory a došli do Keshanu. Tam založili města, která se brzo proslavila, ale nakonec většina z nich podlehla tomu strašnému podnebí a jejich stavby a města pomalu pohltila džungle. Ted' tam nezbylo nic než primitivní Černá království, která však jako pevná zeď odolávají neustálému náporu cizích nepřátel.

Hybořanům se dařilo mnohem lépe ve zdejších suchých, chladných horách. Varanghi je vedl k vítězství. Pod jeho vedením zvítězili dokonce nad zbytky dnes dávno ztracených ras, které nepatřily k lidskému rodu. Varanghi totiž nosil do boje Sekeru, kterou mu daroval sám Mitra. Dokud byl její majitel spravedlivý, činila ho ta zbraň neporazitelným. Sekera se stala znakem a největším pokladem rodu Varanghiů. Království Taia pak dlouho vzkvétalo, rostlo, bohatlo a proslavilo se svými vědci a žilo šťastně na výsluní Mitrovy přízně. Záře Taii však byla pískem v očích temné a zlé Stygie. Vyznavači Seta se celá desetiletí, dokonce staletí, pokoušeli uchvátit Taiu, ale pokaždé byli odraženi.

Jenže nakonec na trůn usedl vládce nepoctivý. Dal se zlákat stygijskou magií a zanedlouho padl v boji. Nežůstal po něm dědic trůnu. Tady váš náčelník Ausar pochází z krve jeho staršího bratra. Tenkrát Stygijci dobyli a obsadili Taiu a naše království už celá staletí úpí pod stygijským jhem.

Varanghiho sekera však nezůstala ležet na bitevním poli, kde padl poslední král. Žádný živý člověk ji od té doby neviděl. Zemí však putoval svatý muž a ten prorokoval, že Sekera nezmizela, ale byla uložena na tajném místě, kde bude očekávat příchod člověka, který ji bude hoden. Ten bude pocházet ze staré severské krve a pozvedne Sekeru na obranu našeho těžce zkoušeného národa. Stygijci proroka chytili a ukřižovali, ale jeho slova se jim zabít nepodařilo a prorocství se vypráví dodnes.

Mnohokrát kněží při modlitbách na tomto svatém místě žádali Mitru o znamení. Sesílal jim sny a vidění a v těch jim sděloval, že se nesmí vzdávat naděje.

O příchodu osvoboditele se však nedozvěděli vůbec nic. Ale sny i zjevení se shodovaly na tom, že se objeví, až uběhne ruka století.

Ruka století - pět prstů - pět století? Nevím. Ale tak dlouho už žije Taia v područí Stygijců. Možná, že právě vy jste ta generace, která se dočká svobody!"

Válečníci pozvedli zbraně a okolím se rozlehly divoké pokřiky jednotlivých klanů.

Stygijci spoutali těch několik zajatců, které se jim podařilo chytit, ale jinak si jich vůbec nevšimli. Za svítání, když se nad řekou převalovala studená mlha, přijel na obhlídku sám Shuat. Minutu nebo dvě Taiánce pozoroval a oni mu vraceli vzpurné pohledy. Zdálo se, jako by hluk proudu i vojenského tábora zeslábl.

"To je všechno?" zavrčel. "A to ještě pochybuju, že jsme jich zabili víc než oni nás." Obrátil se k pobočníkovi.

"Nebudu dál postupovat podle plánu, který se neosvědčil. Okamžitě se vydáme na zpáteční cestu." Znovu pohledem přeletěl hlouček zajatců a očima se zastavil u Daris. "Co je to za ženskou?"

"Jestli to pána potěší," ozval se seržant, "pomáhal jsem ji zajmout. Je jako divoká kočka." Potom se zlomyslně zašklebil.

"My už ji brzy zkrátíme. Nejlíp ještě před snídaní."

Daris se zamračila a zčervenala.

"Nic takového, ty idiote!" zasyčel velitel. "Vidíš ten zlatý kruh, který má na čele? To je znak, který mohou mezi domorodci nosit jen příslušníci těch nejvyšších rodin. Necháme si ji jako rukojmí a nestojím o to, aby byla snížena její výměnná hodnota." Pak se obrátil k dívce. "Co jsi zač?"

Stygijština nebyla jejím mateřským jazykem, ale jako většina Taiánců ji velmi slušně ovládala. Narovнала se, podívala se mu přímo do očí, řekla, jak se jmenuje, a dodala: "Jsem dcera Ausara, pravoplatného krále této země."

"Ááá-ha," prohlásil Shuat. "Výborně. Takže ono se nám to vyplatí víc, než jsem si myslel." Když si Daris uvědomila, jakou zbraň svými slovy vtiskla svému nepříteli do ruky, zatočila se jí hlava.

Na jeho příkaz byla oddělena od ostatních. Popřáli ji odevzdaně sbohem. Je spoutali způsobem, kterým se svazovali otroci, ale její osud mohl být mnohem horší.

Zatím se jí nestalo nic zlého. Stráže jí dovolily dokonce se vykoupat - na krk jí přivázali kožený obojek s delším

řemenem. Byla by se propadla, když se svlekla a musela poslouchat jejich sprosté poznámky, ale čistá se cítila mnohem lépe. Vyprala si sukni a tuniku - oboje rychle uschlo na slunci. Její zbroj a zbraně byly samozřejmě válečná kořist. Jedla s mužstvem čochu a pochodovala s nimi po proudu řeky. Pokoušeli se s ní jednou či dvakrát navázat řeč, ale neodpověděla jim jediným slovem, takže ji nazvali pitomou slepicí a barvitě jí vysvětlili, co všechno se jí může později stát.

Nevšímal si jich. Lítost a bolest nad tím, že padla do zajetí, utopily všechno ostatní. Pohybovala se jako ve zlém snu. Shuat bezohledně poháněl své oddíly, a tak se dostali nazpět do Seyanu během tří dnů. Bylo to nevelké městečko z obilných domků, ležící na soutoku Helu a Styxu. A přece patřilo k největším taiským městům a bylo sídlem guvernéra. Palác stál stranou, na předměstí, byl obklopen zahradami a nedaleko se rozkládaly vojenské posádky. Daris odvedli do paláce a tam ji uvěznil v jednom z vedlejších pokojů. Shuat šel podat hlášení.

Brzo pro ni přišla dvojice vojáků. "Až vejdeš do sálu, padni uctivě na zem," přikazoval jí jeden z nich.

Daris zvedla pyšně hlavu. "Odkdy se guvernérovi vzdávají královské pocty?"

"Tohle není obyčejný guvernér, ale mág a Setův kněz." Z mužova hlasu zaznívala hrůza.

Během cesty se Daris vzpamatovala. Začala přemýšlet a brzo dospěla k jedinému rozhodnutí. Bylo zbytečné, aby zemřela z pouhé pýchy, to by věci jejího otce ani v nejmenším nepomohlo. Ne, musí udělat všechno pro to, aby se jí podařilo přežít tak dlouho, jak to bude možné. Musí získat čas a stále být připravena. Možná že se jí naskytne příležitost k útěku nebo se jí alespoň podaří zabít několik Stygijců. Když ji přivedli do velkého sálu, udělala to, co jí voják přikazoval. Padla tváří dolů na rudý koberec.

"Vstaň," ozvalo se jediné slovo z opačného konce sálu. "Přístup blíž."

Daris pokorně prošla sálem, jehož stěny byly vyzdobeny malbami lidských postav se zvířecími hlavami. V čele sálu, pod stupněm, na kterém byl umístěn guvernérovův trůn, seděli ve vysokých křeslech Shuat a obtloustlý Wenamon. Na trůně seděl muž v černém rouchu s vyholenou hlavou. Daris vnímala především jeho oči. Měla dojem, že jsou to dva žhavé uhlíky.

"Stůj," přikázal jí hlas. Poslechla. V šerém sále se rozhostilo ticho. Cítila, jak se jí jeho pohled propaluje oděvem i tělem až do duše.

"Hmm," řekl nakonec. "V osudu téhle dívky je něco strašlivého. Ale zatím nevidím, co to je. Musím ji odvézt do Khemi, aby můj pán mohl tu záležitost prozkoumat podrobněji."

"Kdy nás postihne zármutek nad ztrátou tvé přítomnosti, svatý Hakkethe?" zeptal se Wenamon s přemrštěnou obřadností.

"Okamžitě," odpověděl kněz a vstal. "Strážce, následujte mě s tou dívkou. Vy ostatní, oznamte mým služebníkům, ať se neprodleně dostaví na palubu Okřídlené lodi."

Wenamon i Shuat se hluboce uklonili a kněz - mág vyšel ven.

Daris se divoce rozbušilo srdce. Cítila, jak ji zalévá pot a studí ji na kůži. Do černé Khemi - k výsledku?

Sebrala všechnu odvahu. Tajemné město leželo dva tisíce mil po proudu řeky, možná ještě dál, jak věděla. Během těch týdnů plavby jistě najde způsob, jak zemřít se ctí.

Cesta z paláce nevedla do obchodního přístavu, ale ke vzdálenému, pečlivě střeženému molu určenému válečným lodím. Tam stála loď, o jaké Daris v životě neslyšela. Byla dlouhá skoro dvacet metrů a její trup svítil matným kovovým leskem. Vysoká příď byla vymodelována do tvaru hlavy a krku podivného ještěra s ostrým zobákem, jehož složená kožnatá křídla byla plasticky vymodelována na bocích lodi. Loď byla otevřená s výjimkou kajuty oblého tvaru a nebylo na ní ani stopy po stěžni nebo veslech. Na zádi stála kovová trojnožka a na jejím vrcholu byla umístěna velká křišťálová koule, ve které zářilo něco, co se podobalo rudým a modrým plamenům.

Přeuctivý nižší kněz, jeden z několika, kteří Hakkethovi sloužili, přitáhl loď blíž k molu. Skupina nastoupila po můstku, vyklopeného z boku lodi, a užaslí vojáci zůstali stát na nábřeží. Na mágův příkaz připevnil jeden z akolytů Daris kolem kotníku okov, k okovu lehký řetěz a ten ke kruhu vsazenému v palubě. Řetěz byl dlouhý a celkem lehký, ale Daris rychle s hrůzou zjistila, že není dost dlouhý, aby se mohla vrhnout přes palubu.

Hakketh pokynul rukou. Strážníci odrazili loď od mola. Plavidlo pomalu zamířilo do proudu. Hakketh se obrátil k jednomu z kněží. "Vezmeš si první hlídku," přikázal.

"Ano, můj pane." Muž přešel na zád, postavil se vedle křišťálové koule a pozvedl ruce. "Zayen!" zvolal slovo v jazyce, který Daris nikdy neslyšela. Zář v kouli zesílila. Křídla na bocích lodi se začala rozvírat, až ležela kolmo k trupu. Stygijec pozvedl ruce výš a loď začala nabírat rychlost.

Hakketh se obrátil k dívce a možná proto, aby ji postrašil, jí řekl: "Věz, že plujeme na posvátné Okřídlené lodi boha Seta, poslední svého druhu na světě. Kouzelná formule, s jejíž pomocí se dala vyrobit, zmizela s povrchu zemského spolu s Acheronem před třemi tisíci lety."

Loď plula stále rychleji. Vzduch prorážený ostrou přídí začal hučet.

Hakketh ukázal na oblou nástavbu. "Uvnitř máš malou kajutu a když budeš tam, sejmeš ti řetěz. Dostaneš jídlo i pití. Nikdo ti neublíží, ale pokud nebudeš poslušná, dám tě spoutat."

Příď lodi teď vystoupila z temné vody tak vysoko, že se pod ní přestala pěnit voda. Loď se zvedla na křídlech a klouzala po hladině řeky. Akolyta spustil ruce a jen když chtěl změnit směr, ukázal jednou nebo druhou rukou. Když loď občas ohrožovala nějaká překážka jako třeba plovoucí kmen, zpomalil tak, že znovu pozvedl ruce a pronesl slovo "aaaleth" a ruce pomalu spouštěl, dokud nedosáhl požadované rychlosti. Když řekl slovo "memm", loď se zastavila na tak dlouho, než ji znovu pobídl k plavbě.

"Za tři dny a tři noci budeme v Khemi," ukončil Hakketh svou řeč.

Daris ze všech sil přemáhala pláč. Slunce na západě klesalo za kopce, které byly do nedávna jejím domovem.

5. Čarodějka

Pevnost Mantikora stojí nedaleko Krokodýlí brány. Obrovská, skoro krychlová hmota černého kamene obklopuje ústřední nádvoří a své jméno dostala podle obludné figury, vytesané nad portálem obrovské vstupní brány. Mučení, popravy a přeplněná vězení, to vše bylo součástí života podzemí pevnosti už celá staletí. Obyčejní obyvatelé Khemi se vyhýbali i sousedství pevnosti, která podle pověstí přinášela neštěstí. Nikdo z nich nevěděl, že ve dvou nejvyšších patrech pevnosti jsou přepychové komnaty, elegantní kuchyně, tajné vchody pro všechny druhy umělců, kteří přicházeli a odcházeli s neprůhlednými kápěmi na hlavách, ale dostávali za svá vystoupení skvělou odměnu. Občas měla vládnoucí třída důvod, proč svým vězňům pobyt co nejvíce zpříjemnit. To však neznamenal, že by tyto prostory nebyly hlídány. Právě naopak.

Belitin bratr Jehanan, oblečený v hedvábném rouchu, polehával na lehátku. Vedle něj byly otevřené dveře na balkon, kde se po umně propletené kostře pnuly kvetoucí plazivky a popínavky, které kolem sebe kromě blahodárného stínu šířily i nádhernou vůni. Komnata byla prostorná, vybavená drahocenným nábytkem a vyzdobená zlacenými arabeskami. Jedny z dvojích dveří na druhé straně komnaty vedly do koupelny, která byla neuvěřitelně velká, protože obsahovala malý bazén, druhé do malé, ale přepychově zařízené ložnice.

Už tady žil nějakou dobu. Vyhublá žebra se mu vyplnila, propadlé tváře vyrovnaly a vrátila se mu původní síla. Z očí mu zmizel napůl šílený lesk. Zjizvená a potlučená tvář sice zůstala, ale byla umytá, oholená a usměvavá, byla to tvář, která by se jistě zdála některým ženám přitažlivá.

Vedle něj polehávala Nehekba. Průsvitné roucho a několik šperků jen zdůrazňovalo její ženskost. Usmála se a pohládila ho po tváři. "A co bylo potom, můj drahý?" zavrkala.

"Potom -" Jehanan se zarazil, "ale proč tě to zajímá? Je to jen taková hloupost z dětství. Zarazil jsem se proto, že si ji nepamatuju přesně."

"Když mne nesmírně zajímá všechno, co se tě týká," zapředla jako kočka.

Šťastně se usmál, natáhl se k ní a položil jí ruku na stehno. "No, jak jsem říkal, nakonec jsme se s Belit z naší výpravy do džungle vrátili zdraví a v pořádku, i když celí špinaví a udýchaní. Otec se hrozně rozzlobil, protože jsme tolik riskovali, a chtěl nás potrestat. Maminka mu tenkrát řekla - jak to přesně bylo? - řekla, že by nás neměl trestat za to, že toužíme po dobrodružství, protože to máme po něm, a že by se nám to mohlo v životě ještě hodit. Že by to měl spíš postavit jako otázku cti a žádat od nás slib, že budeme v budoucnosti opatrnější. Souhlasil s tím. Byli jsme s Belit rádi, že jsme unikli výprasku... aspoň zpočátku. Jenže později, když jsme si to celé probrali, nám došlo, že by bylo lepší, kdyby nám jen nabil, protože nikdo z nás by ani za nic neporušil slib, který jsme mu dali."

"Museli jste být opravdu šťastná rodina," usmála se Nehekba.

"To je pravda. Jistě jsi to snadno poznala ze všech těch vyprávění, kterých ses nemohla nasytit, drahá Heterko," usmál se na ni zamilovaně Jehanan. Položil jí ruce kolem štíhlého pasu, upřel jí pohled do očí a řekl: "Pořád ještě nemohu uvěřit svému štěstí - byl jsem otrok a trpěl jsem takovými bolestmi, že jsem mohl spát, jen když jsem byl k smrti vyčerpaný, a teď je ze mne milенец nejdokonalejší ženy, jaká kdy žila. Proč?"

"Už jsem ti to vysvětlovala. Několikrát jsem tě zahlédla, musela jsem obdivovat tvoji vytrvalost a pevnou vůli v neštěstí a okouzlit jsi mě. Nemůžu tě koupit a darovat ti svobodu, protože naše zákony neznají svobodné lidi, narozené jinde než na území naší země. Ale dala jsem tě dovést alespoň sem s myšlenkou, že později se mi podaří vymyslet něco lepšího."

"Ano, miláčku, jistě. Ale jsi tak tajemná, že... ale to jsou zbytečná slova." Jehanan ji přitáhl k sobě a začal ji líbat. Náhle zamrkal, pustil ji, sklopil oči a tiše řekl: "Obávám se, že bych potřeboval trochu toho nápoje, který mě zbavuje bolesti - jinak ve mně nezbude ani trocha mužnosti."

Nehekba vstala. "Přinesla jsem ho s sebou, můj milý." Nehlučně se zavlnila místností k ozdobné taštičce, kterou nechala ležet u vchodu do místnosti. Jehanan se postavil a upřel toužebný pohled na zlatou lahvičku, kterou z ní vyjmul.

"Naleju trochu vína, do kterého si lék namíchám, a připiju na svou lásku k tobě, milovaná Heterko," usmál se na ni. Její laskavý úsměv se změnil v krutý úšklebek. "Neunavuj se. Už to nebude zapotřebí." Odzátkovala lahvičku a její obsah vylila na koberec. "Už jsem s tebou skončila."

Zavyl jako vlk lapený do pastí.

"Neboj se," usmála se zlomyslně. "Ještě si tě tady chvíli necháme. Třeba nám ještě posloužíš, když k ničemu jinému, tak alespoň pro pobavení."

"Jsi snad démon?" vykřikl. Vykročil k ní a prsty se mu křivily jako spáry šelmy. Věděla, že sílu jeho těla nesmí podceňovat.

Nehekba se dotkla malého zrcadla, které měla pověšené na řetízku kolem krku. Z jeho středu nevytryskl paprsek světla, ale tmy. Když zasáhl Jehanana, muž ochrnul a bezmocně se zřítil k zemi. V rostoucí hrůze upíral pohled na podivnou ženu.

Ta zatím otevřela malé okénko v hlavních dveřích a tiše zavolala do chodby. V zámku se zvenčí otočil klíč a dveře se otevřely. "Tak sbohem, bývalý mileneče," zasmála se na Jehanana uštěpačně a vyšla ven.

Ochrnutí ho pomalu opouštělo. Doplazil se ke dveřím a pokroucený bolestí olizoval koberec v místě, kam vylila kouzelný lék.

Nehekba sestoupila po tajných schodech a prošla tunelem, o kterém věděla jen ona sama. Kráčela rychle a tenké šaty prosvícené září měsíce za ní vlály. Spěchala, protože ji volal Tothapis a už se dost opozdila.

Dalšími tajnými průchody se dostala až do jeho domu. Otroci, kterým byly vyřiznuty jazyky a propíchnuty ušní

bubínky, ji dovedli do ústřední komnaty. Tothapis si jí zpočátku vůbec nevšímal a pokračoval v řeči s mužem, který stál uctivě skloněný před jeho křeslem.

Nehekba si neznámého pozorně prohlížela. O Amnunovi toho už dost slyšela, i když se s ním zatím nikdy osobně nesešla. Byl štlhlý, hezký svým zvláštním, exotickým způsobem. Podobal se matce, luxurské otrokyni původem z Taii. Ducha a inteligenci ovšem zdědil po svém stygijském otci. Ve službách kněze - mága už byl dlouho.

"Podél našeho pobřeží se potuluje pirátská galéra," říkal právě Tothapis. Naklonil hlavu kupředu a jeho ostrý profil jí ještě více připomněl supu. Světlo pochodní zdůraznilo svrasklou kůži, propadlé tváře a hluboko zasazené oči. "Jistě by tě zajímalo, proč jsem na ni nepřivolał bouři a nepotopil ji. Povím ti to, ale jestli se o tom zmíníš někomu jinému, budeš litovat, že ses nedostal do pekla."

"Jsem oddaný služebník svého pána," odpověděl Amnun uctivě.

Tothapisova holá hlava přikývla. "Zatím to tak bylo. Takže abys věděl, naše svatá povinnost je, generaci po generaci, zvětšovat moc a sílu velkého Seta." Požehnal se kouzelným gestem. Amnun se uklonil a Nehekba si na okamžik zakryla tvář, jak se patřilo na ženu. "Jsou však i jiní bohové než Set," pokračoval Tothapis. "Ti mají své vlastní říše. Náš pán zatím nemá království za mořem - zatím! Proto mám já, jeho oddaný služebník, jen malou moc nad mořskými hlubinami a je třeba, abychom využili především své mozky a lidskou sílu."

Pozvedl kostnatý prst. "Nuže. Zítřa s ranním přílivem vyplouvá nákladní loď Meniti. Její kapitán i posádka věří, že vezou náklad na jih do Umru. Kurs lodi je vymyšlen tak, aby zanedlouho přeťal dráhu Belitiny Tygřice. Cestu obou lodí budu sledovat a jejich setkání pojistím svou, byť nevelkou mocí nad pobřežními větry. Věc je tak důležitá, že loď s celou posádkou je zanedbatelná obět. Ty vstoupíš na palubu Meniti dnes večer a budeš hrát úlohu, kterou jsem ti vysvětlil už před několika dny." Ukázal na pergamenový svitek ležící na stole. "Tohle je dokument, který budeš potřebovat. Je ti všechno jasné?"

"Ne, pane," zavrtěl Amnun hlavou. "Mám předstírat, že znám dobře osobu, kterou jsem v životě neviděl. Jak?"

Tothapis pokynul Nehekbě. Postoupila kupředu. Amnunovi se na tváři objevila směs touhy a strachu, výraz, který ji vždy potěšil. "Znáš mě?" zeptala se.

Padl na jedno koleno. "Jste paní Nehekba, nejvyšší Derketina kněžka, a já jsem váš pokorný služebník," odpověděl.

"Shromáždila jsem všechny údaje, které budeš potřebovat," pokračovala, "a také ti je předám. Podívej se na mne!"

Pozvedl oči. Pozvedla zrcadlo na řetízku a otočila je hranou kupředu. Z okraje vyletěl jasný paprsek a ozářil mu tvář.

Amnun ztuhl a na tváři se mu objevil prázdňý výraz. Zatímco mu paprskem mřila neustále do očí, levou rukou kreslila ve vzduchu podivné obrazce a mumlala nesrozumitelná slova.

Po několika minutách spustila zrcadlo a zvolala: "Amnune, procitni!"

Amnun se zachvěl, zamrkal a probral se k vědomí. "Teď víš všechno, co jsem se dozvěděla od Jehanana," vysvětlovala mu Nehekba. "Použij své znalosti k dobru naší věci a tvá odměna bude nesmírná."

Muž se úžasem zajíkal. "Já - vím, pamatuju si, vím všechno!" vykřikl. "Je to, jako bych všechno slyšel na vlastní -"

"Ticho!" ozval se Tothapis ze svého místa pod roztaženým kobříím kloboukem. "Budeš mít dnešní noc a zítřek a další noc na to, aby sis utřídil všechno, co ses od paní Nehekby dozvěděl. A pro tuto chvíli, Amnune, se stáváš vtělením osudu. Ať ti přispěje na pomoc sám Set, v jehož zájmu se vydáváš na cestu."

Zkrátka se Tothapisův agent uklonil a sloužící ho vyvedl z místnosti. V sále zavládlo ticho, protože kněz se zabral do svých myšlenek. Nehekba neklidně přešlápla z nohy na nohu. "Směla bych odejít, můj pane?"

Probral se ze zamýšlení a upřel na ni oči. "Co máš v úmyslu?" zeptal se. "Conanův i náš čas se krátí! Nesmíme zahálet!"

"Nemám v úmyslu zahálet," odpověděla. "Chci se vrátit do pevnosti - k Falcovi."

Tothapis se zamračil. "K tomu ophirskému špehovi? Co zamýšlíš s tím hloupým mladíkem? K čemu by nám ještě mohl být dobrý?"

"Chtěla bych ho k sobě připoutat co nejpevněji, můj pane. Ujistili jsme se přece, že i on je jakýmsi podivným způsobem spojen s Conanovou budoucností. Bude dobře, když se stane naším oddaným nástrojem."

"Cožpak jsi ho už dávno neomámila, stejně jako Jehanana?"

Nehekba zavrtěla hlavou a kolem ramen jí zavířily uhlově černé vlasy. "Zatím to není dokonalé. Miluje mě, to ano, ale stále ještě staví svou povinnost nad své vlastní zájmy. Právě tohle bych v něm ráda zničila. Ale to je třeba provést pomalu a opatrně." Po tváři jí přeletěl nestoudný úsměv. "Kromě toho to má i své příjemné stránky. Přes své mládí je to skvělý milenec."

"Ne, jen ať počká," odpověděl Tothapis s chladným vztekem. "Utrácíš příliš mnoho životní síly v tělesných radovánkách."

"Sloužím Derketě a to je nejlepší způsob, jak jí dokázat svou oddanost," odpověděla mu vzdorovitě.

"Především však sloužíš Setovi a měj na paměti, že jemu především. Dovolila by sis na to zapomenout?" Zaražená čarodějka umlkla. Mág pokračoval. "Nutně potřebuji tvé služby. Dnes jsem dostal zprávu prostřednictvím homunkula, kterého jsme vyslali do Luxuru. Hakketh se vrací se zajatkyňi, dcerou vůdce taiské vzpoury. Vycítil v ní nějaké nebezpečí, i ona je jakýmsi způsobem spojena s Conanovým osudem. Ženské duši i myšlenkám jsem se vždycky vyhýbal, Nehekbo. Musíš mi pomoci připravit plán a zařadka, která by z ní udělaly další nástroj Conanovy zkázy. Tak přispějeme k Mitrově porážce a Setovu vítězství."

6. Pirát, barbar a zachránce

"Plachta na obzoru!"

Výkřik z 'vraniho hnízda' na vrcholu stěžně měl za následek radostný řev posádky Tygřice. Muži se rozběhli k velkým bednám pod veslařskými lavicemi a začali z nich vytahovat zbroj. Rychle se vyzbrojili a vraceli se na svá místa připraveni k boji. Belit, stojící na přídi, se spokojeně zasmála a ukázala na pravobok. Nebylo to ani potřeba. Zuby obou

mužů u kormidla se zaleskly v širokém úsměvu a loď se stočila potřebným směrem. Conan k sobě Belit na okamžik přitiskl, divoce ji políbil a vběhl do kajuty, aby se ozbrojil.

Plachta se nadouvala ve svěžím větru a hnala galéru napříč nepříliš velkými vlnami s bílými hřebínky. Trup praskal a lanová drnčela, jako by se chtěly připojit k divoké válečné písni, která se drala z pirátských hrdel. Pevnina ležela pod východním obzorem, ale necelou míli na levoboku se moře pěnílo kolem malého ostrůvku, jehož skaliska se zvedala k nekonečné modři nad hlavou.

Conan se připojil k Belit. Obrovský hrudník mu pokrýval kovový pancíř, na hlavě měl přilbu zdobenou rohy, v ruce oválný štít Subů a u pasu těžký meč a dlouhou dýku. Belit si připnula k pasu meč a dýku o něco lehčí, než byly ty jeho, ale zůstala v lehké tunice a se stříbrnou páskou ve vlasech jako předtím. Jen vlasy si stočila do pevného uzlu.

Pohled upírala kupředu. Svou kořist, bachratou obchodní loď s vlajkou Stygie, rychle doháněli. Už bylo vidět, jak po palubě pobíhá část posádky a zoufale se pokouší zvýšit rychlost své lodi. Ostatní muži se připravovali ke srážce, která byla neodvratná.

"Tady pokračuje má pomsta," zvolala Belit.

"Myslím, že ani její náklad nebude k zahoezení," prohlásil střizlivě Conan, "a abych se ti přiznal, už se mi stýskalo po pořádném boji." Přeletěl ji pohledem. "Stejně bych si ale přál, aby sis na sebe vzala něco, co by tě v boji alespoň trochu chránilo."

"Už jsme o tom přece mluvili. Sám víš, že ženě chybí síla mužů," zavrtěla hlavou. "Zbroj by mě jenom zatížila a zpomalila a přitom by mě neochránila před dobře mířeným šípem nebo ranou do krku. Zato jsi sám zažil, že v boji zblízka jsem rychlejší a pohyblivější než většina mužů a v tom je moje výhoda."

Zahnal nejistotu, kterou před chvílí ucítil. Crom, nejvyšší bůh Cimřeňanů, dával svým oblíbencům do vínku sílu a odvahu a nic jiného. Tím jim dával možnost, aby si ve světě vydobyli vlastní místo. Že by se Cromova paže pro jednu natáhla až Černému pobřeží a dotkla se Belit, která rostla v matčině lůně? Conan by tomu skoro věřil.

Na okamžik si vzpomněl na svou nehoštinou vlast. Zatoulal se opravdu daleko a jeho dobrodružství byla divoká a neuvěřitelná. Nakonec narazil na svou lásku, ale věděl, že i to byla pouhá slepá náhoda, která mu ji mohla v následujících chvílích znovu vyrvat z náručí. Narovnal se. Pravý muž - nebo žena - se vždy dokázali zpřímá postavit každé nepřízní osudu.

Pak si s rychlým úsměvem pomyslel, že loď vpředu nevypadá jako příliš nebezpečný nepřítel. V posádce jistě nebude mnoho zkušených bojovníků, alespoň to tak podle jejich chování vypadalo, ale na druhé straně jich bylo víc než pirátů. Kromě toho první věc, kterou se každý námořník naučil, bylo postarat se v boji sám o sebe a nedat život lacino.

Z paluby obchodníka začaly vyletovat šípy. Subové, kteří ovládali luky, střelbu vraceli, zatímco zbytek jejich druhů na nepřitele křičel a hrozil zbraněmi. Sluneční paprsky se odrážely od hrotů kopí a čepelí dlouhých nožů. Do ozdobné tygří hlavy těsně vedle Belit narazil šíp a Conan zavřel. Mladá žena se zasmála. Na snížené palubě vykřikl jeden z černochů, kterého zasáhla střela do stehna. Válečník si vytrhl šíp z rány, ucpal si ji a postavil se zpět na své místo u zábradlí. Na palubě stygijské lodi vykřikl jakýsi muž a se šípem v hrdle se zřítíl přes palubu. V okamžiku, kdy dopadl do vody, prořízlo hladinu několik trojúhelníkových ploutví.

Belit vykřikla pár rozkazů. Tygřice zamiřila k návětrné straně své oběti. Posádka rychle provedla potřebný manévra vzdálenost mezi plavidly se zmenšila na několik stop. Obrovský ebenový válečník roztočil uprostřed lodi lano s hákem a vrhl je na palubu stygijské lodi. Háček se zasekl, černoch předal lano jednomu ze svých druhů a okamžitě hodil další. Každého lana se chopilo několik párů rukou a s výkřikem "wa-ho-ah!" začali piráti přitahovat loď k sobě. Pod lesklou kůží se jim pohybovaly svaly jako hadi. Stygijsci se sekerami se vrhli k lanům a pokoušeli se je přeseknout. Okamžitě se na ně snesl déšť šípů a zahnal je nazpět. Lodní boky do sebe narazily. Tygřice se při nárazu otřásla, ale položila se celým bokem po bok své kořisti.

"Na ně, dřív než nás podpálí!" vykřikl Conan. Dobře věděl, co dokáže s lodí udělat oheň. Vytasil meč a a rozběhl se po střední palubě.

Posádka Tygřice už vyhodila spojovací můstek, jehož háky se zasekly do zábradlí obchodní lodi, které bylo o několik stop výš než zábradlí Tygřice. Conan se prodral skupinou vlastních námořníků a byl první, kdo se ocítl na nepřátelské palubě. Hned za ním se na palubu přepadené lodi dostalo těch několik mužů, kteří měli zbroj. Sloužili jako předvoj a měli vytvořit jakési předmostí. Ostatní na sobě měli jen suknice nebo jednoduché tuniky, pérové ozdoby a byli z větší části vyzbrojeni zbraněmi své vlasti, ale o to se zdáli strašlivější. Zmatený křik námořníků stygijské lodi přehlušil válečný pokřik Subů: "Wakonga mutusi!"

Na palubě obchodní lodi, nejbliž k místu útoku, stáli bok po boku tři muži ve zbroji stygijské armády. Conanova těžká čepel vyletěla vzhůru a se zasvištěním dopadla. Prořála kovový lem štítu, jehož majitel se sice pod silou úderu zapotácel, ale přesto se z jeho krytu pokusil zaútočit. Conanův neohrabaný útok byl obyčejná lest. Vzápětí meč proletěl šikmo a zasáhl nepřitele do pravé ruky. Vytryskl proud krve a nešťastník nevěřícně zíral na pahýl své ruky, uťaté v zápěstí. Pak se zapotácel, klesl na zem a s tichým sténáním čekal na smrt.

Conan mezitím stačil štítem zachytit ránu dalšího protivníka, toho vlevo. Srazil protivníka mečem s takovou silou, že jeho nepřítel, aby neupadl, musel ukročit jednou nohou stranou, a tak ji odhalil útoku. Cimřeňan nezaváhal a ve zlomku vteřiny nejenže srazil druhého soupeře, ale ještě jej stačil ranou odhodit na třetího vojáka vpravo. Zatímco zraněný muž zasténal a padl k zemi, vrhl se Conan na posledního z trojice. Poslední soupeř však byl mnohem zkušenější než jeho dva druhové. Dokonale se kryl štítem, hýbal s ním jen tak, aby odrazil Conanovy rány a přitom se neodkryl a jen občas, když se mu naskytla vhodná příležitost, zaútočil přes jeho okraj. Conan o krok ustoupil, aby získal větší prostor k pohybu. Když na něj nepřítel vzápětí zaútočil svým krátkým mečem, vyrazil podél jeho čepelí a zasáhl vojáka přímo do záštity zbraně. Síla úderu byla taková, že muži vyrazila zbraň z ruky a Stygijec se dal na útěk. Conan se rozběhl kupředu a zanedlouho stál na hlavní palubě.

K tomu, aby si probojoval cestu, mu stačily pouhé tři minuty. Všude kolem něj se zvedala nabroušená ocel v zoufalém pokusu zabít ho a uzavřít tak trhlínu vzniklou ve stygijské obraně. Vykřikl čirým nadšením a vrhl se divoce do boje. Většina obránců nebyla o mnoho lépe vystrojena než piráti, jen část z nich měla štíty. Teprve když se Conana zmocnilo bojové šílenství, Stygijsci zjistili, jak neuvěřitelně jsou jejich nahá hnědá těla zranitelná. Údery a zvonění oceli se mísily se zoufalými výkřiky raněných a umírajících. A na palubu lodi přeskakovali další a další Belitini piráti.

Stygijský kapitán, který stál na zadní zvýšené palubě, vykřikl několik rozkazů. Jeho posádka byla skutečně dobře vycvičená. Ti, kteří byli ještě na nohou, se shlukli do sevřené skupiny a pomalu ustupovali na zád'. Bránili se zoufale a do posledního dechu, takže padlých pirátů rychle přibývalo. Většina Subů byla zapletena do osobních soubojů s námořníky, kterým se nepodařilo ustoupit se skupinou, ale i ti bojovali jako lvi. Na zád' lodi se nakonec dostalo víc než tucet námořníků.

Belit spěšným krokem přešla po palubě zrudlé krví, kde se svíjeli ranění a leželi mrtví, a přistoupila ke Conanovi. Kolem ní svištěly šípky ze zadní paluby. Přitáhl ji k sobě a pozvedl štít, aby jí poskytl alespoň částečnou ochranu. "Tam nám mohou vzdorovat ještě hezky dlouho," obrátila se k němu. "Lodní doprava je tady dost hustá a piráti jsou přirozenými nepřáteli všech pobřežních národů. Mají naději, že se objeví jiná loď a přispěje jim na pomoc. V tom případě bychom se museli dát na útěk."

"Tuhle loď bychom ale mohli - ne," rozhodl Conan nakonec. "Pod jejich palbou bychom zboží na Tygřici nepřenesli. Stejně už se část našich lidí musí ukrývat za přední nástavbou, za stěžněm a úvazníky." Ucítil, jak se do štítu zabodl další šíp a pobízel Belit do bezpečí.

"No, když nic jiného, můžeme ji alespoň zapálit," vykřikla zuřivě.

Tohle zbytečné ničení odporovalo Conanově náklonnosti k tak dokonalému lidskému výtvaru, jako byla loď. "Počkej," zarazil ji. "Mohli by svou pozici nějakou dobu udržet, to je pravda, ale jenom když nebudou mít nikoho v zádech." Ocítil se v krytu přední nástavby. "Pomoz mi, ano?" Štít odložil na zem.

"Co máš -" začala. Vysvětlil jí svůj plán. Po dobu několika úderů srdce na něj nevěřícně zírala, ale pak jí v očích zablesklo pochopení a z hrdla se jí vydral chraplavý smích. "Jsi šílený, Conane, ale skvělý! Ano, běž!" Políbila ho tak divoce, že mu ze rtů vytryskla krev, a pak poklekla, aby mu rozvázala řemínky sandálů.

Se zařinčením padla na palubu jeho zbroj i kroužková košile. V několika vteřinách stál bos, jen v krátkých spodcích a přilbě a meč v pochvě měl upevněný na zádech. Vykročil ke stěžni. Zvedl hlavu a chvíli pozoroval lanoví, pak si vybral jedno lano, vytáhl dýku a přeřízl je. Pak přeběhl k zábradlí na téže straně lodi. Pustil se po provazovém žebříku vzhůru a rychlý jako veverka šplhal nahoru.

Jak se zdálo, Stygijsci si ho nevšimli. Belit rozestavěla své lučištníky a ti je dostatečně zaměstnávali. Zábradlí kolem zvýšené paluby je celkem dobře chránilo, ale většinou museli být sehnuti pod jeho úroveň, jen tu a tam se některý z nich zvedl a rychle vystřelil.

Conan se usadil na ráhne nad šikmou plachtou a přitáhl si uříznuté lano. Mohl by se sice spustit po jednom ze šikmých upínacích lan, ale to bylo nejisté a pomalé. Místo toho odřízl volné lano těsně pod vrcholem a přešel na konec ráhna. Neřízená loď se divoce kývala na vlnách, ale Conan udržoval rovnováhu naprosto podvědomě. Když došel ke špičce ráhna, odřízl od něj kus plachty, který by mu mohl překážet. Potom tam uvázal konec lana, které si nesl s sebou, omotal si jeho konec pevně kolem rukou a skočil dolů. Řítil se dolů, a když se lano napnulo, strhlo ho velkým obloukem přes palubu, kabinu i hloučky bojovníků. Vyneslo ho dokonce skoro nad palubu Tygřice a mořskou hladinu a na okamžik se cítil stejně jako malý chlapec, který tuhle hru hrával v korunách obrovských dubů rodné Cimmerie. Když ho lano doneslo nad zvýšenou zadní palubu, pustil se.

Dopadl na palubu a náraz mu projel celým tělem. Odrazil se a zaujal bojový postoj. Jediným plynulým pohybem tasil meč z pochvy na zádech, a protože neměl štít, i dýku od pasu. První z užaslých námořníků se nezmohl ani na nejmenší pohyb. Zasvištěl meč, zapraštěla lebka.

"Belit! Belit!" zařval Conan a čepel zableskla nalevo napravo. Kdosi na něj zaútočil píkou. Odrazil ji mečem, vyrazil kupředu a hrotem dlouhé dýky zasáhl pikynýra do krku. Odhodil umírajícího pod nohy dalšího protivníka a v poslední chvíli se mu podařilo zachytit pozvednutým mečem dopadající sekeru. Žádný polonahý muž nemohl dlouho vzdorovat hromadnému útoku, ale pronikl přímo do středu Stygijců, kde si jeden druhému překáželi, a šířil mezi nimi zkázu a smrt. Krátký meč mu otevřel mělkou ránu na boku. Udeřil tvář za ním těžkou hruškou dýky a cítil, jak povolují kosti. Než muž padl k zemi, tál ho ještě šikmo do ramene, hrot sklouzl a otevřel nebožákovi dlouhou ránu v břiše. Současně zachytil záštitou dýky čepel dalšího meče a zadržel ji na tak dlouho, než stačil máchnout svou zbraní a zaseknout ji do ruky, která ji držela.

Převyšoval nepřátele o hlavu, a proto viděl Belitiny černé válečníky, kteří se vrhli v houfu k žebříku na zvýšenou palubu, který teď nikdo nebránil. Najednou zaslechl dlouhý divoký smích, který se rychle blížil. Belit dopadla na palubu, kam se dostala stejným způsobem jako on. Zaskočilo ho to, protože něco takového neměl v úmyslu. Okamžitě se pustila do boje. Conan se vrhl na nepřátele dvojnásob divoce. Zabije všechny Stygijsce dřív, než jí některý z nich stačí ublížit!

Tak docela se mu to nepodařilo, protože na zadní palubu vzápětí pronikli i Subové a boj rychle skončil.

Obě spojené lodi se s podkasanými plachtami mírně kolébaly na vlnách. Conan vyslechl zprávu o ztrátách mnohem klidněji než divoká Belit. Jejich posádka měla tři mrtvé a pět mužů raněných tak těžce, že pokud je nezahubí sněť nebo otrava, budou se ze svých ran léčit dlouhou dobu. Ze Stygijců, jak to vypadalo, nepřežil ten masakr ani jediný. Piráti naházeli všechny mrtvé, raněné i živé nepřátele přes palubu, protože s otroky neobchodovali. Jenže nakonec bylo Conanovi jasné, že budou muset udělat to, co Belit udělala už předtím: vrátit se podél Černého pobřeží k místu, kde žili Subové, a doplnit posádku dalšími dobrovolníky. Belit tvrdila, že o ně nikdy není nouze.

Lodní poklopy se otevřely dokořán a muži začali prohledávat loď a vynášet kořist na palubu. Conan slyšel z podpalubí spokojené výkřiky a pochopil, že náklad je nejen drahý, ale navíc ještě snadno přenosný - pravděpodobně koření, pomyslel si. S Belit po boku se vydal k palubní kabině. Oba odhodili špinavé a krví potřísněné šaty. Její nádherné tělo se ještě lesklo po sprše několika kbelů mořské vody, kterými se sebe spláchl nejhorší špinu boje. Meče však měli připravené - šelmy, které se neřídí opatrností, se nikdy nedožijí vysokého věku.

Dveře kabiny se před nimi náhle otevřely. Objevil se v nich člověk s kovovou obručí otroka kolem krku. Jeho tunika však byla bílá a čistá a nesl štíhlé tělo s určitou elegancí. Měl tmavší pleť a čistěji řezaný obličej než ostatní námořníci a vypadalo to, že není stygijského původu.

"Zdravím vás," kývl klidně hlavou nad sepnutými dlaněmi. Zbytek jeho řeči Conanovi, který znal ze stygijských jen tu a tam nějaké slovíčko, unikalo.

Belit mu odpovídala a bylo vidět, že v některých chvílích pracně hledá v mysli potřebné výrazy. Muž se najednou usmál a přešel do shemitštiny, kterou znal Conan mnohem lépe. "Upřímné blahopřání k vašemu vítězství, pane - paní! Čím by vám mohl posloužit Otanis z Taii?"

"Hm," zavrčel Conan. "Poslyš, ty měniš pány nějak rychle, nezdá se ti?"

Otanis pokrčil rameny. "Čím bych měl být zavázán člověku, který si ze mne udělal obyčejný kus majetku?" V pohledu se mu objevilo soustředění. Vhlase mu zazněla touha. "Třeba ze mne ve své laskavosti uděláte znovu člověka. Tím byste si vysloužili mou nekonečnou vděčnost a do smrti bych se za vás modlil."

Belit vysvětlovala Conanovi: "Je to Taiánec. Jeho národ nepatří ke Stygijcům, i když je území Taii už dlouho stygijskou provincií a mnohokrát už se proti stygijské nadvládě vzbouřili. Vždycky to bylo marné, ale je třeba jim přiznat odvalu a vytrvalost." Obrátila se zpět ke štíhlému muži. "Povídej, jak to bylo s tebou?"

Otanis se zachvěl. "Mezi klany znovu koloval válečný šíp a Taiánci znovu povstali v boji za svou dávno ztracenou svobodu," odpověděl. "Zajali mě v boji a skončil jsem na trhu otroků."

Conan si ho pozorně prohlédl a pak s nedůvěřivým výrazem prohlásil: "Nezdá se, že bys nějak zvlášť strádal."

"Máš pravdu, měl jsem štěstí, pokud se dá považovat vůbec něco za štěstí, když jsi při tom zavřený v kleci,"

odpověděl mu Otanis. "Stygijec, který mě koupil, kupec Bahotep z Khemi, měl dost rozumu, aby pochopil, že i ze zvířete dostane člověk víc, když se o ně pořádně stará. Shodou okolností jsem slušně vzdělaný - to je mezi Taiánci v posledních smutných časech dost výjimečný jev, jak paní bezpochyby ví, a proto mě Bahotep zaměstnal ve své účtárně. Naposled mi dal na starost drahocenný náklad téhle lodi. Víte, začal mi po nějaké době důvěřovat a kromě toho přikázal kapitánovi, aby mě v každém přístavu zamkl v kajutě." Otanis znovu pokrčil rameny. "Takže když na jednu stranu vah položím jeho laskavost a na druhou to, že ze mne udělal otroka, myslím, že mu nedlužím nic. Ani v dobrém, ani ve zlém. Z toho plyne, můj pane, má paní, že jsem vám k službám," znovu se uklonil. "Mohl bych se vás zeptat, s kým vlastně mám tu čest?"

"Já jsem Belit, velitelka pirátské lodi Tygřice," odpověděla mu žena s určitou pýchou, "a tohle můj společník - kapitán Conan-" najednou se odmlčela. Otanis stál s ústy dokořán.

"Co se stalo?"

"Ty, paní..., ty jsi Belit... ze Shemu a z Černého pobřeží?" ptal se váhavě, jako by nevěřil vlastním uším.

Kývla hlavou a v černých vlasech se jí odrazila sluneční zář. "Ano," přisvědčila. "Jsem Belit, která se má, stejně jako ty, Stygiu za co mstít!"

"Viš, paní, já znám tvého bratra," vykřikl Otanis.

Belit ztuhla. "Cože?" zeptala se rozechvěle.

"Ano, Jehanana. Je to přece váš bratr? Jak často a s jakou láskou mi o vás vyprávěl!"

Belit vypadl meč z ruky a zazvonil na palubě. Chytila Otanise za předloktí. Nehty se mu zaryly do masa, až zamrkal bolestí. Zachoval však klid a nevytrhl se jí, a to se Conanovi zalíbilo. Cimmeřanova obrovská dlaň se lehce položila na Belitino rameno. Cítil, jak se jí pod hebkou kůží vzrušením napínají a chvějí svaly.

"Mluv!" přikazovala. "Řekni mi všechno."

"No... je toho dost," odpovídal Otanis váhavě. "Velice jsme se spolu spřátelili."

"On už není otrokem toho zvířete Ramwase?" vykřikla.

Otanis zavrtěl hlavou. "Ne, už ne." Chvilku hledal slova a pak pokračoval. "Vyprávěl mi o tom, jak vás oba Ramwas koupil a tobě že se pravděpodobně podařilo uprchnout, paní. Neodvažoval se doufat v nic jiného než v to, že jsi zemřela čestnou smrtí v boji. Jak by zajásal, kdyby tě teď viděl - pravou válečnou královnu. No, Jehanan sám nadělal svému majiteli tolik nepříjemností, že se Ramwas rozhodl zbavit se ho a prodat na trhu. Koupil ho můj pán Bahotep. Jak jsem říkal, Bahotep nebyl tak hloupý, aby chytrého a vzdělaného člověka poslal dělat na pole. Jehanan se choval přesně tak, jak s ním zacházeli." Otanis vrhl rychlý pohled na Conana a mrkl. "Když jsme se dobře chovali, mohli jsme dokonce navštěvovat jednou týdně mladou ženu, kterou Bahotep koupil." Když se jeho pohled setkal s Belitinými očima plnými slz, zvažněl. "Je to tak, Jehanan seděl v účtárně vedle mne, pracovali jsme spolu, alespoň do té chvíle, než mě pán poslal na tuhle plavbu. Samozřejmě v srdci neustále chová touhu po svobodě. Jenže je příliš chytrý, než aby riskoval, co má, i když to nebylo mnoho. Čeká na vhodnější příležitost k útěku, než jaké se mu zatím naskytly."

"Jehanan... je v Khemi? Jehanane!" zaštkala Belit. Vrhla se Conanovi do náručí a rozplakala se. Přitiskl ji k sobě, hladil ji po vlasech a po zádech a šeptal jí drsná slůvka, kterými jí dodával klid. Muži z posádky na ně upírali zvědavé pohledy, ale ani jeden z nich se neodvážil přijít blíž.

"Kde je, Otanisi?" Belit se vytrhla z náruče svého milence a obrátila se k osvobozenému otrokovi. "Podnikneme na to místo nájezd. Doved' nás k němu a zasypu tě stygijským zlatem!"

Conan velmi dobře chápal, jak jí je. Jenže protože byl podle určitých měřítek stále ještě cizí, zachoval si chladnou hlavu. Pod klidným vzezřením však v něm začaly doutnat nenávist a dychtivost. Dát tak Belit takový dar! Jenže místo

divokých návrhů začal chladně uvažovat o tom, jak by se dala celá věc provést.

Sevřel ji kolem ramen, přinutil ji, aby se na něj podívala a co neklidnějším hlasem řekl: "Má drahá, tvá zlost a touha tě zavádějí z cesty. Jedna loď proti městu a celé flotile? To není záchrana, ale sebevražda. Měli bychom zapojit naše mozky a teprve pak se začít ohánět čepelemi a věř, jeho hlas vyzařoval jistotu, "že zanedlouho bude Jehanan kráčet po palubě Tygrice."

Bylo vidět, jak se Belit pomalu, krok po kroku vrací k logice a chladnému uvažování. "Ano, máš samozřejmě pravdu," vydechla nakonec těžce. "Potřebujeme vymyslet nějaký plán. Ale teď budeme žít jen pro to jedno jediné - pro Jehananovu svobodu a neustaneme, dokud se nám ho nepodaří osvobodit."

Conanovy ledově modré oči se nad Belitinou hlavou upřely na Otanise. "Budeme potřebovat tvou pomoc," prohlásil obrovitý Cimmeřan přímo. "Celá věc bude bezpochyby nebezpečná. Bojoval jsi za svobodu své země. Pomoz teď ještě nám a nezískáš jen svou svobodu, ale několik lodních nákladů jako odměnu. Nedalo by se za ně najmout dost žoldnéřů, kteří by bojovali za vaši věc?" Na chvíli se odmlčel a právě tak přímo dodal: "Jestli nás zklameš, zemřeš."

Otanis se usmál. "Možná, že to ani nebude tak složité. Mohli bychom si o tom ještě pohovořit?"

Belit svěřila prvnímu důstojníkovi dohled nad překládáním zboží a spolu s oběma muži se přesunula do kajuty bývalého kapitána. Belit s Conanem si sedli ke stolu, Otanis odněkud donesl měch s vínem a přidal se k nim. Malým kulatým okénkem pronikal do kabiny sluneční paprsek a jak se loď houpala, rytmicky se pohyboval. Zvenčí sem slabě doléhaly hlasy a smích pracujících mužů, křik racků, šum a hukot mořských vln. I když byl prostor kajuty malý a zařízení skromné, dveře byly zajištěny v napůl otevřené poloze, aby mohl dovnitř pronikat sláný vzduch a s ním naděje.

Otanis usrkl ze svého poháru, opřel se o stěnu, sepnul prsty a řekl: "Bahotepův dům a skladiště nejsou nijak přísně hlídány. Jeho otroci vědí, že mají toho nejlepšího, přesněji řečeno nejméně zlého pána v celé Khemi, a nechtějí si pohoršit. Ano, stejně se na to dívá i Jehanan, dokud se mu nenaskytne skutečně dokonalá příležitost k útěku. Ty jsi, paní Belit, musela mít na svém útěku výjimečné štěstí. Rád bych slyšel, jak se ti to podařilo."

"Ukradla jsem člun," odpověděla mu dost přikře.

"A to ses ani nesetkala s žádným jiným nebezpečím, jako třeba s posvátným pythonem, například?" Otanis v úžasu mlaskl jazykem. "A co víc, když ráno ohlásil majitel chybějící otrokyni a z přístavu v noci zmizel člun, určitě se dvě tři lodi vydaly hledat do okolních vod. Stygijci se vždycky snaží chytit uprchlé otroky, aby z nich pak udělali odstrašující příklady. Lodi jsou mnohem rychlejší než člun, takže to bylo nesmírné štěstí, že tě ani z jedné lodi nezahledli, a ještě větší, že nepožádali některého z mágů, aby určil tvou přesnou polohu. Když se lodi vrátily, bylo už pozdě. Jehanan v žádném případě nemůže s takovým štěstím počítat a útěk napříč krajinou po souši by byl ještě marnější. A uvědomte si, že trest pro uprchlíky není obyčejná smrt - ale dlouhé, mnohodesetleté umírání v krutých bolestech."

Odmlčel se. Conan se zhluboka napil kyselého stygijského vína a zachmuřeně ho pozoroval. Otanis shrnul své vyprávění.

"Přesto, jak jsem řekl, by Jehanan neměl mít příliš potíží s tím, aby opustil Bahotepův dům. Stejně jako já, i on chodí občas s různými úkoly do okolí. Myslím, že by si mohl snadno vymyslet záminku, která by omluvila jeho dvou- či třídní nepřítomnost, musel by být dost dobrý, aby přesvědčil strážného. Třeba že nese vzkaz správci některé Bahotepovy plantáže. Je nepravděpodobné, že by si to strážný u pána ověřoval. Mohl bych mu poslat zprávu, ve které bych mu přesně vysvětlil, co a jak. Mohli bychom ji poslat po některém společném známém, který neumí číst. Víím, kudy několik z nich pravidelně chodí, a tak bych některému z nich předal zprávu ve chvíli, kdy by šel okolo. Potom bych počkal, až Jehanan přijde, dovedl ho ke člunu, který by mě předtím vysadil na pobřeží, a dopluli bychom zpět k lodi, paní."

Z poháru, který Belit nesla k ústům, vyšpláchno víno.

"Jsi si velice jistý, Otanisi," zavrčel Conan. "Proč bychom ti měli věřit? Kdo nám zaručí, že se vrátíš a neupláchneš i s člunem?"

"To je správná otázka, pane," odpověděl nevzrušeně tmavý muž. "Má odpověď se dá rozdělit na tři části. Za prvé, a to je to nejméně důležité, nabídli jste mi za pomoc velkou odměnu. Za druhé, jsem skutečně Jehananův dobrý přítel. Jestli o tom pochybujete, mohu vám vyprávět aspoň něco z toho, co mi povídal za dlouhých dnů a večerů. Vyprávěl mi příběhy sám o sobě i o tobě, paní, historky, které jste prožili dokonce ještě jako děti. Znáš jistě dobře svého bratra a víš, že by tyhle věci těžko vyprávěl někomu, komu by opravdu nevěřil. Za třetí, pocházím z Taii, jsem horal, ne námořník, a budu potřebovat, aby mě někdo v člunu na pevninu dopravil. Také bych byl rád, kdyby mě doprovázel nějaký dobrý bojovník, pro případ, že by se něco zvrtno."

Conanova pěst dopadla se zaduněním na stolek. "Tady ho máš!" vykřikl.

"Ne, ty ne, můj drahý," protestovala Belit. Sevřela mu ruku. "Půjdu sama."

Zavrtěl hlavou. "To nepřipadá v úvahu. Ty by ses nikdy nemohla vydávat ani za stygijskou šlechtici, ani za prostitutku, a jediné ženy toho dvojího druhu se mohou pohybovat v ulicích Khemi volně, pokud je pravda, co jsem slyšel. Kromě toho, i když jsi skutečně dokonalá bojovnice, kdyby došlo k boji, bylo by to s přesilou a tam bych měl mnohem větší naději já a abych řekl pravdu, mnohem větší naději než kdokoli z posádky. A kromě toho, pokud tomu dobře rozumím, nejsou ti tvoji mládenci na města vůbec zvyklí. Takový člověk se bude chovat nepřírozeně a rychle na sebe přivolá pozornost. A co víc, Belit, říkáš, že jsem kapitán stejně jako ty, ale co si budeme namlouvat, ta divoká smečka poslouchá tebe, vždyť já ani neumím jejich řeč. Tygrice musí být pohotově připravená - pro Jehanana."

Polkla a pak řekla ledovým neochotným hlasem: "Tak ať je tedy po tvém, Conane. Budu udržovat loď neustále v pohotovosti. Ukryjeme ji támhle poblíž toho ostrova. Jmenuje se Akhbet a já tě naučím, jak najdeš podle slunce i hvězd přesnou cestu odsud do Khemi i nazpět. Ostrov je neobydlený a bude to vhodné místo ke schůzce."

Barbar si přejel rukou po hranaté bradě. "Hm, je ti jasné, že se vůbec nedá předpovědět, jak dlouho to může trvat? Byl bych nerad, abychom něco zbytečně uspěchali. Můžeme mít smůlu, něco se stane, a i když se s Jehananiem sejdeme,

budeme třeba přinuceni prchat do vnitrozemí."

Belit přikývla. "Jistě, samozřejmě to chápu." Hlas se jí najednou zlomil. "Conane, já tě nikdy neopustím, ani za života, ani po smrti. Zmítám se mezi láskou k tobě a láskou ke svému bratrovi - nechci, aby ses vydával do nebezpečí ani z takového důvodu, ale on je syn mých rodičů, krev mé krve, a vím, že jestli ho dokáže někdo osvobodit, jsi to ty. Ne, nikdy vás neopustím. Tygřice bude čekat u ostrova Akhbet. Pokud budete pryč dlouho, budeme se muset vypravit někam pro zásoby, mohlo by nás na nějakou dobu odehnat nebezpečí a opatrnost, třeba kdyby se objevila válečná loď, ale vždycky, slyšíš, vždycky se vrátíme a budeme čekat dál." Objala ho. "Vždycky, Conane!"

Netrvalo dlouho a uklidnila se natolik, že se začala Otanise vyptávat na Jehanana, jak se má a o čem spolu tolikrát mluvili. A zatímco poslouchala jeho vyprávění, rostla v ní naděje, kterou s ní sdílel i Conan.

7. Zrádcova hospoda

V době, kdy veslice z lodi dorazila k pevnině, se už snesla noc, ale světlo obrovského měsíce bylo víc než dostačující pro oči, zvyklé neprostupné temnotě nočního cimmerského pralesa. Stříbrný svit se odrážel od nízkých vln i pomocné plachty. Před nimi se na pozadí hvězdnatého nebe rýsovalo pobřeží Stygie. Vitr mířil stále ještě k pevnině a Conan cítil, jak se vzduch směrem k rozpalené zemi neustále otepluje.

Nemířili do přístavu v Khemi. Každá loď, která tam vplouvala, musela mít povolení přístavních úřadů, a Conan vůbec nestál o to, přilákat hned na začátku pozornost policie. Jeho odjezd může být náhlý a násilný a čím později se o nich úřady dozvědí, tím lépe. Otanise navrhl zátoku jižně od ústí Styxu a Belit s tím souhlasila. Všimla si toho místa už kdysi, když kolem pluli na cestách mezi obchodní stanicí a rodným městem. Dala Conanovi pokyny a rady, co se týká navigace podle slunce a hvězd, které si rychle osvojil, protože se sám podobným způsobem orientoval na svých suchozemských cestách. Srdce mu ještě svíral smutek z loučení.

Člun vplul do malé zátoky a plachta, kterou zastínila stěna liánami obrostlých palem a mangrovů, okamžitě splaskla.

"Skasej plachtu," obrátil se Conan k Otanisovi a sedl si k veslům. Voda se pod jeho záběry pěníla a člun pokračoval rychle kupředu. Krokodýli se poplašeně rozprchli na všechny strany a šupiny plovoucích hadů se zableskly na slunci.

"Hej, ty jsi snad na lodi poprvé, co?" ozval se Cimřeňan, když viděl, jak neohrabaně jeho společník zápasí s plachtou.

"Nech toho, udělám to, až přirazíme ke břehu."

Zanedlouho skutečně zastavili na vhodném místě a Conan přivázal člun vpředu i vzadu ke stromům na břehu, aby měl jistotu, že plavidlo neodnese příliv. Větve tvořily husté zelené loubí a dokonale maskovaly člun jak před pohledem z pevniny, tak z hladiny zátoky. Objevit by ho mohl jen ten, kdo by věděl, že se tam ukrývá. Conan znovu zkontroloval, že je všechno v pořádku, oblekl si na zpoceně tělo tenký kaftan, přes něj přehodil plášť s kapucí a na nohy obul řemínkové sandály, které byly součástí kořisti. Plášť mu dával nejen možnost ukrýt zčásti tvář, ale především zakrýval meč a dýku, zbraně, které nesměli cizinci v Khemi nosit. Cimřeňan byl sice obrovský, ale mezi Stygiijci, proslulými svou výškou, nebude působit příliš nápadně. Kůži měl opálenou do tmava, podobal se stygijským aristokratům a modré oči a netypické rysy se zčásti ukryly pod kapucí pláště.

"Závidím ti, že můžeš zůstat jen v tunice," ušklíbl se na Otanise. Nehybný vzduch rozčeřil slabý vánek. Conan ucítil na hřbetu ruky bodnutí, zabil moskyta a tiše se zasmál. "Ale možná že ne. Takže od této chvíle přebíráš velení, příteli."

Rychle však zjistil, že v bažinách musí být vůdcem on, protože starší Otanise klopýtal, namáhavě dýchal a nedokázal najít cestu. Conanovi v jedné chvíli přišlo divně, že člověk, který žil jako lovec a pastevec, se chová v divočině stejně nemožně jako člověk z města. Na druhé straně si pomyslel, že domorodec z hor se jistě necítí v močálovité krajině plné vysoké trávy, křovisek a vodní havěti nejlépe. Jen málo lidí mělo se všemi druhy divoké přírody tak rozsáhlé zkušenosti jako obrovitý Cimřeňan.

Otanise převzal vedení, když se dostali mezi obdělávaná pole. Cesta, stříbřitě šedivá v měsíčním světle, se táhla mezi zavlažovacími kanály k severu a Otanise po ní vykročil. Dvakrát narazili na vesnice a usedlosti, které se většinou skládaly z ubohých hliněných chatrčí. Hladoví psi se na ně sice pokaždé rozštěkali, ale jejich hlasy k smrti udřené obyvatele ani v jednom případě nevzbudily.

"Jak mohou takhle žít?" přemítal polohlasem Conan. "Co mají ze života kromě dřiny, ze které mají užitek jen jejich páni? Ještě rány, které jim při každé chybě, při každém zpomalení práce, vyplácí dozorce."

"Oni jiný život neznají," odpověděl mu Otanise.

"Copak si ani nedovedou představit něco jiného? Když jsem byl malý, jediný život, který jsem znal, byl život v naší severní divočině. Ve srovnání s tímhle to byl ráj, ale stejně ve mně brzo začala růst touha podívat se na ten velký svět za hranicemi naší malé země," vykládal mu Conan. "Samozřejmě je mi jasné, že kdyby se vzbouřil jeden člověk, jedna rodina nebo dokonce i celá jedna vesnice a pokusili se utéci, dopadlo by to bezpochyby špatně. Ale kdyby se jich dohodlo víc, zapřísáhli se, že buď získají svobodu, nebo padnou, mohli by se zbavit toho strašlivého jha, které je tiskne do prachu."

To, jak se zdálo, Otanise šokovalo. "Ale to by přece byl konec civilizace!"

"Taky že ano," souhlasil s ním spokojeně Conan.

"Dědictví minulosti, vědy a učení, krása a dokonalost - to všechno by mělo zmizet jenom kvůli těm - tažným zvířatům?"

"Projel jsem mnoho civilizovaných království a připouštím, že mohou nabídnout mnoho, ale cena toho všeho stát vždycky zatěžovala a byla až neúměrně vysoká." Conan pak vrhl ostrý pohled na svého společníka. "Mluvíš dost podivně na Taiánce, podle toho, co jsem o nich slyšel."

Otanise sevřel rty. "Bude lepší, když se přestaneme bavit o politice," prohlásil a upadl do dlouhého mlčení, které se Conanovi přes veškerou snahu nepodařilo přerušit. Cimřeňan nakonec pokrčil mohutnými rameny a začal vzpomínat na Belit.

Vzdálenost, kterou měli před sebou, byla jen několik mil, a tak dorazili do Khemi ještě před půlnocí. Nad temnou

hladinou Styxu se vypínaly ještě temnější obrysy zdí a věží. Tu a tam zářilo do tmy nažloutlým svitem osamocené okno, ale jinak se město krčilo temné a tiché jako šelma, která vypije veškeré měsíční světlo zalévající její kamenné tělo. Byla příjemná teplá noc a většina měst by hýřila veselím, zvuky a světlem, ale na městě kněží - mágů ležela temnota a dusné ticho.

Otanis vedl Conana po dlážděné cestě pod hradbami k nábreží. To je přivedlo na dohled k velké pyramidě, která převyšovala i nejvyšší stavbu ve městě. Když vyšli na poměrně vysoký pahorek, zahlédl Conan bledé bludiště lomů a podzemních hrobek, které se rýsovaly na svahu klesajícím k řece. Potlačil záchvěv strachu. Nikdy v životě se nebál ničeho smrtelného a hmatatelného, ale hluboko v duši cítil obavu z nadpřirozených věcí, které vnímal mnohem jasněji než člověk civilizovaný, a i k němu se donesly pověsti o nadpřirozených bytostech, které žijí v podzemních labyrintech Khemi. A co se týkalo Khemi samotné - Conan Belit raději nepřiznal, kolik odvahy musel sebrat, aby se přinutil k výpravě do města mágů.

Bylo však jasné, že pro takovou cestu byl právě on nejlepším mužem, který mohl Otanise doprovázet a pomoci zachránit bratra té, již miloval. Zatímco v duchu klopýtal o své obavy, jeho tělo se pohybovalo kupředu rychlým a pružným krokem šelmy.

Mezi západem a východem slunce byly všechny brány zavřeny, pokud právě nesloužily někomu z nejvyšších kruhů. K přístavu a dokům však bylo otočeno jen několik strážních věží a chránily je nepříliš vysoké boční zdi. Cokoliv jiného by zpomalilo a zkomplikovalo obchod a vodní dopravu, na nichž byla Khemi, stejně jako skoro celý zbytek Stygie, téměř bezvýhradně závislá. K ochraně města ze strany od moře mělo město královskou flotilu, prudký svah, který se zvedal od přístavu k městu, a především kouzelnou moc svých mágů a čarodějů. Za posledních sto let nenapadlo jediného nepřítele něco tak šíleného, jako zaútočit na Stygiu z moře. I většina vnitrozemských a hraničních opevnění byla určena především k udržení a posílení vnitřní moci vládců a k zajištění kontroly nad obyvatelstvem.

Tak se Conan s Otanisé dostali do města jako každý obyčejný rybář, i když se drželi většinou ve stínech a občas se museli přikrčit v úkrytu a vyčkávat několik minut, aby mohli postoupit o kus dál. Tak se vyhnuli kontrole přístavních hlídek, které by se mohly zajímat o to, co mají v přístavu na práci. Jakmile se ovšem dostali do prvních ulic města, přestali se skrývat.

"To je hrozná díra," ulevil si Conan polohlasem. "Copak tady není otevřena jediná slušná hospoda, kde by mohl člověk spláchnout korbelem piva to prokleté vedro?"

"Dostaneš ho na místě, kam máme namířeno, ale jinde dost těžko," odpověděl mu Otanis šeptem. "Ale teď mlč. Nerad bych na nás přivolal pozornost jistých tvorů, kteří se v noci plíží ulicemi."

Conan sevřel pod pláštěm ruku na držadle meče. Slyšel o obrovských hrozných zasvěcených Setovi, kterým bylo dopráno plazit se v noci ulicemi města a utiřit hlad kýmkoliv, kdo jim přišel na dosah. Pomyslel si, že by skoro přivítal jednu z těch oblud, aby před sebou měl něco, s čím by mohl opravdu bojovat. Nebyl Stygijec, aby se nechal bez odporu rozdrtit a pozřít jen proto, že to byla vůle nějakého místního boha!

Přestože byla ulice poměrně široká, vysoké budovy na obou stranách odstínily většinu měsíčního svitu a vytvořily tak z ulice temnou soutěsku.

Ocenil, trochu proti své vůli, že na ulici není žádná špína a odpadky, jak bývalo běžné ve většině měst, dokud nezahlédl skupinu otroků, jejichž povinností bylo každou noc město dokonale uklidit. Tyto pracovní skupiny, jak se později dozvěděl, byly sestavovány z nejhutnějších, nemocných a nepřítelů otroků, z takových, kteří se v posledních dnech života nedali použít jinak než k úklidu města a jako potrava pro obrovské svaté plazy. Ubožáky udržoval na nohou většinou jen bič dozorce. Jindy zahlédli ve světle pochodně o něco šťastnějšího otroka - posla, spěchajícího kněze zahaleného v těžkém plášti nebo postavu nahé kurtizány s péřovou čelenkou, odznakem svého řemesla, ve vlasech. Ale takových lidí bylo pomálu a všichni zasmušile spěchali za svým cílem. Mimo ně byla Khemi černá hlubina, z jejichž stínů se ozývalo šustění šupin a tlumený sykot.

Otanis s Conanem dorazili do jedné z nejhorších čtvrtí města, kde se temnota ještě prohloubila. Tady byly uličky úzké, pokřivené a páchnoucí a točily se mezi napůl rozpadlými zdmi obytných domů, obchůdků a dílen. Ploché střechy byly plné spících, kteří dali přednost horké noci venku před dusnem uvnitř. Jednou se k nim přiblížil pár mladších mužů a Conan zahlédl, jak se jim v rukou zableskly nože. Když ale poodhalil plášť a povytáhl meč, dvojice rychle změnila své úmysly, ať už byly jakékoliv, a spěšně zmizela v ústí nejbližší uličky.

"Je to pravda," ušklíbl se Conan. "To odporné hyení doupě nemá nejmenší právo vládnout zemi, jako je ta vaše, Otanisi." Jeho průvodce mlčel.

Nakonec se zastavili u jedné dveří. Vývěsní štít ve tvaru ruky se sevřenými prsty dával na vědomí, že v budově je hostinec a pode dveřmi a štěrbinami v zavřených okenicích probleskovalo světlo. Conanův bystrý sluch zachytil slabé zvuky a ucítil, jak se do pachu ulice mísí vůně pečeného masa. "Je to ten hostinec, o kterém jsi mluvil?" zeptal se.

Otanis přisvědčil. "Ano, patří Uminankhovi." Už na palubě lodi vysvětlil, že přestože nepřihlášeného cizince nesmí v Khemi absolutně nikdo ubytovat, existuje několik míst, kde se majitel neptá na nic jiného, než jestli má host čím zaplatit. Váček u Conanova pasu byl nabit k prasknutí. Conan se už na lodi zeptal Otanise, jak on, cizinec ze vzdálené provincie, nyní otrok v majetku solidního obchodníka, ví o takových věcech. Dostal odpověď, že Bahotepovi služebníci občas dostávají zvláštní úkoly a že před sebou nikdy netají, co se dozvěděli při svých pochůzkách městem.

Otanis tiše zaklepal. Dveře zajištěné řetězem se pootevřely sotva na palec a škvírou vyhlédla kyselá tvář. Conan se spokojeně ušklíbl a v prstech pozvedl zlatou minci. Řetěz zazvonil, dveře se otevřely a oba muži rychle vklouzli dovnitř. Ocítili se v malém lokálu tak nízkém, že Conan musel pod stropními trámy sklonit hlavu. Piliny na podlaze nikdo nevyměnil jistě celé dny a místnost páchla zkyslým pivem a nevyvezenými odpadky. Pár kamenných lamp vrhalo matné světlo na několik odpudivých mužů, oblečených v suknicích a s dýkami u pasu, kteří seděli na zkřížených nohou na zemi. V koutě se krčila osklivá obstarožní prostitutka, které si nikdo nevšímal. Na rožni v krbu se hřála pečená vepřová

kýta a kouř a zápach působil, že ovzduší v místnosti bylo skoro nedýchatelné.

Otanis si vyměnil několik stygijských slov s jednookým hospodským a podal mu pár mincí. Potom se podíval na Conana, ukázal na dveře na protější straně a řekl mu shemitsky: "Máš zaplacený nocleh - je to malá místnost a budeš ji mít celou pro sebe, když nepočítám všemožnou havěť, kterou se to tady jen hemží. Je to první místnost vpravo, když vejdeš tam do té chodby. Zaplatil jsem ti týden dopředu, za všechno, takže ne abys Uminankhovi platil za jídlo nebo pití. Bude to na tebe samozřejmě zkoušet, ale toho si nevšímej."

Conan se usklíbil. "Týden v tomhle chlívku?"

"Mluvili jsme o tom ještě než jsme vypluli z lodí," připomínal mu Otanis. "Kdyby ses potuloval po městě, dřív nebo později bys vzbudil něčí podezření. A kromě toho, jak jinak bych tě našel v případě potřeby? Nevím, jak dlouho bude trvat, než se mi podaří Jehananovi doručit zprávu, ani jak dlouho mu bude trvat, než se bezpečně dostane do města. Jestli při nás budou bohové stát, nemuselo by to být déle než nějaké dva tři dny."

"Takže mě najdeš tady," souhlasil Conan. "Dobrá, přál bych si, aby Belit viděla, kde musím čekat, konečně by pochopila, jak ji mám rád!"

"Musím vyrazit a tobě přeju klidný spánek."

"Hm, bude lepší, když nebudu spát příliš tvrdě. A ty půjdeš jen tak, ani po cestě nic nesníš a nevypiješ?"

"Vím, kde najdu nedaleko Bahotepova domu oboje. Čím dřív se začnu rozhlížet po okolí, tím líp."

Conan chytil Otanise za ramena. "Jsi dobrý chlap," zabručel neohrabaně. "Přeju ti hodně štěstí."

Tmavý muž se usmál, lehce se uklonil a zmizel ve dveřích. Uminankh za ním zastrčil řetěz. Conan přistoupil k masu.

Nevypadalo nijak vábně, ale Cimřeňan měl hlad. Vytáhl dýku, aby si kus ukrojil, a Uminankh začal něco povídat. Conan nerozuměl tomu, co hospodský vykládá, ale bylo jasné, že se domáhá peněz. Conan mu klidně oznámil v cimřeňtině:

"Dostal jsi zaplacenou," a odstrčil ho loktem. Uminankh propukl v hlasitou tirádu doprovázenou četným zalamováním rukou. Potom se otočil ke svým návštěvníkům a dva z nich skutečně vstali s noží v ruce. Conan si shrnul plášť stranou a odhalil tak pouzdro s mečem, který se mu houpal na opasku. Jeden z mužů si rychle sedl zpět na své místo. Druhý natáhl ke Conanovi ruku a zakvílel: "Bakšiš?" Conan, kterého situace celkem pobavila, mu dal měďák a vzápětí ho obklopili všichni přítomní a malou místností se nesl mnohohlasý sbor: "Bakšiš, bakšiš!" Snad by se snáz prodal na bojišti šikem nepřátel než tímhle oblečením, ale nakonec se mu přece jen podařilo dostat se do své malé ložnice. Ložnice byl ovšem pro tu malou páchnoucí místnost bez oken název více než vznešený. Jenže ve dveřích visela rákosová rohož a na udupané podlaze slamník a umyvadlo z pálené hlíny s vodou. Conan se svlekl a rozprostřel plášť na slamník, aby mu posloužil místo prostěradla. Na jednu stranu lůžka si položil meč a na druhou dýku a lehl si na záda, aby prsty nebyly příliš daleko od jejich rukojetí.

Pak se pomalu propadl do snu o Belit.

Probudil ho hluk, hrubé hlasy a zvonění kovu. Vzduch zchladl a místnost se naplnila našedlým světlem, které pronikalo zvenčí do chodby za rohoží. Venku muselo svítat. Slyšel, jak Uminankh něco křičí, pak úder, který mohl pocházet od rány pěstí, jež pravděpodobně srazila hospodského, protože vzápětí zaslechl jeho zasténání. Hned potom se ozval dusot nohou a hlasité rozkazy. Se zbraněmi v ruce rychle vyskočil.

Rohož ve dveřích proťal krátký meč. Rákos se rozpadl a sesul se k zemi a za ním se objevili dva stygijské vojáky. Byli v plné zbroji, helmice, kyrys, kovem plátované suknice, náholenice, štíty v ohbí lokte a v rukou krátké meče. Za nimi se mačkal zbytek jejich oddílu. A za nimi stál Otanis.

"Conane, vzdej se!" křičel. "Nemáš jedinou naději, jen milost mého pána Tothapise!"

Barbarův obličej zbělel vztekem a ve spáncích mu zabušila krev. "Tvého pána, ty šakale?" zařval. "Kterým kusem mrtvoly si tě dnes v noci koupil?"

Zrádce, vyšší než vojáci, se pyšně napřimil a nadutě odpověděl: "Nikdo si mě nekoupil. Nejsem Taiánek, ale rodilý Stygijec. Jmenuji se Amnun, pokud by tě to zajímalo - a s radostí jsem se ujal úkolu přilákat tě do pastí, nastražené knězem Tothapisem, kterému sloužím. Jemu to přikázal sám Set a celá ta věc je plná velké a tajemné magie. Nevzpírej se Tomu který je, Conane. Vzdej se a zachováš si život."

"Žít mezi vámi? Nikdy!" Cimřeňan ustoupil s napřaženým mečem do rohu malé místnosti. "Pojďte si pro mne!"

Vojáci to skutečně udělali, pomalu a jako zkušené válečníci. Amnun je musel varovat před člověkem, kterého mají zatknout. Štít přitisknutý na štít, první řada vojáků vytvořila kovovou hradbu, která chránila druhou řadu pikynýrů. Kdyby bylo v místnosti jen trochu víc místa, byl by se na ně Conan vrhl ze strany a dva tři by vzal s sebou. Tady ho však doslova zahnali do kouta. Udeřil a zazvonila stygijská helma. Hlava jejího majitele se zvrátila dozadu a voják nesnesitelnou bolestí v krku omdlel a padl k zemi. Jeho štít se odkutálel stranou a Conanův meč se zasvištěním dopadl mezi krk a rameno vojáka v druhé řadě. Výtryskla krev. O padající mrtvolu zakopl třetí voják a Conanova čepel ho srazila při zpáteční cestě k oběma předchozím.

Velitel zavolal všechny ostatní muže zpět do chodby. Tam se rychle přeskupili a znovu se vrhli do místnosti. Tentokrát před štíty vyčnívaly hroty pik z druhé a třetí řady. Vzápětí byl Conan uvězněn mezi pevná ratiště s ocelovými hroty.

"Vzdej se, vzdej se!" naléhal na něj Amnun ode dveří.

Conan zařval. Meč zableskl vlevo vpravo a odrazil násady pik stranou. Všechno trvalo jen zlomek vteřiny a Conanovi se přesně na stejnou dobu otevřel čistý výhled na zrádce u dveří. To mu stačilo. Jeho levice vyletěla nad rameno, švihla prudce dolů a z prstů vyletěla těžká dýka. Amnun zachroptěl, když mu široká čepel proťala hrdlo, a těžce klesl k zemi. Z krku mu v pravidelných intervalech tryskala krev. "Tady máš svou odměnu!" zasmál se zuřivě Cimřeňan. Byl připraven zemřít. Doufal jen, že než se sám vydá na cestu do pekel, pošle na ni co nejvíce Stygijců. Jenže vojáci dostali příkaz zajmout ho živého.

Pak zazněl znovu hlas důstojníka. Několik vojáků otočilo píky a použili je jako obušky. Conan se sice vrhl kupředu,

zabil další dva muže a zranil skoro všechny ostatní, ale déšť ran, který se mu snesl na hlavu, byl i na jeho silnou lebku trochu moc. Zřítíl se na podlahu a ztratil vědomí. Vojáci do něj zuřivě kopali a bušili dál a přestali, až jim začal důstojník vyhrožovat, že je dá všechny popravít pro neuposlechnutí rozkazu.

8. Zajatci Černého kruhu

Tothapisův supí obličej se stáhl do zlého šklebu. Prsty pravé ruky nervózně zabubnovaly na opěradlo kobřího křesla. Zvuk jeho prstů byl nějakou chvíli tím jediným zvukem, který se v sále ozýval.

"Vůbec se mi to nelíbí," prohlásil nakonec. "Je to neuvážené."

Nehekba, sedící na stoličce u jeho nohou, na něj upřela hnědé oči a ještě víc je otevřela. Odrazilo se v nich světlo svíce a zdálo se, že její tvář přímo vyzařuje krásu. "Ale můj pane, co byste s nimi udělal vy?" zeptala se tichým hlasem, jakoby v rozpacích.

"Čím víc o tom přemýšlím," odpověděl jí, "tím víc se mi zdá, že bychom udělali nejlépe, kdybychom je dali všechny okamžitě popravít. Conana, taiskou princeznu, Jehanana i toho Ophiřana Falca. Tak bychom naplnili osud, který nám ho postavil do cesty, a s ním i další tři osudy, spojené nějakým způsobem s tím jeho."

"Odpusť, pane, ale obávám se, že tvými rty promlouvá strach, ne rozum," odporovala mu kněžka - čarodějka. "Musíme je zkoumat hlouběji, dozvědět se víc, než podnikneme tak drastické kroky. Jinak by se řetěz budoucích dnů, který bychom tak násilně přerušili, mohl vrátit naprosto nepředvídaným způsobem. Tak například by mohl Mitra," při jméně nenáviděného Slunečního boha oba zasyčeli a udělali prstem ve vzduchu klikaté hadí znamení, "najít jiného Conana, který by uchopil Sekeru ukutou v nebesích, je-li k tomu určena. A tentokrát bychom se jistě nedozvěděli včas, kdy a kdo Sekeru pozvedne. Musíme získat co nejvíce údajů, stop, dovědět se, jaké má ten Cimřeňan možnosti a co je potřeba k tomu, abychom zajistili, že činy, které měl vykonat, nevykoná po jeho smrti nikdo jiný."

"Ano, to je pravda," přiznal nakonec Tothapis. "Ale máme přece k dispozici drogy a mučení, jimiž bychom z něj, i z těch ostatních, dostali v krátké době všechno, co potřebujeme vědět. Místo toho jsi je s mým souhlasem dala uvěznit ve vašem přepychovém vězení v pevnosti Mantikora, a teď ještě žádáš, aby byli část dne všichni pohromadě!"

"Lektvary a násilí by těžko dostaly z toho tvrdohlavého silného chlapa to, co potřebujeme," hájila své stanovisko Nehekba. "To bychom si měli nechat jako poslední prostředek, s výjimkou popravy samozřejmě, ne tím začínat. Na druhé straně, když je uvězníme dohromady, nesmí mít ani nejmenší podezření, že je pozorujeme a posloucháme. Budou mezi sebou volně mluvit, budou o sobě jeden druhému vyprávět a řeknou všechno. Věřím, že bychom tak mohli odhalit i Conanovy slabiny a ty pak využít proti němu."

Bylo vidět, že Tothapis je stále ještě nejistý. Nehekba naléhala dál: "Čeho bychom se měli bát? Z pevnosti Mantikora ještě nikdy žádný smrtelník neuprchl. Buďme oddaní ve službě Setovi a Pán noci nám pomůže. Což si nelíbí ve lstivosti?"

Mág konečně dospěl k rozhodnutí. "Dobrá," přikývl nakonec. "Zkusíme to."

Udělal několik složitých pohybů a vyslovil zaklínadlo, které otvíralo vizuální i poslechové spojení mezi jeho domem a vězením v pevnosti. Před očima se jim objevila malá místnost, v níž seděl důstojník, který měl toho dne službu. Ten samozřejmě neviděl nic a poplašeně se rozhlédl, když zaslechl slova přicházející odkud. Když poznal Tothapisův hlas, vyskočil, zasalutoval, vyslechl rozkazy a na čele se mu perlil pot. "Rozumím, Velký, všechno vykonáme ihned," zajíkal se.

Tothapis a Nehekba pozorovali, jak určení vojáci provádějí rozkazy. Všechno probíhalo bez nejmenších obtíží. Když vojáci vykonali svůj úkol, pozoroval Tothapis s Nehekbou čtveřici, která teď zůstala ve vstupní místnosti sama. Nehekba měla první příležitost prohlédnout si Cimřeňana zblízka. V okamžiku, kdy ho uviděla, se prudce nadechla a dychtivě se naklonila kupředu.

Když se otevřely dveře Conanova obydlí, Cimřeňan vyskočil a zvedl nad hlavu těžkou židli. Choval v sobě divokou naději, že když rozbije hlavu tomu, kdo první vstoupí do jeho vězení, podaří se mu prorazit ven a uprchnout ze zajetí. Když uviděl celý oddíl po zuby ozbrojených vojáků, zklamaně zabručel a židli odložil. Kdyby přišli, aby ho odvedli do mučírny nebo na popraviště, byl by se pustil bez váhání do boje i s takovou přesilou a zemřel v boji. Ale způsob, jakým s ním až dosud zacházeli, přestože to pro něj byla záhada, tomu vůbec nenasvědčoval.

Místo řetězů a podzemní kobky ho uvěznili v draze vybaveném bytě v jednom z nejvyšších pater téhle rozlehlé budovy. Ranhojič mu ošetřil a obvázal rány. Denně k němu docházel lazebník, samozřejmě se silnou stráží, a holil ho. Na podnosech, které mu podávali malými dvířky v hlavních dveřích, byla ta nejvybranější jídla a nápoje. Skříň ve zdi byla plná šatstva všeho druhu, šitého jakoby přímo na něj. K dispozici měl bazén, ve kterém mohl dokonce plavat, stejně jako koupelnu. Pokaždé, když vypustil vodu z vany, byla do ní zvenčí napumpována nová. Stačily tři dny takového vězení a netrpěl ničím jiným než zuřivostí nad svým uvězněním, steskem po Belit a nejistotou nad tím, co všechno může tohle neobvyklé vězení znamenat.

"Raduj se," oznámil mu velitel vojáků shemitštinou se silným přízvukem. "Pán Tothapis ve své dobrotě rozhodl, že bys neměl být neustále sám, ale že ti dopřeje několik hodin denně společnost. Pojď s námi."

Conanovi se pod tunikou rozbušilo srdce a s nedůvěřivým výrazem poslechl. Vojáci ho vedli dlouhou chodbou přerušovanou jen dveřmi, které se jako vejce vejci podobaly dveřím jeho příbytku. Chodba se na konci rozšiřovala do velké místnosti, jejíž podlaha byla pokryta drahocennými koberci, vybavené pohodlným nábytkem. Prostor byl dokonale osvětlený mnoha otevřenými okny, kterými dovnitř pronikal svěží vzduch. Na obilených zdech byly nástěnné malby, představující květiny a divoká zvířata. Na stole stála velká karafa plná vína a čtyři poháry. Kolem stolu seděli tři lidé, a když vojáci přivedli dovnitř Conana, otočily se k němu najednou tři obličeje.

"Nazpět tě odvedeme v poledne," oznámil mu lakonicky velitel vojáků a i se svými muži odešel. Conan uslyšel, jak se

zvenku na dveřích zasunuje těžká závora. Jiný východ z místnosti nevedl. Hnán touhou po svobodě, rychle přistoupil k nejbližšímu oknu a vyhlédl ven. Bylo to tak, jak čekal, ani tady se nenaskytovala žádná možnost k útěku, pod oknem byla kolmá hladká zeď, která končila na stejném dlážděném dvoře, na nějž se díval z balkónu svého bytu. Zeď byla tak hladká, že si ji netroufal slézt ani on a pokus seskočit na nádvoří by byl čirá sebevražda.

Obrátil se k ostatním. "Jmenuju se Conan a pocházím z daleké severní země Cimmeric," řekl shemitsky. "Vy jste tady taky jako zajatci?"

"Já - já si myslím, že ano," odpověděl mu mladší z obou mužů. "Nikdy předtím jsme se nesetkali. Mé jméno je Falco, syn barona Kirjahana z Ophiru."

Conan přikývl. Odkud mladík pochází mu bylo jasné od první chvíle, přestože byl oblečený podle stygijského způsobu. Byl starý asi osmnáct let, štíhlý, spíš menší, ale s vypracovanými svaly. Kůži měl světlou a podle obličeje pocházel ze západního Ophiru. V západní části království Ophir žili převážně vzdělaní lidé, muži dvorních mravů, s dobrým smyslem pro obchod, mnohem civilizovanější než pastevcí z části východní. Bylo však vidět, že tenhle mladík umí stejně dobře vládnout mečem a střilet z luku jako číst, psát a skládat písně dámám. Conan si v duchu vybavil mapy, které kdy viděl. Ophir ležel severně od Shemu a Kirjahan nebyl daleko od aquilonských hranic.*3

Falco se uklonil jediné přítomné ženě. "Mohli bychom se dozvědět vaše jméno, má paní?" zeptal se.

Conan se na ni díval s potěšením. Byla na ženu skutečně vysoká, štíhlá, ale postavu měla ženskou, půvabnou a pevnou. Oči a vlasy byly tmavé, ale pleť měla spíš nazlátlou, a i když bylo vidět, že se v ní míchá několik ras, její profil byl příjemný a čistě řezaný. Podívala se na něj zpřímá, bez náznaku kokoterie. Začala mluvit jazykem, kterému nerozuměli, pochopili jen to, že pravděpodobně patří do rodiny hyborských jazyků. Když zjistila, že jí nikdo nerozumí, přešla do stygijstiny.

"Říká, že je Daris z Taii," překládal Falco. "Ausar, její otec, je vůdcem taiské vzpoury proti králi Mentupherovi." Na okamžik zaváhal a na chlapecké tváři se mu objevil výraz účasti. "Pokud otec ještě vůbec žije, jak dodává."

Conan se zamračil. Po své zkušenosti se nemohl ubránit podezření proti každému, kdo o sobě prohlásil, že je Taiánek.

"Jak se sem dostala?"

Falco se dívky chvíli vyptával, ona mu odpovídala a Falco jim ve zkratce vyprávěl její příběh. Jeho vyprávění Conana přesvědčilo. "Tvoje srdce je stejně odvážné, jako srdce Belitino."

Čtvrtý přítomný ze sebe při jeho slovech vyrazil bolestný výkřik. Pozornost tří ostatních se teď obrátila k němu. Muž, mohutný zavalitý Shemita, tichý, se svěšenými rameny, stál zatím stranou a v každém kousku krutě zohavené tváře se mu odrážel smutek. "Kdo jsi?" zeptal se ho Conan.

"Já?" vydral se muži ze rtů trpký smích. "Já nejsem nikdo a nic," zazněla sotva srozumitelná odpověď. Vzápětí však zvedl sklopené oči a upřel je Conanovi přímo do tváře. "Zdalo se mi, že jsi vyslovil jméno?"

"Ano. Belit, královna pirátů z Černého pobřeží -"

Conan nestačil dokončit. Cizinec se k němu vrhl, uchopil ho za paži stiskem, který zabolet i obrovitého Cimmericana, a dychtivě vykřikl: "Takže žije? Jak se jí daří?"

"Daří se jí skvěle," odpověděl Conan. "Má vlastní galéru s posádkou Subů, přepadá stygijské lodi, pořádá nájezdy na stygijské pobřeží a mstí se Stygijcům za minulé křivdy -" Najednou Conana napadla strašlivá myšlenka. "Ale kdo jsi ty?"

Shemita ho pustil. "Kdysi jsem byl Jehanan, její bratr." Klesl do židle a tělo se mu roztrásl vzlyky, které se bu draly z hlubin mohutné hrudi.

"Jehanan!" Conan si sedl na bobek vedle vzlykajícího muže, objal ho a začal rychle mluvit. "Poslyš. Jsem Belitin milenec a byli jsme spolu nesmírně šťastní, dokud mě Stygijci nevyhlákali na břeh. Oklamali mě falešným plánem na tvé vysvobození. Chtěl jsem tě vysvobodit a odvést nazpět k ní! Ale při Cromově kopí, já to skutečně udělám."

"Ne. Ne! Určitě by nechtěla vidět, co ze mne zbylo!"

"Co záleží na nějaké té jizvě?"

"Jenže v těch mých -" Jehanan si sáhl na tvář, levé rameno, žebra - hlodá neustále strašlivá bolest. Bez ohledu na ni se však mohu pohybovat, pracovat, bojovat, to ano. Jenže ta bolest mne zbavuje mužství a usínám, jediné když jsem vyčerpaný k smrti."

Conan se zhluboka nadechl. Pustil Jehanana a vstal. Obličej mu zbělel, svaly celého těla mu v jediné vlně proběhl slabý třas. Falco rychle odtáhl Daris stranou. Vzápětí Conan zařval. Strašlivý zvuk, vzdáleně podobný řevu lva, se několikrát odrazil od zdí místnosti. Potom zvedl se země těžký stůl, zvedl jej nad hlavu a jediným úderem o zem rozbil doslova na třísky.

Teprve pak se mu vrátil klid a hlas. "To zaplatí, to mi krutě zaplatí, zaplatí takovou daň, o jaké svět ještě neslyšel!"

Začal přecházet po místnosti sem a tam. Jeho hlas byl chladný a plochý jako čepel meče. "Jen žádné zoufalství, Jehanane. Když nezbyvá nic jiného, pořád ještě zbývá pomsta. A později uvidíš, že chladný mořský vzduch a nekonečný modrý obzor dodává duši každého z nás klid a vyrovnanost. Teď si musíme promyslet plán útěku. A abychom alespoň nějak začali, musíme si vyměnit všechny informace, které máme o našem vězení a věznitelích."

Obrátil se k Falcovi. "Začneme s tebou, mládenče," prohlásil. "Jak ses sem dostal a co víš o tomhle místě?"

Ophiřan zčervenál. Nebyl zvyklý, aby mu někdo poroučel jako obyčejnému svobodníkovi. Když si však trochu pečlivěji prohlédl obra, který chodil místností jako nebezpečná šelma, odpověděl s respektem: "Když si to přeješ - samozřejmě, že vám to povím. Co kdybychom si k tomu ale sedli a nalili si trochu vína?"

Conan zavrtěl hlavou. "Dělej si, co chceš, ale mluv." Jeho hlas zaskřípal. Násilím se nutil ke klidu, protože v duchu slyšel svištění a třeskot mečů a na jazyku měl trpkou chuť násilí.

Falco naplnil tři poháry. První podal Daris, která ho přijala a se soustředěným výrazem si sedla na pohovku. Další donesl Jehanankovi, jenž ho uchopil a zatímco se mu po tvářích stále ještě koulely slzy, jedním douškem z něj polovinu

vypil. Třetí si vzal sám, přešel k taiské dívce, usedl na druhý konec pohovky, upil, prohlásil "skvělé" a pohodlně se opřel.

"I já cítím smutek nad tragédií, o které jsem se dozvěděl," prohlásil, "ale upřímně řečeno, pane, nevěřím, že útěk odsud je možný. Napadlo mě dokonce, jestli o něco takového vůbec stojím. Bude ale lepší, když začnu od začátku.

Jsem mladší syn barona z Kirjahanu, a proto mě naděje na postup ve společnosti ležely mimo domov, ve službě mému králi. Zhruba tak před rokem začali špehové našeho krále nosit podivné zprávy, které dávaly dohromady dost hrozivý obraz. Byly to různé zvěsti o tom, co ve Stygii zaslechli a viděli cestovatelé, zprávy, že Stygijci verbují velké množství vojáků, zvyšují dovoz různých důležitých materiálů a podobně. Je známo, že král Mentuphera je neobyčejně ctižádostivý muž, který touží po moci a slávě. Je možné, že se chystá k válečnému dobrodružství, které by mohlo nějakým způsobem ohrozit i Ophir?

Nakonec náš panovník vyslal do Luxuru, sídelního města stygijského krále, lorda Zaruse z Vendishanu. Navenek tam působí jako zvláštní pověřenec, má zajistit rozšíření obchodních styků mezi oběma zeměmi a připravit a projednat smlouvy o společném boji proti pirátům. Ve skutečnosti však pátrá po všech informacích a údajích o situaci ve Stygii, ke kterým se dostane. Já byl v jeho doprovodu jako pomocník a písař.

Naše mise měla neobyčejně těžký úkol. Nesměli jsme se vzdálit víc než tři míle od města, dávali nám najevo, že si nepřejí, abychom mluvili s lidmi, a neustále nás špehovali. Přes všechny překážky jsme během několika měsíců shromáždili dost informací, aby bylo jasné, že věc je skutečně vážná a že Ophiru hrozí nebezpečí. Nebyli jsme však s to zjistit nic přesnějšího. Nakonec jsem lordu Zarovi nabídl, že se pokusím vloupat do sídla stygijského ministra zahraničí, kde by mohly být dokumenty, které by nám prozradily víc. Během několika dnů jsem se naučil z paměti plány celé budovy i systém, podle kterého se pohybují a střídají hlídky. Lord Zarus mě varoval, že když budu chycen, bude se mě muset zříci a můj osud potom bude pravděpodobně velice krutý. Nedbal jsem na to a přece jen jsem se tam vypravil." Jak tak Conan poslouchal a pozoroval mladého Ophiřana, uvědomil si s náhlou dávkou sympatie, která na okamžik přehlušila i jeho vlastní zuřivost, že žádný odvážný mladík jeho věku vlastně nevěří, že by mohl zemřít. A právě odvahou Cimmeřan obdivoval.

"Jedné noci jsem se tedy vplížil dovnitř," pokračoval Falco. "Měl jsem s sebou zastíněnou lucernu a v jejím světle jsem skutečně našel a přečetl svazek listin, které byly určeny jen pro málokoho. Dokumenty dokazovaly, že král Mentuphera uzavřel tajné spojenectví s několika městskými státy Shemu a přinutil ke spolupráci ty, které mu už byly zčásti poddány. Měli v plánu spojit se a společnými silami přepadnout a dobýt Ophir. Pokud by se jim to podařilo, stáli by prakticky u bran Aquilonie. Aquilonia, jejíž král vládne hloupě a slabou rukou, kde se neustále odehrávají větší či menší občanské války a šarvátky, by jim jistě nevzdorovala dlouho, a tak by zůstal jen izolovaný Argos, na který by bylo dost času později. Mentupherova říše by byla nesmírná a všude by zavládl škodolibý a zlý Set."

Rozpačitě zamrkal a pokrčil rameny v marné snaze vypadat jako světaznalý člověk, kterého nic nepřekvapí. "Naneštěstí mě chytli. Možná že někdo zahlédl nešťastnou náhodou světlo mé lampy nebo že mě jeden z těch jejich kouzly maskovaných špehů sledoval už od začátku - nevím. Vytáhl jsem kord a zabil jednoho strážného," - jistě to byl první člověk, kterého zabil - pomyslel si Conan, "a několik dalších poranil, ale bylo jich moc a nakonec mě přemohli."

Upřel pohled z okna a hlas mu o něco klesl. "Potom následovalo něco naprosto neočekávaného. Nedali mě ani mučit, ani popravit. Místo toho mě hned nato odvedli skrytými cestami do přístavu, kde čekala loď s posádkou kněží. Ta loď nebyla poháněna plachtami nebo vesly, ale jakýmsi pekelnými plameny, roztáhla křídla a s jejich pomocí doslova letěla po vodě. Pluli jsme tak rychle, že jsme do Khemi dorazili během dvou nocí a jednoho dne. Slyšel jsem, že je to jediná loď svého druhu, která se ještě zachovala. Prý ji postavili ve starém Acheronu s pomocí dávno zapomenutých kouzel. Hlavní kněz, který velel na palubě, se mnou moc nemluvil, ale připustil, že vězni se touhle lodí přepravují jen velmi výjimečně. Taký mi řekl, že si jejich vládce nebude stěžovat na to, co jsem podnikl, že se o mě vůbec nezmíní a ponechají lorda Zaru v nejistotě, co se se mnou stalo.

Když jsme připluli do Khemi, odvedli mě sem a zavřeli do téhle drahé klece. A od té doby jsem tady, to je už několik týdnů."

"Napadá tě nějaký důvod, proč s tebou zacházejí tak ohleduplně?" zeptal se ho Conan.

Falco kývl hlavou. Tvář mu náhle polil ruměncem. "Ano, pane, to mám a to je také důvod, proč si nejsem jistý, že by pokus o útěk byl to nejlepší, co bychom měli udělat. Možná by bylo lepší, kdybychom klidně vyčkali a doufali v to, že nás nakonec propustí."

Conan se zastavil, zkřížil si obrovské paže na prsou a zavrčel: "Jen pokračuj."

Falco se zhluboka napil a opatrně se očima vyhnul Conanově vyčkávavému pohledu. "V posledních dnech mívám pravidelně návštěvy. Je to ta nejskvělejší žena -"

Jehanan prudce zvedl hlavu. V očích mu blesklo napětí.

Falco si těžce povzddechl. "Je to tak, paní Senufer je krásnější než sen a je skutečným ztělesněním - lásky. Už jsem v životě - hm - nějaké ženy poznal, ale nikdy mě nenapadlo, že by mohla žít tak dokonalá bytost jako ona. Je živoucím důkazem toho, že všichni Stygijci nejsou špatní a že otázka zachování míru ještě není ztracená věc."

"Popis těla můžeš vynechat. Mluv o tom, co ti povídá, jak se chová, na co se tě ptá," ušklíbl se Conan jízlivě.

"Dobrá," pokračoval Falco. "Vysvětlila mi, že mezi šlechtou existuje silná skupina zastánců míru. Ti si myslí, že země nemůže válečnými výboji celkem nic získat, ale o to víc ztratit. Většina z nich by byla raději, kdyby Stygie otevřela hranice a umožnila příliv nových sil i myšlenek ze zahraničí. Pokoušejí se přesvědčit krále a odvrátit ho od jeho násilných úmyslů a zdá se, že získávají rozhodující vliv u dvora. Jeden z nich se dozvěděl o mém zatčení těsně po tom, co se to stalo, a napadlo ho, že by bylo dobře mě držet v záloze jako možného - hm - vyjednavče nebo zástupce. Jeho společníci sice zatím nemohou dosáhnout mého propuštění, ale podařilo se jim alespoň zařídit, že jsem vězněn právě tady. Senufer je... výjimečná ve všech směrech. Zpočátku přicházela proto, aby mě obeznámila s celou situací,

dozvěděla se něco o mně a aby o mně mohla podat nějaké zprávy svým společníkům. Jenže netrvalo dlouho a..." Celý zrudlý rychle dopil zbývající víno.

Jehanan už víc nevydržel. Vyskočil a jeho hlas zněl jako krákorání starého havrana. "Nevěř jí ani slovo! Je to stejná zřůda jako ta, která tak omámila mne. Až to zjistíš, bude už pozdě a budeš trpce litovat!"

"O čem to mluvíš?" zeptal se Conan.

Jehanan, kterému stud a bolest svazovaly jazyk, jim pomalu pověděl svůj příběh. Jak za ním přišla nádherná žena, která si říkala Heterka, přinesla s sebou kouzelný nápoj, který ho zbavil bolesti a vrátil mu mužnost, o tom, jak byl šťastný v jejím náručí a jak ho nakonec s úsměvem na rtech a pro vlastní potěšení všeho zbavila a uvrhla do pekla strašnějšího, než bylo to předtím.

Conanův výraz ztvrdl. Přestal chodit sem a tam, zastavil se u Belitina bratra, stiskl mu rozechvělou ruku a zabručel několik účastných slov. Pak se obrátil k Daris. "Bude lepší," řekl Falcovi, "když nám bude vyprávět svůj příběh celý. Mám pocit, že jsme se nějakým způsobem všichni ocitli v jedné pasti."

Falco překládal a dívka postupně vyprávěla všechno, co se jí přihodilo od okamžiku, kdy byla zajata po prohrané bitvě v soutěsce řeky Helu. Zmínka o Okřídlené lodi Ophiřana dost překvapila a Daris pro změnu užasla, když jí vyprávěl svůj příběh on. Conan jen občas přikyvoval a Jehanan upadl zpět do své pochmurné nálady.

"Dobrá," prohlásil barbar nakonec. "Přišel čas, abych vám také řekl něco o sobě. Jsem, jak už jste pochopili, dobrodruh ze severu a toulám se už hezkou řádku let světem. Myslím, že ta část mého života, která se nás týká, začíná ve chvíli, kdy jsem se setkal s Belit."

Jak se zdálo, Jehanana Conanovo vyprávění o Belit povzbudilo a dodalo mu náladu. "Tak mám pocit, že si našla pořádného chlapa," poznamenal v jedné chvíli. Conan pokračoval. Dalo mu dost práce vyprávět celý příběh tak, aby neposkytl žádnou důležitou informaci někomu, kdo by případně jejich hovor tajně poslouchal, a jeho vztek pomalu opadl. Ale v duchu cítil nepřekonatelnou nenávist. Nalil si pohár vína a vypil jej jediným douškem, aby se trochu ochladil.

Na konci svého vyprávění se odmlčel. Podíval se na trojici, která k němu zvedala oči, a dokončil:

"Je jasné, že jsme se všichni zapletli do podivných záležitostí. Pokud tomu dobře rozumím, pak je ten Tothapis, o kterém se mluvilo, hlavním knězem a mágem." Falco přikývl. "Proč by si měl vymýšlet tak složitý plán, aby se zmocnil právě mne, obyčejného piráta? To je přece záležitost královského námořnictva. Čím jste i vy ostatní pro někoho tak důležití? Vyzvědač, otrok a válečná zajatkyně, i když je to princezna svého národa? Proč nás najednou zavřeli všechny společně do jedné místnosti? Kdo by z toho mohl mít nějaký užitek?"

"Senuferini přátelé museli zasáhnout v náš prospěch," ozval se s důvěrou Falco. "Doufám, že až se příště sejdem, dozvím se od ní víc."

"Nevěř žádné stygijské čarodějce!" zasípal Jehanan.

Falco se k němu otočil. "Chápu, že jsi měl smůlu, ale o Senufer nechci slyšet jediné křivé slovo."

I když Daris nerozuměla rozhovoru, protože ho vedli v shemitištině, postřehla rostoucí napětí a promluvila stygijsky.

Falco se uklidnil a usmál se na Conana. "Tady Daris navrhuje, abychom, pokud nemáš další otázky, využili odpoledne k tomu, abychom se lépe poznali. Myslím, že bychom mohli prostě posedět u vína, vyměnit si vzpomínky, zazpívat si a tak podobně."

"Tak tomu říkám dobrý nápad!" zaduněl Conanův hlas a vůbec nezáleželo na tom, že mluvil cimmersky. Usmál se na Daris a ta mu úsměv oplátila.

Když nakonec vojáci odvedli vězně do jejich oddělených prostor, Tothapis zrušil spojení. Seděl zabraný do myšlenek a Nehekba zatím vstala a protahovala si půvabné tělo jako kočka.

"Nuže, můj pane?" obrátila se ke knězi po chvíli. "Souhlasíte, že to stálo za to?"

"Asi ano," odpověděl váhavě. "Získali jsme opravdu o každém z nich velké množství osobních údajů. Teď ještě musíme zjistit, co z nich budeme moci využít v nekromantických obřadech. Ty nám pomohou určit, kudy se pobere nit jejich osudu a kde ji musíme přerušit, aby bylo nebezpečí zažehnáno jednou provždy."

"Myslím, že jsem už zjistila, co by nám mohlo pomoci," prohlásila čarodějka.

Upřel na ni oči šerou místností. "No?"

Zasmála se jasným a zlým smíchem. "Conan možná miluje tu svou maličkou Belit, ale už ji neviděl celé dny a je na první pohled vidět, že je mocný jako býk. Nevšímal jste si, jaké pohledy vrhal na tu Daris? Mohlo by to nějakou dobu trvat, ale myslím si, že bychom ho mohli dostat aspoň na tohle, když ne na nic jiného. A jakmile ho jednou nějak uplatíme a znemožníme v očích toho mravokárného Mitry... s-s-s..., jakmile mi jednou podlehně..., zotročím ho..., pak bude náš, ať už si to uvědomí, nebo ne. Jeho osud se změní od základu, ztratí duši, a protože bude žít, nikdo jiný se nebude moci stát božím bojovníkem. Copak se neříká, že rozhodnutí a sliby Mitrovy... s-s-s, jsou věčné? A my ho můžeme udržet při životě velice dlouho, Tothapisi." Ostrými nehty si pročísla lesklé vlasy. "A já, já doufám, že mi to tentokrát přinese neobyčejné potěšení."

9. Vítání válečníka

Toho večera vystoupil nad řeku Styx měsíc v úplňku. Conan věděl, že ho z balkónu ještě nějakou chvíli nezahledne, ale už teď viděl, jak nebe nad vysokou stěnou na opačné straně nádvoří bledne a nabírá stříbrný lesk. Jedna po druhé začaly vycházet hvězdy. Počasí se přes den umoudřilo, noc byla vlháká a plná vůní.

Nad hlavou našel Polárku, která by ho odkudkoliv na světě dovedla domů, do rodné Cimmerie, kdyby byl ovšem na svobodě. Ne že by chtěl Belit opustit, ale sama mu řekla, že by se jednou ráda podívala do země jeho předků. Pak zvedl

hlavu a našel Jupitera, který svítil zlatooranžovou září. Tytéž hvězdy a planety svítí na místo, kde na něj Belit na moři čeká. Chvilku přemýšlel, jestli i ona pozoruje z paluby hvězdy, protože obavami a touhou nemůže spát.

Srdce ho zabolelo. Rychle se nadechl a výdech proměnil v tichou kletbu. Otočil se na podpatku a rychle se vrátil dovnitř. Každý den celé dlouhé hodiny umíněně cvičil. Jednak se tím způsobem udržoval ve formě a za druhé si tak krátil dlouhou chvíli a zaháněl nudu. Pomyslel si, že si všechny cviky ještě jednou zopakuje a pak že se mu možná podaří usnout.

V hlavní místnosti jeho obydlí svítily svíce. Nevěnoval bohatému vybavení místnosti žádnou pozornost, shodil se sebe šaty, zůstal jen v bederní roušce a začal cvičit.

Do ticha místnosti zaznělo kovové cvaknutí a slabé zachřestění. Conan se přikrčil připraven k čemukoliv. Srdce se mu rozbušilo. Ten zvuk vydával klíč, který odmykal dveře do hlavní chodby.

Silná a těžká kovová deska se tiše pootevřela dovnitř a škvírou se protáhl voják v plné zbroji, který nataženým samostřilem mířil přímo na Cimřeana. Conan se zaposlouchal do ticha za dveřmi a ujistil se, že noční stráž na jejich podlaží představuje jediný klíčník. Na okamžik v něm vzplála naděje. Kdyby byl dost rychlý, mohl by se s velkou dávkou štěstí vyhnout střele a dostat se ke Stygijci na dosah!

Současně si však uvědomil, jak nesmyslné by bylo pokusit se o něco takového proti zkušenému střelci. Tím rychleji svůj plán zavrhl v okamžiku, kdy se na chodbě objevila další postava a bez zaváhání prošla pootevřenými dveřmi dovnitř. Byla to žena!

Oslovila strážného, který pomalu ustupoval dveřmi a při tom neustále mířil na Conana hrotem střely. V okamžiku, kdy prošel dveřmi, zabouchl je za sebou a rychle zamkl. Conan celou tu dobu nehybně stál, ale ve spáncích mu bušila krev a všechny smysly měl ve střehu. Když žena přecházela po vysokém koberci, šla tiše jako kočka, a on čichem zachytil zvláštní kořenitou vůni a očima si měřil její nádhernou postavu. V životě neviděl krásnější ženu a jen málo těch, které by se jí vyrovnaly. Měla na sobě volné, téměř průsvitné roucho. Slabá látka se vlnila a tiskla na štíhlé tělo, které tak vypadalo ještě krásnější. Obličej představoval dokonalou ukázkou stygijského typu. Medově zbarvená kůže a ebenově černé vlasy se leskly ve svitu svící.

Došla na vzdálenost dvou metrů od něj, zastavila se, rty se jí zvlínily v úsměvu plném příslibů a pozvedla levou ruku, jako by ho chtěla varovat před nepředloženým násilím. Takové myšlenky ho však rychle opustily. Měl vrozenou přirozenou galantnost k ženám a nikdy v životě si žádnou z nich nevzal násilím. Ale i kdyby se byl chtěl v zájmu vlastního útěku uchýlit k něčemu takovému, bylo jasné, že by mu to nijak nepomohlo. Samozřejmě kdyby si dal na čas, mohl by z ní dostat důležité informace a možná i odpovědi na některé nevysvětlitelné otázky, které mu ležely v hlavě.

Olízl si rty. "Mluvíš shemitsky?" zeptal se a sám cítil, jak nejnepěšně jeho otázka zněla.

Pozvedla ruku k malému zrcadlu, které měla pověšené na řetízku kolem krku. Conan ucítil náhlou nejistotu a nahrbil se připravený zaútočit. Řekla několik slov zpěvným hlasem a udělala malý pohyb levou rukou. Ze zrcadla vytryskl světelný paprsek a zasáhl ho přímo do očí. Měl pocit, že se mu propaluje přímo do mozku. Hlavu mu vyplnila oslňující záře. Slyšel mnoho hlasů, hovořících v neznámém jazyce. Mozek se mu propadl do záplavy záře a zvuků. Matně si uvědomoval, že ochrnul, ale stále ještě stojí na nohou.

Po nějakém čase, který prakticky uběhl ve zlomku vteřiny, světlo zhaslo, zpěv skončil a Cimřeana uslyšel: "Conane, probud' se!" Vědomí se mu vrátilo okamžitě. Potácivým krokem ustoupil od podivné návštěvnice. "Co to se mnou provádíš za čáry?" zeptal se.

Znovu se na něj usmála, napřáhla ruce žehnajícím gestem a řekla tiše: "Neměla jsem v úmyslu ti ublížit, Conane. Jenom pomoci. Jsem tvá přítelkyně."

Sebral odvalu a pokročil kupředu. "Tak proč jsi mě oslepila a ochromila?"

Místností zazvonil její smích. "Jakým jsme teď mluvili jazykem?"

"No, přece -" najednou si Conan s úžasem uvědomil, že to byla..., "stygijským!"

Přikývla. "Ano. Znáš shemitsčinu a mnoho dalších jazyků, ale myslím, že se ti bude opravdu hodit, když budeš rozumět lidem kolem sebe. Mé kouzlo neudělalo nic jiného, než že tě ten jazyk naučilo během jediné vteřiny."

Zatřásl hlavou a snažil se zbavit pocitu nedůvěry, který ho neopouštěl. "Skutečně?" zabručel a aby se přesvědčil, rychle si odříkal několik základních slov, která ho napadla. "Muž, žena, meč, loď, kůň, boj -"

Povzdechla si. "Oh, nepodařilo se mi zbavit tě cimrského přízvuku, ale na tom vlastně nezáleží. To drnčení zní tak mužně, je vzrušující." Přiblížila se k němu. "Co kdybychom si nalili trochu vína, sedli si a popovídali si?"

Nedal najevo překvapení a potlačil strach z nadpřirozených věcí. Cítil vlastně z její přítomnosti radost. Belit a jistě i Daris byly krásné jinak, mnohem přirozenější krásou, která mu byla mnohem bližší, ale tohle exotické stvoření v něm vyvolávalo představy a touhy, které by byl raději zapudil, kdyby to ovšem šlo. "Kdo jsi?" zeptal se.

"Nehekba, nejvyšší kněžka Derketina kultu tady v Khemi," odpověděla, "a jak už jsem řekla, patřím ke tvým přátelům." Kdyby to byla pravda, měl by v ní mocného spojence. Neuctíval její bohyni, ale Derketu ho ani neodpuzovala, na rozdíl od Seta. Bohyně lásky a smrti měla v okolních krajích mnoho vyznavačů, a to i za hranicemi Stygie. I Belit se k ní občas obracela.

Nehekba se k němu naklonila a nabídla mu ruku. Vzal ji opatrně do své obří dlaně, a pak se neohrabaně sehnul a políbil ji. Když se narovnal, obdařila ho úsměvem, který byl zářivý a svůdný. "Podám víno," nabídl se a cítil, jak mu slova drhnou v hrdle. Vstal a šel pro karafu s vínem, která byla neustále připravená na stole pro jeho potřebu. Vedle ní stálo několik pohárů, protože stejně jako víno, mohl si každý den vybírat z několika nápojů - vody, piva, vína a mléka. Naplnil dva z nich a vrátil se k Nehekbě, která si zatím sedla na jeho gauč, nohy skrčila pod sebe a pohodlně se opřela do polštářů. Vzala si pohár a rukou mu pokynula, aby si přisedl k ní. Když to udělal, pronesla melodickým hlasem: "Na tvé

šťěstí, Conane. Doufám, že ti k němu dopomůžu i já."

"Díky," odpověděl neochotně.

"Nepřipíješ na oplátku na mé zdraví? Ne, počkej, napijme se na nás dva."

Mlčky upil vína a pustil se přímo k jádru věci. "Určitě víš, že nemám tušení, co se děje, ani proč jsem tady, že prostě tápu v dokonalé temnotě. Vysvětlí mi to! Kdo vlastně jsi? Co se to tady děje?"

"Něco ses dnes musel dozvědět od svých spoluvězňů," odpověděla. "To já přesvědčila Tothapise, aby vám občas povolil těch několik společných hodin."

Samozřejmě že se Cimmeřan dozvěděl dost zajímavých věcí, a právě teď se dozvídal další. "Mluvili jsme spolu, to je pravda. Jeden z nás si myslí, že zná důvod, proč je právě v tomhle přepychovém vězení místo v katakombách hluboko pod zemí nebo v hrobě. Je to mladý Falco, který mívá poslední dobou také dámské návštěvy."

Nehekba přikývla. Ve vlasech se jí odrazilo světlo. "Ach ano, Senufer. Je to šlechtice, která slouží stejnému cíli jako já - chceme si zajistit mír."

"A taky potěšení, jak jsem slyšel," zaútočil Conan přímo.

Plné rty se znovu stáhly do úsměvu. "A proč ne? Ublížíje to snad někomu? Je to mladá a zámožná vdova, a proč by se tedy nepobavila, když se o tom nikdo nedozví? Kromě toho jsme se potřebovali s Falcem dohodnout a přitom nevzbudit podezření. Může nastat čas, kdy pro nás jeho známosti v Ophiru budou velmi důležité. Muž, který by ho navštěvoval pravidelně, by byl podezřelý, ale žena, která s ním prožívá milostnou aféru - hm - se nemusí bát ničeho jiného, než že po ní bude strážný chtít větší úplatky."

"A co takhle Heterka?" zeptal se Conan.

Nehekba zvedla obočí. "Kdo?"

Pohár se Conanovi zachvěl v prstech. "To je strašlivá historie."

"O tom nic nevím - přesněji, znám jednu dámu toho jména, která se zabývá léčitelstvím, ale slyšela jsem o ní, že má někdy dost ošklivé choutky. My, Stygijci, jsme obyčejní lidé, přáteli. Proto jsou mezi námi lidé hodní, zlí, lidé nevšímaví a naše životy jsou stejně spleť, jako životy lidí kdekoli jinde."

Conan se rozhodl, že se jí dál vyptávat nebude. Místo toho zvolal: "Dost! Raději mi řekni, proč jsem tady já a co máš v úmyslu?"

"Musíš především pochopit jednu věc. Nejsem žádná Tothapisova důvěrnice," vysvětlila mu hlasem plným sympatie.

"Je to mocný mág a nejvyšší kněz. V současné době je také hlavou společnosti mágů, kteří si říkají Černý kruh. Proto o většině toho, co se tady děje, nevím skoro nic, i když doufám, že se mi časem podaří něco zjistit. Zatím ti řeknu alespoň to, co vím."

Ve Stygii se začaly vyprávět historky o tulákovi z dalekého severu, skvělém válečníkovi, jací se tady v jižních krajích nerodí. Stal se pirátem, a to by pro nás bylo v čase války, která se zdála neodvratná, velmi nebezpečné. Už to by stačilo, aby se tě Tothapis pokusil zajmout, ale myslím si, že jeho plány jsou mnohem složitější. Musím souhlasit s tím, že nemáš právo přepadat stygijské lodi a zabíjet občany našeho království. Ne, nezlobím se na tebe, vždyť pokud jsem dobře informována, je mezi vámi, barbary, pirátství považováno za výnosné a počestné řemeslo, že? Ale ráda bych tě naučila něčemu jinému a probudila v tobě rytířskou. Jsem si jistá, že se jí v tobě skrývá dost.

Spor mezi skupinami pro mír a pro válku zatím nedospěl na ostří nože. Zatím je na úrovni politických diskusí, a to nebrání lidem z obou stran spolupracovat, když se jedná o něco jiného. Jako příslušnice vládnoucí třídy jsem se doslechla o tvém zajetí a přemluvila jsem Tothapise, aby tě dal uvěznit tady. On sám podporuje plán na vojenské rozšíření stygijského impéria, ale není krvežíznivý a myslím, že jeho plánům vyhovovalo zachovat tě naživu a v pořádku. Pokud se mi podaří dobře se s tebou seznámit a dojdou k názoru, že mohu věřit tvému slovu, myslím, že bych ho mohla přemluvit k tomu, aby tě propustil. Musel by ses mu ovšem zavázat přísahou, že už nikdy nevztáhneš ruku na majetek ani občany Stygie."

"Jak dlouho by to mohlo trvat?" ptal se Cimmeřan.

"Rok, možná dva," odpověděla mu se svůdným pohledem. "Záleželo by to na tom, jak rychle a důvěrně bychom se my dva poznali," zapředla.

Zaťal pěsti. "Co ode mne vlastně chceš ty?"

"Možná že bys mohl přispět velkým dílem k našemu boji za mír. Já osobně si myslím, že to byl i tenhle důvod, který poplašil Tothapise natolik, že se rozhodl nastražit ti past. Jestli to tak opravdu je, tak by to trvalo déle, protože bych ho musela pomalu přesvědčit, že má zbytečně strach. Nemysli si, že bych chtěla tebe nebo kohokoliv jiného použít jako nástroj zrady proti svému národu. Jsem prostě přesvědčená, že budoucnost Stygie je v míru. Co bys byl ochoten pro tuhle věc udělat, za slušnou odměnu pochopitelně? No, to vlastně uvidíme, ale já si tě dovedu velice dobře představit například jako spěšného kurýra, kterého nezastaví ani lupič, ani nepřátelský agent. Vhodně napsaná poselství do takových zemí, jako je Ophir, Argos, Nemedie, Koth, Corinthie, možná i do té očarované Aquilonie, by mohla udělat pro naši věc mnoho. Jejich panovníci by se mohli sjednotit a vyvinout diplomatický tlak na krále Mentuphera a přinutit ho, aby změnil své plány. Je velice dobré, že královský dědic a nástupce, princ Ctesphon, jeho ambice ani zdaleka nesdílí."

Conan si přejel rukou bradu. "Hm, tyhle věci jsou příliš složité pro můj jednoduchý mozek," zabručel. "Ale - počkej! Když mám soudit podle Falcova vyprávění, tažení proti Ophiru musí začít v nejbližší době, mnohem dříve, než bys mě odsud dostala."

Nehekba zavrtěla hlavou, na které se jí zableskla malá čelenka. "Ne, Stygie nemůže podniknout vůbec nic, dokud bude pokračovat vzpoura v Taii," připomněla mu. "Byla to skvělá náhoda, že se podařilo zajmout právě dceru vůdce

vzbouřenců. Možná že až si s ní promluví, bude ochotná stát se prostředníkem a zprostředkovat konec jak vzpoury, tak bezpráví, které se páchalo na jejím národě. Kdyby se to podařilo, neobyčejně by to posílilo pozici i vliv zastánců mírového řešení."

"Zatím jsi mi ještě nevysvětlila, proč je tady Jehanan," usekl.

"Jehanan?" zeptala se s nevinným výrazem. "Kdo je to?"

Než mohl promluvit, postavila pohár s vínem na zem a naklonila se k němu. "Na hovory o politice budeme mít spoustu času," vydechla. "Musíme to všechno probírat právě dnes večer?"

"O čem to mluvíš?" zeptal se jakoby v rozpacích.

Dlouhé řasy se zamíhaly. "Bude nejlepší, když jako záminku pro své návštěvy použiju stejnou záminku jako Senufer.

Nebude to ale jen záminka. U všech bohů, Conane, jaký ty jsi muž!"

Ucítíl přívál vzrušení, a to jejím zkušeným očím neuniklo. Rychle oči napůl přivřela, ústa pootevřela a pomalu se nahýbala k jeho napráženým pažím. Jejich rty se setkaly. Ani Belit ho nepolíbila vášnivěji. Jejich ruce začaly být stále odváznější.

Conanova ruka jí dotápala až na krk. Bleskově uchopil řetízek, na kterém měla zavěšeno zrcátko, a jediným trhnutím přerval stříbrná očka. Pak odhodil amulet do nejvzdálenějšího kouta místnosti.

Nehekba vykřikla. Přitiskl jí dlaň na ústa. Zařala mu nehty do tváře. Levou rukou ji chytil za zápěstí. Rychle ji stejnou rukou sevřel i pravici, jednu nohu jí přehodil přes stehna a přitiskl ji na gauč. Svíjela se a kroutila, ale proti Cimmeřanově medvědí síle byla bezmocná.

"Uklidni se," zašeptal jí. "Nebo tě přiškrtnu do bezvědomí. Nemyslím, že by ti to moc ublížilo, ale raději bych to nedělal."

V nádherných očích jí plála nenávist. Nakonec ho ale poslechla. Její výkřik nemohl proniknout silnými dveřmi až na chodbu, kde stál strážný. Conan riskoval, že je někdo pozoruje skrytým okénkem. Ten pocit měl celý den, ale doufal, že Nehekba nebude stát o to, aby ji někdo pozoroval při milostných hrátkách, které měla v plánu. Byla si jistá, že ji v případě potřeby ochrání její talisman.

Kromě toho jistě nepředpokládala, že by se jí mohl takovým způsobem vzepřít.

Conan ještě zesílil sevření a volnou rukou s ní strhl šaty. "Neboj se, nikdy v životě jsem neznásilnil ženu. Koneckonců by to ani nebylo potřeba, že? Musím tě jenom svázat."

"Zešlél jsi?" zasténala.

Zavrtěl hlavou. "Ne, nejsem blázen, nejsem ani tak hloupý, jak sis myslela. Vy, civilizovaní lidé, předpokládáte, že když my, barbaři, nežijeme ve městech a nemáme knihy, jsme jenom hloupá zvířata. U d'ábla, vždyť my potřebujeme mozek víc než vy!"

"Ale vždyť já jsem tvůj přítel, Conane," štkala. "Ráda se stanu tvou milenkou, ano, třeba hned teď!"

Vstal, zvedl ji z gauče a otočil zády k sobě. Pruhy hedvábí jí svázal ruce za zády. "No, já bych spíš řekl, že se budeš přátelit s tím chlápkiem Tothapisem," prohlásil. "A taky bych řekl, že jsi jak sladká Senufer, tak zlá Heterka. Jen blázen by mohl uvěřit, že se tohle vznešené vězení hemží touhou posedlými černovláskami nebo že by první mág Černého kruhu neměl ani tušení o tom, co proti němu chystáš. Jistě by už dávno podnikl nějaká opatření. V každém případě - já čarodějkám nevěřím."

"Ty se mylíš, to je všechno jinak." Dala se do pláče.

"Neříká se tomuhle krokodýlí slzy?" odbyl ji nevzrušeně. "Dobře, ale i kdybych uvěřil, že jsi nevinná, a to mě ani nenapadne, sama jsi připustila, že než bych se dostal na svobodu nějakým legálním způsobem, trvalo by to celá léta. Tak to tedy nikdy! Ještě dnes v noci se vydám zpět k ženě, kterou miluju, nebo zahynu cestou." Položil ji na zem a zatímco jí kolenem přidržel stehna, rychle jí svázal nohy. "Kromě toho," dodával, "použila jsi plno krásných slovíček o míru, ale Belit a její bratr se chtějí Stygii pomstít. A já jim v tom pomohu."

Utáhl poslední uzel, vstal a chvilku se díval na její skoro nahé tělo. Zhluboka si povzdychl. "Jaká škoda," prohlásil.

"Měl jsem sto chutí nejdřív si s tebou užít. Ale jsi čarodějka a nechci riskovat, že bys uvěznila mou duši tady, daleko od Belit."

Sehnul se a bez námahy ji zvedl. "Zavolej strážného, aby tě pustil ven," přikázal jí. "Až s ním skončím, nechám tě tady ležet. Ráno tě najde strážný, který přijde vystřídat toho nebožáka."

"Neudělám to, ty zvíře!" vzplála divoce.

Pod pohledem, který na ni upřel, zbledla. "Jestli mě neposlechněš," prohlásil chraplavě, "vzpomenu si na to, co jsi udělala Jehanovi, a zlomím ti páteř!"

Otřásla se. "Udělám to, udělám!"

Spokojeně přikývl a tiše s ní přešel ke dveřím. Ve skutečnosti lhal, alespoň si to myslel. Stěží by se přinutil něco takového udělat ženě, bez ohledu na to, jak byla zlá, a kromě toho neměl jediný důkaz, že je Nehekba vinna. Na druhé straně zuřivost, která ho ještě neopustila, dodávala hrozbě věrohodnost. Loktem odstrčil malá dvířka ve dveřích a přistrčil Nehekbu k nim. "Žádné hlouposti," přikázal jí.

Přikývla a zvolala hlasem, který svědčil o jejím sebeovládání. "Hej, vojáku, můj úkol skončil. Odemkni, abych mohla odejít."

Vzápětí potom ji Conan položil na zem a vstrčil jí zbývající pruh hedvábí do úst místo roubíku. Stačila ještě zasyčet:

"Teď sis pojistil svou smrt, barbare. Když budeš mít štěstí, bude rychlá. Když budu mít štěstí já, budeš umírat mnoho dní."

Nevšímal si jí. Vzal na vědomí, že ve vzteku odhodila masku a chovala se docela přirozeně. Vstal a vzal z police mosazný svícen ve tvaru tří propletených hadů. Závora se odsunula, klíč cvakl v zámku a dveře se otevřely. Klíčnick sice o kousek poodstoupil a zvedl kuši, ale tentokrát to nebylo nic platné.

Nebyl zdaleka tak ostražitý, jako předtím, protože očekával Nehekbu. Conan se vrhl do dveřního otvoru a hodil svícen. Těžký kus kovu dopadl dřív, než mohl strážný vystřelit. Střela sice vyletěla, ale zapadla do stínů kdesi v chodbě. To už se Conan dostal na dosah k vojákovi, jednou rukou mu sevřel krk a stiskl. Cítil, jak mu pod prsty praskl ohryzek. Vojákovi vytryskla z úst krev, padl k zemi a zoufale se tam zmítal. Conan mu vytáhl od pasu meč a ukončil jeho trápení. Pak se rychle vrátil do svého obydlí. Kdyby se mu podařilo dostat až na ulici, bude tunika méně nápadná než bederní rouška. Rychle se oblékl a přehodil si přes ramena široký plášť. Ještě si obul sandály a vracel se ke dveřím. Nehekba na něj vrhla tak jedovatý pohled, že na okamžik uvažoval o tom, zda ji nemá zabít. Nakonec si uvědomil, že se k tomu nemůže přinutit, právě tak jako si nebyl schopen vzít kouzelný talisman, který se blýskal v rohu místnosti. Věděl, že by bylo nejlépe tu věc nějak zničit, ale nevěděl jak a netroufal si s ní dělat žádné pokusy. Odepnul Stygijci pás s pochvou a připnul si ho pod plášť. Klíč byl ve dveřích a u něj na kroužku, na kterém byl navlečený, viselo několik dalších klíčů. Conan vytrhl klíč ze zámku a vydal se chodbou. Nebyl ochoten ponechat své nové přátele jejich osudu.

10. Noc v Khemi

Falco se náhle probudil. Obr, který mu zatřásl ramenem a teď ho pustil, se nad ním tyčil jako neskutečný černý stín. Pootevřenými dveřmi do místnosti pronikalo světlo svíček planoucích v chodbě. Conanovy oči se v něm leskly jako úlomky modrého ledovce. "Vstávej, hochu," slyšel Cimřeňanův hlas. "Jdeme odsud."

"Ale - ale - co -" koktal Falco.

"Všechno ti vysvětlím později, pokud přežijem těch pár příštích hodin. Zabil jsem strážného na tomhle patře, ale pokud se chceme dostat ven, nebude to asi poslední."

Falco se nahrbil. "Ne," zavrtěl hlavou. "To je naprosté šílenství. Nebo jsi snad zapomněl na to, co mi slíbila paní Senufer?"

Conan si znechuceně odplívl. "Vysvětlím ti, za co její sliby stojí, až na to bude čas. Ale teď už, u Croma, pojď! Nemůžeme plýtvat časem!"

Bylo vidět, že Ophiřan došel k nějakému rozhodnutí. Vzpřimil se na lůžku a prohlásil: "Ne. Ty si dělej, co chceš, a přeju ti hodně štěstí, i když pochybuju o tom, že se ti útek podaří. Ale já neopustím paní Senufer, kterou miluji a které věřím." Conan se zašklebil: "Takže tak je to, ty zbabělý štěně! Přisaha, kterou jsi dal svému králi, pro tebe neznamená vůbec nic, co? Ty jsi jediný, kdo by ho mohl varovat před spiknutím, které proti němu Mentuphera připravuje! Z nás ostatních by nikoho nepustili ani ke dvoru, natož aby mu povolili audienci u krále, a i kdyby, kdo by nám věřil? No dobrá, tak si tady zůstaň a hraj si na domácího mazlíčka!"

Falco zařal pěsti a sevřel rty mezi zuby tak silně, že mu z nich vytryskla krev. Jediným pohybem spustil nohy na zem a vstal. "Odpusť," řekl nejistým hlasem. "Máš pravdu, je to moje povinnost alespoň to zkusit."

"Tak to je lepší. Obleč se, ale rychle!"

Falco se rychle oblékl a obul. "Ty si opravdu myslíš, že máme naději dostat se na svobodu? Ale jak to chceš udělat?"

"Chtěl bych využít to, co se mi zatím vyplatilo. Překvapení a rychlost. Když mě sem vedli, snažil jsem se zapamatovat si všechno, co bylo důležité, ty ne?"

Falco neodpověděl. Nepřítomně se podíval na Cimřeňana a zašeptal: "Já se vrátím, Senufer, jestli zůstanu naživu, vrátím se, abych ti pomohl vybudovat mír mezi našimi národy, má milovaná."

Conan zavrtěl a vykročil chodbou ke dveřím, kde podle jeho odhadu věznili Jehanana. Shemita spal neklidným spánkem, převaloval se a vykřikoval ze spaní. Když s ním Conan zatřásl, zalapal po dechu a rozehnal se kolem sebe rukama.

"Jen klid, člověče," řekl Cimřeňan. "To si nech pro Stygijce."

Jehanana se posadil. "Vy dva jste volní?" Podíval se bez velkého zájmu. "Co budete dělat?"

"Nejdřív se musíme všichni, ale hlavně ty a já, vrátit k Belit. Už jsem ti řekl, že mám kus odsud ukrytý člun a nevěděl o něm nikdo jiný než ten zrádný šakal, ze kterého jsem udělal žrádlo pro psy. Cestu z téhle psí boudy si budeme muset samozřejmě vybojovat, ale -"

Jehanana si sedl. Zavrtěl hlavou. "K čemu je to dobré?" zamumlal.

"U Ymira!" vybuchl Conan. "Mezi jaké strašlivé tupce jsem se to dostal, když je musím přemlouvat, aby se pokusili získat zpátky svoji svobodu? Když už nic jiného, člověče, nechtěl by ses pomstít a pobít pár Stygijců?"

Jehanana se narovnal. "Máš pravdu, to je to poslední, co mi v životě ještě zbývá," odpověděl pomalu. "Tak dobrá, jdu s tebou."

"Obleč se." Když Jehanana vstával z postele, svíralo se Conanovi srdce při pohledu na to, jak Belitina bratra přemáhá agónie při každém pohybu. "Pojď sem, Falco," nařizoval barbar, obrátil se k Jehananovi zády a uchopil mladíka za loket. "Musíme se rozhodnout, co si s sebou vezmeme na cestu."

Vzpomněl si na Belitino vyprávění, sebral se stolu skleněnou karafu, rozbil její dno o stůl a vtiskl Ophiřanovi do ruky hrdlo se zubatým zbytkem skla. Potom se sehnul, zvedl těžký stůl a jediným nápořem od něj odlomil masivní nohu. Takto získaný obušek si zastrčil pod paži, odepnul si kožený opasek s mečem a podal ho Jehananovi. "Vy Shemitové si umíte s meči poradit," poznamenal. "Tohle by ti mělo stačit."

Po zohaveném obličejí přeběhl výraz zachmuřeného uspokojení a zjizvená ruka zkušeným pohybem povytáhla meč z pochvy. "Tak do toho," prohlásil Belitin bratr.

"Ještě nám zbývá ta dívka," připomenul Conan. "Ta si taky zaslouží svoji šanci."

Daris se probudila, když se v zámku dveří začal otáčet klíč. Cimřeňan vstoupil dovnitř ve chvíli, kdy Daris vyběhla z ložnice do velké místnosti. Dívka se pohybovala jako kočka a dlouhé vlasy za ní vlály jako závoj. Uviděla Cimřeňana a

zůstala stát. Oči jí svítily a v temnotě se zableskly bílé zuby. "Vám se podařilo utéct? Ó Mitro, to je zázrak!"

"Chceme se o to pokusit." I v té napjaté chvíli Conan obdivoval to, co před sebou viděl. Zdálo se, že dívka si svou nahotu vůbec neuvědomuje. "Jestli chceš jít s námi, rychle se obleč."

"Nevezmu si na sebe ty hadry, ve kterých jsem měla vystupovat jako hračka zdejších pánů," odsekla. "Falco, zašla bych si k tobě a vzala si nějakou tuniku, ve které se budu cítit mnohem lépe. Bude to hned."

Dostála slovu. Vzápětí byla zpět, a i když jí byla Falcova tunika trochu krátká a odhalovala velký kus půvabně tvarovaných nohou, tvářila se mnohem spokojeněji. Někde našla i široký kožený pás s velkou bronzovou sponou.

"Ten se mi bude určitě hodit," oznámila jim skoro šťastně.

Conan se na ni usmál. "Takže jeden voják a tři hospodští rváči, co? Myslím, že by sis mohla vzít támhleten samostříl," ukázal na mrtvého vojáka.

"Lepší jeden výstřel než žádný," přikývla Daris. "Ale pak budeme v pěkné kaši, co?" Na okamžik se zastavila, natáhla zkušeným pohybem kuši a založila šíp. Potom dodala. "Najednou mluvíš stygijsky. Tuhle noc se dějí samé divné věci a myslím si, že to ještě neskončilo."

"Tiše," přikázal Conan a vedl trojici ke schodišti.

Postup po temných kamenných schodech byl pomalý, protože se snažili být co nejopatrnější. Na každém odpočívadle barbar zastavil, poslouchal, a pak se vždy vydal na průzkum o patro níž, než se vrátil pro své společníky. První dvě patra, kterými procházeli, byla úplně prázdná, pravděpodobně bylo takových prominentních vězňů jako oni málo. Ještě níž však zaslechli zvuky několika lidí a zdálo se, že se v dalších patrech nepohybují jen hlídky, ale i civilní služebnictvo. Postup skupiny se zpomalil, protože se museli často ukrývat v temných výklencích a čekat, až kolemjdoucí zmizí. Díky Cimmeřanově dokonalému sluchu a opatrnosti se nakonec uprchlíkům podařilo sestoupit až do přízemí, aniž byli prozrazeni.

Schodiště ústilo do velkého sálu. V dohledu nebyl nikdo, ale odněkud z dálky se sem nesly zvuky lidské činnosti. Jak si Conan pamatoval, byl vpravo velký vstupní předpokoj, kde stála u hlavního vchodu hlídka. Nevěděl, kolik vojáků tam touhle dobou bude, ale když ho vedli do budovy, napočítal deset mužů a usoudil, že přinejmenším stejný počet jich bude na doslech. Kam se dostanou, když se pustí doleva, nevěděl. Mohli najít bezpečnější východ, ale také se mohli ztratit v bludišti chodeb nebo narazit na jiné nebezpečí.

Cimmeřanovi stačila vteřina k tomu, aby se rozhodl. Crom měl rád odvážné, i když ani těm většinou nepomáhal. Conan vykročil doprava.

Na konci chodby vedoucí k vstupnímu prostoru se nezastavil, neplýtl dechem ani na to, aby vykřikl. Rozběhl se a zaútočil na vojáky, jejichž helmy, hrudní pláty a špice pik blýskaly ve světle pochodní. Prostor však nebyl nijak zvlášť osvětlený, nad hlavami se dal spíš vytyšit než zahlédnout klenutý strop, od kterého se tu a tam odloupl netopýr a třepetavým letem se vydal některým z malých oken nad hlavním vchodem do noční temnoty. Zdi byly pokryty reliéfy bohů se zvířecími hlavami a mnoha podobami hadího boha Seta. Pod reliéfy hořelo v bronzových mísách podivné nakyslé a dusivé kadidlo.

Jediným pohledem Conan zjistil, že v místnosti je i teď deset strážných. Když ho zahlédli, většina z nich vykřikla a pokusili se zformovat do klasické sestavy, šermíři se štíty vpředu, pikyníři vzadu. Za Conanem zadrmčela tětiva kuše. Daris mířila přesně, jeden ze Stygijců se zřítíl k zemi a z čela mu trčel šíp. Daris vyrazila vítězný pokřik.

Conanovi se podařilo dostat se k vojákům dřív, než sklopili píky do vodorovné polohy. Máchl svým provizorním kyjem vlevo a vpravo, srazil k zemi dalšího vojáka a druhému přerazil násadu píky. To už byl tak blízko, že ho strážní nemohli dlouhými pikami ohrozit a museli sáhnout po krátkých mečích. Jeden z nich se pokusil Cimmeřana bodnout, vyrazil rukou s mečem zpoza svého štítu a zoufale vykřikl, když mu barbar jediným úderem roztříštil paži. Dalšího zasáhl Conan plnou silou do hlavy. Ocelová přilbice zazvonila, částečně se prohnula dovnitř a její majitel se omámeně zapotácel dozadu. Tak odkryl jednu nohu, kterou mu Conan vzápětí přerazil.

Mezi vojáky zavládl zmatek a formace se rozpadla. Jehananova čepel se srazila s mečem dalšího vojáka. Stygijec chráněný pancířem pomalu zatlačoval Shemitu zpět. Vzduchem zasvištěl Darisín kožený pás a těžká přezka dopadla vojákovi přesně na oči. Muž se na okamžik odkryl, a to stačilo Jehananovi k tomu, aby mu probodl hrdlo. Falco se točil kolem, přebíhal sem a tam a byl příliš rychlý a hbitý, než aby ho některý z vojáků zasáhl. Ophiřan po každé vyčkal na svou příležitost, a pak použil zubatý konec karafy se strašlivým výsledkem. Conan byl všude, dalšímu vojákovi přerazil jedinou ranou vaz, vyrvál umírajícímu z ruky píku a používal stejně efektivně hrot jako tupý konec násady. Podlaha byla kluzká krví.

Oblouky na obou stranách vstupního sálku se do místnosti nahrnuli další vojáci. Conan tajně doufal, že se neobjeví tak brzo, a když tak jich nebude tolik. "Otevřete dveře," zařval.

S Jehananem po boku zaměstnával zbytek původních ozbrojenců, zatímco Daris a Falco, jehož zbraň se mezitím rozbila, zápasili s těžkými závorami a pojistnými řetězy. Stygijci, kteří dorazili na bojiště později, zmateně pobíhali v pozadí, většina z nich byla oblečena jen napolo a neozbrojena. Jejich přítomnost ještě zvětšila už tak dost velký zmatek, který byl vlastně uprchlíkům ke prospěchu. Jenže Conan věděl, že se během dvou tří minut zorientují a zapojí se do boje.

Conan bil na všechny strany, Belitin bratr bodal a v zápalu boje zapomněl i na bolest, která mu hlodala v těle.

Brána zaskřípala. Do poměrně chladné místnosti horce dýchlá noc. "Ven!" zařval Conan. Postavil se do vchodu a kryl ústup svých druhů. Důstojník, který se právě objevil na scéně, odhadl jediným pohledem situaci. "Zabte ho!" vykřikl a s malou skupinou vojáků se rozběhl k Cimmeřanovi. Ten jediným plynulým pohybem zvedl píku a hodil. Důstojník, kterému hrot zbraně vyjel mezi lopatkami, se zřítíl k zemi a skupinka se váhavě zastavila. Conan sebral olejovou lampu, která blikala v malém výklenku vedle něj, a vzápětí oblek jednoho z vojáků vzplál čadivým plamenem. Muž se začal se šíleným křikem válet po zemi a několik druhů se snažilo uhasit na něm plameny. Conan bleskově vyklouzl ven a přidal se ke svým přátelům. Měsíc zatím vystoupil tak vysoko, že zalil většinu ulic chladným stříbrným světlem.

Conan přemýšlel o tom, jestli by se nemohli pustit do běhu a těžkopádným vojákům prostě utéci. On by to dokázal a dlouhonohá Daris bezpochyby také, ale pak si uvědomil, že ani Falco, který vyrostl ve městě, ani napůl zmražený Jehanan by to nedokázali. Daris uvažovala stejně, protože jakoby na povel i ona zpomalila. Pohled přes rameno řekl Conanovi, že je sleduje skupina vojáků.

Conan začal uvažovat o tom, že zahnou do některé z úzkých uliček, které tu a tam ústily na hlavní ulici, a pokusí se vojákům zmizet v temném labyrintu neosvětleného města. Ale i tuhle myšlenku rychle zavrhl. On ani žádný z jeho společníků město neznali a mohli by sami vběhnout do pastí. Pravděpodobně by rychle zabloudili a Stygijcům by pak stačilo obklíčit kus města a pomalu stahovat síť.

Malou naději jim nabízel nábreží a přístav. Tam alespoň byl, když pronikli do města, a cestu, kterou jednou prošel, Cimmeřan nikdy nezapomněl. "Tudy," zasyčel.

Nalevo a napravo se zvedaly kamenné sfingy a vysoké zdobené pamětní desky, které vypadaly v měsíčním světle děsivě a neskutečně. Několikrát narazili na noční chodce, ale v okamžiku, kdy si osamocení Stygijci uvědomili, co se děje, dali se v hrůze na útěk.

Obytné domy ustoupily rozsáhlým skladištím, které poslední člověk opustil za soumraku a kde v noci kralovala jenom hejna krys. Kus vpředu zahlédl Conan první stěně a stříbřité odrazy měsíční záře na vodní hladině. Nedaleko nich se objevily rozkývané lampy procházející přístavní hlídky. Conan zpomalil. Teď by mohli nepříteli zmizet v nekonečných stínech přístavu.

Kdesi za nimi zaječela trubka. Nebyla to melodie, ale řada dlouhých a krátkých zvuků, každý jinak vysoký. "To je stygijský vojenský kód," oznamovala jim zadýchaná Daris. "Je to varování všem hlídkám, že se pohybujeme v okolí." "Obklíčí nás," zasténal Falco.

"No tak si aspoň někde najdeme vhodné místo a pokusíme se jich s sebou vzít co nejvíc," zavrčel Cimmeřan.

"Ne," ozval se vtom Jehanan. Sípavě dýchal a nohy vlekl těžce za sebou. "Jestli se nám podaří proklouznout jim tady dřív, než nám odříznou cestu, vím, kde je setřeseme."

"Cože?" podíval se na něj s úžasem Conan. V očích mu zahořela naděje.

"Ve starých hrobkách a lomech pod Velkou pyramidou," vysvětloval mu Jehanan. "Jsou obrovské a málokdo se tam odváží. Vlastně tam nevstoupí nikdo kromě otroků, jako jsem byl já, a to jen ve dne, aby vytěžili zbytek vápence, který tam ještě zůstal. Pracoval jsem v dolech dlouho a trochu se tam vyznám."

Pocit naděje, který Conan při jeho prvních slovech ucítil, najednou zmizel. Po zádech mu přeběhl mráz a pot, který mu stékal z čela, ho začal studit na tváři. "Nestraší tam náhodou? A co takhle podzemní duchové?"

Falco se pokřiveně usmál. "Lepší riskovat setkání s ghoulem, než se smířit s tím, že nás určitě chytí." Akce v něm vyvolala přirozenou náklonnost mládí k dobrodružství a momentálně zaplašila milostné omámení. Po tom, co se stalo, pro něj byla jeho milovaná ztracená tak nebo tak, pokud se ovšem nevrátí v nějaké oficiální funkci. A co víc, jako vzdělaný aristokrat původem z civilizované země se na nadpřirozené věci díval dost spatra.

Daris, sama z kmene polovičních divochů, se zarazila. Vzápětí se však sebrala a odvázně prohlásila: "Jestli vede cesta k domovu tudy, tak jdu."

Ano, pomyslel si Conan. Pokud si musí cestu k Belit probojovat podzemním pohřebištěm plným nadpřirozených bytostí, udělá to. Lucerny přístavní hlídky se pomalu přibližovaly a někdo z hloučku zatroubil na trubku. Čtveřice uprchlíků už rozeznávala zbraně jednotlivých vojáků. V měsíčním světle bylo vidět, jak se ulicemi města přibližují temné siluety pronásledovatelů.

"Veď nás!" přikázal Conan a snažil se zahnat tísnivý pocit. Jehanan přikývl a vykročil.

Pustil se do úzké temné uličky, tvořené vysokými stěnami dvou skladišť. Všichni čtyři se chytli za ruce a Jehanan je celkem jistě vedl temným bludištěm. Řídil se při tom spíš citem a orientačním smyslem než znalostí okolí. Nakonec se vynořili z ústí další uličky u strážní věže na samém konci hradební zdi a znovu je zaplavilo měsíční světlo. Pod nohama jim chřestily oblázky a praskal písek. Jehanan se rychle spouštěl napříč prudkým svahem, který klesal k temné hladině Styxu, na jejímž břehu se tyčila obrovská silueta Velké pyramidy. Podivná stavba se rýsovala proti hvězdám jako neskutečná loď, která se vznáší na nočním nebi.

Noční ticho prořízlo zadunění velkého gongu. Conan se ohlédl k městu. Všude blikala světla podobná poletujícím světluškám. Že by je zahlédl někdo z vrcholku strážní věže? Za nevysokou hradbou se vynořila další světla. Terén, po kterém prchali, byl čím dál tím členitější, museli zvolnit a pokračovat mnohem opatrněji. Všude kolem byly hluboké jámy a šachty, jejichž ústí se ztrácela v moři stínů, vrhaných obrovskými balvany, což je měnilo ve smrtelné pasti. Jehanan se teď pohyboval s jistotou kamzíka, v okamžicích nebezpečí se mu podařilo ovládnout strašlivou bolest, která by většinu slabších mužů už dávno zabila. Daris postupovala ještě hbitěji a jistěji. Zato Falco každou chvíli klopýtl, padal, a jednou se málem zřítíl do jedné šachty. Conan na Ophiřana počkal a vzal ho za zápěstí. Kdesi hluboko v duchu si pomyslel, že ho ta strašná cesta zaměstnává natolik, že ani nemá čas myslet na podzemní demony.

Za zády se jim ozval křik a povely. Stygijci dorazili na začátek lomů. Vojáci postupovali pomalu a neochotně, ale křik důstojníků je přece jen poháněl kupředu.

Jehanan se zastavil. U nohou mu ležel hluboký výkop, široký natolik, že měsíční záře dopadala až na dno. Klesl na všechny čtyři, obrátil se a začal pomalu sestupovat po strmém svahu. Jeho společníci ho následovali. Pod rukama a nohama se jim drolila zem a zvuk padajícího kamení připomínal chřestění suchých kostí. Conan potlačil zachvění. Když dorazili na dno, pátral Jehanan chvíli mezi balvany a výběžky skal, až nakonec našel, co hledal, a najednou byl pryč. Ostatní přelezli tentýž balvan, za kterým zmizel, a před sebou uviděli nízkou kopuli z opracovaných kamenných kvádrů. V přední stěně se otvíral temný vstupní oblouk. Conan zaťal zuby a spolu s ostatními se vplazil do prastaré hrobky.

Když si jeho oči přivykly na okolní temnotu, zjistil, že i tady rozeznává alespoň obrysy okolních předmětů. "Za mnou," ozval se Jehananův drsný šepot. Shemita, podobný temnému stínu, stál vedle jakési obrovské černé hmoty, a když se k

němu přiblížili, poznal Conan spíš hmatem než pohledem, že to je obrovský, dávno vyloupený sarkofág bez víka.

Čtveřice vlezla dovnitř a přitiskla se k sobě. Barbar ucítil, jak ho něco tlačí do žeber. Prsty nahnátl oblou křivku, otvory..., zuby..., lidskou lebku. Že by patřila původnímu majiteli sarkofágu? Po všech těch staletích? Těžko. Vedle lebky leželo několik cárů vysušeného masa. Lebku si sem patrně přineslo nějaké zvíře nebo jiné stvoření z původního hrobu a tady si na ní pochutnalo. Jaký to byl tvor? A bylo to vůbec zvíře?

Venku bylo slyšet hlasy, které se chvílemi přibližovaly a pak zase vzdalovaly, dusot nohou a cinkání zbroje. Bylo jasné, že Stygijsci pečlivě prohledávají celé okolí. Conan zahlal obavy a rychle probral jejich možnosti. Jehananův krátký meč a Darisin pás byly jediné zbraně, které jim ještě zbývaly. Jenže hrobka by se dala bez obtíží a snadno bránit a všude kolem bylo dost kamenů, se kterými se dalo hodit nebo udeřit.

Zvuky venku se začaly pomalu vzdalovat. Nepřítel tedy přece jen nehledal tak pečlivě, jak se Conan bál. Možná že by vojáci mohli najít čtveřici podle stop v písku, ale klamně měsíční světlo a stínové bludiště jim v tom zabránilo. Kromě toho se odsud jistě chtěli dostat co nejdřív.

Když Stygijsci odešli, ozval se Jehanan. "Přesuneme se. Když to uděláme opatrně a kus cesty se poplazíme, neuvidí nás. Předpokládám, že se vrátí ráno s posilami a budou hledat mnohem pečlivěji, ale to už budeme na jednom místě, které znám a kde by nás nenašli ani za měsíc."

"Měsíc bez vody?" zabručel Conan.

"Musíme vydržet jen do zítřejšího večera. Až se setmí, vyvedu vás kus za město," sliboval Jehanan. "A potom nás už můžeš, Conane, dovést ke svému člunu."

11. Hadí loď

Jejich útočiště bylo ve výklenku nebo spíš mělké jeskyni těsně pod vrcholem svahu. Pohledu zespoda je ukrývala široká římsa. S ubíhající nocí se citelně ochladilo a uprchlíci se tiskli k sobě, aby se trochu zahřáli. Jediný, kdo chlad snášel bez potíží, byl obrovitý Cimmeřan. Ostatní přivítali úsvit s úlevou a radostí.

První se vzbudil Conan. Opatrně se odtáhl od Daris, která se k němu ve spánku přitiskla, a vyklouzl ven. Položil se na římsu a ostrážitě vyhlédl přes okraj. Slunce, které právě vystupovalo nad řeku, zaplavilo hladinu Styxu a celý východní obzor nazlátlou červení. Černá Khemi a matně šedohnědá Velká pyramida se rýsovaly proti temnějšímu západnímu nebi. Pískovcové bludiště hluboko pod ním bylo plné světle žlutých a fialových stínů. Zahlédl několik vojáků, kteří pokračovali v prohledávání okolí. Od zbroje se jim odrážely sluneční paprsky a dálka je zmenšovala na velikost mravenců. Všude bylo ticho.

Zhluboka se nadechl a cítil, jak ho opouštějí poslední zbytky nejistoty a nočního strachu. Ať už jeho podivný pocit zavinilo cokoli, bylo to pryč. On i jeho společníci si teď přes den odpočinou, nasbírají síly navzdory tomu, že s sebou nemají zásoby potravin ani vody a po setmění se vydají na cestu. Stygijsci se jistě pokusí celou oblast obklíčit, ale tak velké území se nedá uzavřít neprodyšně, zůstanou mezery a skupinka čtyř odhodlaných lidí má velkou naději projít řetězem vojáků nepozorovaně. Pokud by to bylo nutné, mohli by se uprchlíci plazit a skrývat v obdělávaných polích a tak se ztratit vojákům z dohledu. Pak už to nebude daleko k loďnímu člunu, a jakmile budou na jeho palubě, Conan uprchlíky spolehlivě dopraví k ostrovu Akhbet, k Tygřici, k Belit. Conan si protáhl unavené svaly a usmál se. Náhle ztuhl a z popraskaných rtů mu unikla kletba.

Z přístavu vyplula válečná galéra, která se s pohybujícími vesly podobala velkému pavouku. Za ní následovala další a další a ještě jedna... Když se lodi dostaly do středu proudu, napnuly plachty. Plátěné obdélníky brzo naplnil západní váněk, ale protože byl příliv, vesla pokračovala neúnavně a rytmicky v práci. Zanedlouho kolona lodí proplula mezi výběžky pevniny chránícími ústí řeky a přístav a zamířila na moře.

Conan je počítal. "U Cromu, to musí být skoro celá královská flotila!" zvolal nakonec.

Jeho společníci se tím výkřikem vzbudili a připojili se k němu. "Kam mají namířeno?" ptal se zmatený Falco. "Myslíš, že už začala válka s Ophirem?"

"O tom velmi pochybuju," odpověděl mu zachmuřeně Conan. "Ne, myslím si, že je to všechno kvůli nám."

"Proč by měla kvůli čtyřem uprchlíkům vyplout taková flotila?" ozvala se teď i Daris s nedůvěrou.

"Nevím proč, ale je jasné, že máme pro zdejší mocné lidi velkou cenu," odpověděl Conan. "Jak se zdá, měl jsem pravdu, když jsem si myslel, že ten mizerný zrádce svému pánu neřekl, kde jsem ukryl člun. Proč taky? A já jsem o tom při včerejším hovoru taky nemluvil, pro případ, že by nás někdo tajně poslouchal. Jinak by jim stačilo počkat si na nás tam. Jenže si dobře spočítali, že člun nemůže být daleko, takže jim stačí zablokovat poměrně malý kus pobřeží a my na ně musíme po vyplutí dřív nebo později narazit." Pokrčil rameny. "Předpokládají, že bude stačit, když počkají několik dnů a mezitím alespoň procvičí posádky."

"Řekl jsem vám, že se tady můžeme ukrývat celé měsíce," uklidňoval je Jehanan nevýrazným hlasem. "Jenže do té doby bychom tady zahynuli. Musíme si naplánovat, jak si zajistit alespoň smrt v boji."

Daris prudce zavržela hlavou. "Ne! Jestli nás skutečně můžeš vyvést do polí za město, jak jsi o tom mluvil, mohli bychom se pokusit dostat se zpět do Taii!"

"Jenže to nám nedává příliš velkou naději," odpověděl Falco. "To by bylo jednodušší vydat se do Kushe, přímo na jih, i když pravděpodobnost, že se tam dostaneme, by byla minimální."

"A proč ne na sever, přes řeku a do Shemu?" navrhl Cimmeřan. "I v oblastech, které podléhají Stygii, bychom našli pomocníky a úkryt."

Trojice ho pozorovala s úžasem: "Cožpak to nevíš?" vysvětlovala mu nakonec Daris. "Styx je na západ od thaiské vrchoviny smrtelným nebezpečím pro každého plavce. Každý, kdo do řeky vstoupí, onemocní během dvou dnů"

smrtelnou nemocí. Dokonce i přejít řeku na jednom z těch několika málo brodů je nebezpečné. Hned po přechodu řeky se musíš omýt čistou pramenitou vodou."

"Nemohli bychom tedy ukrást loď a přeplavit se přes řeku v ní?" vyštěkl popuzeně Cimmeřan.

"Přístavní policie, jak pobřežní, tak vodní, bude v téhle době bezpochyby v plné pohotovosti. Budou předpokládat, že se o něco takového pokusíme," varoval Jehanan.

Najednou Daris vzrušeně vyskočila. "Okřídlená loď!" vykřikla.

Conan ji strhl zpátky k zemi. "Nezvedej se. Tady na té římse jsi vidět zdaleka."

Cítil, jak se mu její dokonalé tělo chvěje v rukou napětím, a jediným dechem na něj vychrlila: "Vím přesně, kde kotví ta kouzelná loď, kterou mě sem dovezli - každý se jí bojí, a proto ji příliš nehlídají. Taký na ní neustále doplňují zásobu vody a potravin a žádná jiná loď ji nedostihne."

Conan ji stiskl, až zamrkala. "Uměla bys s tou věcí zacházet?"

Přikývla hlavou. "Myslím, že ano. Dobře jsem cestou pozorovala, jak to dělají, abych nemusela myslet na neštěstí, které mě potkalo."

"Já taky," zvolal Falco. "To kouzlo je velice jednoduché a na jeho užívání nemusí být člověk kouzelník. Používají k řízení lodí většinou své učedníky."

Conan se opřel o pískovcovou stěnu, zvedl oči k nebi a zamyslel se. Chvilí pozoroval kroužícího jestřába a nakonec kývl hlavou. "Ano, jak se zdá, tohle je naše největší naděje," zaduněl nakonec jeho hlas. "Když tedy nemůžeme přímo na moře, bude nejlepší dopravit se do Taii a spojit se se vzbouřenci. Nám třem cizincům jistě pro začátek pomohou a vypraví nás na další cestu. Vydáme se do Ophiru a my s Jehananiem pak dál, do Argosu, a tam vyhledáme vhodnou loď, kterou bychom se dostali na místo, kde čeká Belit."

"Mám ještě lepší nápad," zvolal najednou Falco. "Jistě popluje rychleji, než se rozšíří zpráva o našem útěku, a tak si myslím, že by nám stačilo, kdybychom se dostali do Luxuru a vyhledali úkryt na vyslanectví lorda Zara. Když mu oznámím, co všechno se mi podařilo zjistit, vydá se na cestu domů při první vhodné zámince, která se naskytne. Nastoupíme na palubu jeho lodi v přestrojení a on vás vysadí u toho ostrova. Daris může samozřejmě pokračovat Okřídlenou lodí dál. Myslím, že by se ta loď mohla jejím soukmenovcům hodit i v boji."

"Tohle všechno si promysleme, až budeme mít loď v rukou," prohlásil Conan. "Zatím si můžeme odpočinout, měli bychom se pořádně vyspat."

Daris na něj upřela obdivný pohled. "Když to říkáš," tiše souhlasila. "Nebýt tebe, nikdy bychom se nedostali ani sem."

Conan, který se nikdy nebránil tomu, blýsknout se před půvabnou ženou, odvedl společnost nazpět do výklenku.

Když se pohodlně usadili, vyprávěl jim události, které vedly k jeho útěku. Poslouchali jej bez dechu, i když Jehananiem občas projel záchvat bolesti a Falco se červenal.

Na konci vyprávění Shemita pokýval hlavou. "Ano," potvrdil hlasem plným bolesti. "V Khemi není člověk, který by neslyšel o Nehekbě, a každý ví, že je s nejvyšším knězem hadího kultu Tothapisem jedna ruka. V těch chvílích mě něco takového ani nenapadlo, ale teď je mi jasné, že to ona byla mou krutou Heterkou a tvojí milovanou Senufer, Falco."

"Ne!" vykřikl mladík. "To není možné! Kdybyste ji potkali jen jednou, porozuměli byste tomu!"

"Jak vlastně ty ženy vypadaly?" zeptala se Daris.

Její nápad však nepřinesl vytožené ovoce, protože ani jeden z jejích společníků neměl dar přesného popisu. Z jejich chabých pokusů se nakonec vyloupil nejasný obraz výjimečně krásné stygijské aristokratky. Jedinou věcí, na které se shodli Conan s Jehananiem, byl talisman se zrcadlem.

"Ale moje Senufer nikdy nic takového nenosila," ozval se Falco vítězoslavně. "Jste už konečně spokojení?"

Cimmeřan se vzdal. Koneckonců v současné situaci bylo úplně jedno, jestli mladého Ophiřana přesvědčí nebo ne, a než se Falco se svou milovanou setká znovu, uběhne dost času, aby alespoň trochu zmoudřel. Zato bylo velmi důležité udržet společnost pohromadě a nevyvolat žádný zbytečný spor. I když celý plán vypadal na první pohled poměrně slibně, pochyboval Conan, že krádež kouzelné lodi bude snadná a bez nebezpečí.

Na cestu se vydali po setmění, ale dřív než vyšel měsíc. Jeden den bez vody a jídla jim nijak neubral ani na síle, ani na ostražitosti. Všichni měli bystré oči a všichni často lovili zvěř v divočině. První část cesty urazili velmi rychle. Později se tempo zpomalilo. Ve chvíli, kdy vyšel měsíc, už měli poslední skupiny Stygijců za sebou a křičili se ve stínu přístavních hradeb.

"Okřídlená loď stojí pod krytým přístřeškem, na kanále, který vykopali zvláště pro ni. Je to na západ od města," vysvětlovala Daris. "Do jejího přístavu vede cesta lemovaná dvojitou řadou monolitů. Když mě vedli do pevnosti, přečetla jsem si na nich strašlivé kletby, které by měly postihnout každého, kdo by se k loděnici jen přiblížil. Kromě těch jsem zahlédla na stráži jen čtyři muže."

Conan zahlídl nejistotu, kterou ucítil při zmínce o kletbách. Vždyť kletby a výhrůžky mohl na kámen napsat kdokoli a Stygijsci bezmyšlenkovitě poslouchali všechna nařízení svých vládců. Kdyby se byli mágové o svou loď opravdu báli, byli by cestu chránili plameny nebo záplavou hadů nebo něčím podobně nebezpečným. Tohle si musí opakovat a jinak se svěřit do vůle... Či? Mitrovy?

Vedl svou skupinu oklikou na jih, protože se neodvážil zamířit napříč přístavem. Brány byly zavřeny, v noci ve Stygii nikdo necestoval, a pokud se budou držet ve stínu, těsně u paty hradeb, neměl by je nikdo upozorovat. Měsíc sice svítil jasněji, než bylo Conanovi po chuti, ale věděl, že na celé cestě kolem západní hradby budou ve stínu.

Když došli na půl cesty podél severní hradby, narazili na spuštěný padací most. Brána za ním byla uzavřena těžkou mříží. Conan nepředpokládal, že by most hlídal některý z vojáků zvenčí. Ti budou jistě v bezpečí uvnitř obou věží a pokud vůbec hlídají, budou věnovat pozornost především obzoru. Přesto naznačil svým druhům, aby byli maximálně ostražití, a začal opatrně postupovat kupředu.

Hlasité zasyčení ho přimělo k ohlédnutí. Měsíční paprsky se zableskly na šupinách obrovského hada, který se vlnivým pohybem protahoval mříží. Pomalu se přibližoval a z otevřené tlamy mu vyletoval rozeklaný jazyk. Nehybné, zelené a zále oči zářily vnitřním leskem zhruba ve výši lidské hlavy.

Jehanan vytáhl od pasu krátký meč. Daris zašeptala roztřeseným hlasem: "To je jeden ze Setových posvátných škrtičů a je na lovu. Myslím, že jsme schopni běžet rychleji, než se může plazit."

"Všichni ne," odpověděl Conan. "Kromě toho bychom při tom nadělali příliš mnoho hluku. Přitiskněte se ke zdi, nehýbejte se a mlčte!"

Zůstal před hadem sám a stál nehybně, jako obyčejný Stygijec, který se smířil s myšlenkou, že to bude tentokrát on, kdo naplní žaludek Setova miláčka. Had znovu zasyčel a plazil se blíž. Pohybem rychlým jako blesk zaútočil, připravený zatnout své oběti zuby do masa a ovinout její tělo drtivými smyčkami.

Conanova pěst zasáhla útočící obludu přímo do nozder nad otevřenou tlamou. Náraz byl celkem tichý, ale bolest, kterou vyvolal v plazovi úder do toho citlivého místa, musela být nesmírná. Had se zavlnil nazpět, ale naděje, že by se mohl pustit na útěk, se vzápětí rozplynula, protože obluda zahlédla Daris. Šupinaté tělo silné jako dospělý člověk zamířilo k ní. Conan se vrhl kupředu. Dopadl na hadí tělo těsně za hlavou, na místo, kde ho nemohl sevřít žádný drtící závit hadího těla, a pevně ho objal nohama. Paže natáhl kupředu, oběma rukama chytil obludu za spodní čelist a začal ji ohýbat dolů. Plaz se změnil v šilené klubko, ocasem bil sem a tam, ale jinak byl celý zápas naprosto tichý. V měsíčním svitu se odehrával boj, o jakém se nikomu z přihlížejících nezdálo ani v tom nejstrašnějších snu. Pak zaznělo slyšitelné zapraskání. Conanovi se podařilo přelomit hadovi spodní čelist a s neuvěřitelnou silou, kterou v něm vyvolala zuřivost, mu ji doslova urval z hlavy. Přitiskl se ke svíjejícímu tělu ještě pevněji, zvedl krvavý kus hadího těla nad hlavu a ze všech sil udeřil obludu její vlastní čelistí s dlouhými zuby do hlavy. Ostré zuby projely šupinatou kůží jako dvě dýky a zarazily se hadovi do mozku.

Tak tak se mu podařilo seskočit a vyhnout se svíjejícímu tělu. Cimřeňan dopadl na zem, několikrát se překulil, a pak zadýchaně vyskočil na nohy. Ať se mrtvá obluda hýbe třeba až do rána, než ji ochromí sluneční paprsky, pokud je pravda, co se o posvátných hadech povídá. Strážní se neodvážil sejít před bránu, dokud se nerozdělí.

Conan se konečně vydýchal a obrátil se k ostatním. Shlukli se kolem něj a potichu se ho vypyтали, jak se cítí. Místo odpovědi zabručel, souhlasně kývl hlavou a vykročil na další cestu.

Jihovýchodní roh, východní hradba a konečně severní hradba.

Západní část Khemi halil stín a stín se táhl skoro až k místu, kde začínala pole, šedobílá v měsíčním světle. Ke kanálu s Okřídlenou lodí bylo ovšem mnohem blíž. Conan se pohledem vyhýbal osvětleným místům a snažil se oči co nejlépe přizpůsobit temnotě. Když dorazili k hlubokému korytu, na jehož dně tekla kanál, vypadala jeho hladina jako pruh tekutého stříbra. Na konci umělého průplavu stálo přístaviště a rýsovala se široká střecha na silných kůlech. Stejně nejasně se jim jevily i menhiry, jejichž dvojité řady označovaly cestu od loděnice k městské bráně.

Svolal své společníky do hloučku. "Tak a teď musíme být naprosto tiší nebo výjimečně rychlí, ale nejlépe oboje," vykládal jim. "Každý hluk by zaručeně přilákal vojáky támhle z těch strážních věží. Pojďte za mnou, ale nedělejte nic, dokud vám neřeknu."

"Oh... zase ty sám?" v Darisově hlase zazněla úzkost. Prsty mu sevřela zápěstí.

"Ne, půjdeme všichni," odpověděl, "ale musíme být skutečně opatrní. Držte se za mnou a jdeme!"

Vyhnul se schodišti, které vedlo dolů na náplavku, a neslyšně jako tygr na lovu sklouzl k uzavazovací kůlům. Brzo rozeznal loď, dlouhou, matně kovovou, s příďovou figurou ve tvaru jakéhosi hada se zobákem. Těsně při zemi se krok za krokem přibližoval. Na stráži skutečně stáli jen čtyři muži. Nebyli to vojáci, ale akolyté s vyholenými hlavami, oblečení v černých tunikách.

Conan se pomalu připlížil za sedící dvojici. Těsně za nimi se vztyčil, bleskovým pohybem je uchopil za hlavy a srazil je k sobě. Ozvalo se zapraskání a obě těla znehybněla.

Oba stojící hlídači se jako na povel otočili. Conan přeskočil nízké zábradlí a jeden ze Stygijců se ho pokusil bodnout kopím. Jenže Cimřeňan na něj byl příliš rychlý. Ruka se sevřenými prsty proletěla kolem násady oštěpu a zasáhla krk za ní. Strážný se na vteřinu napřimil a pak se svezl k zemi. Conan ho zachytil v posledním okamžiku, protože se muž řítil do vody a hlasité šplouchnutí by mohlo přivolat další hlídače. Opatrně ho spustil na zem.

To všechno se odehrálo velice rychle. Čtvrtý strážce kupodivu nevolal o pomoc. Conan se ohlédl a rychle zjistil proč. Daris se k němu připlížila zezadu, položila mu koleno na kříž, přehodila mu opasek přes hlavu a pevně zatáhla. Neměla dost síly aby ho zaškrtla, ale muž nemohl dýchat, dusil se, a proto ani nekřičel. Nohama vyrýval brázdy v písku, ale to už k zápasící dvojici přiskočil Jehanan s taseným mečem, aby boj ukončil.

Conan se ani nenamáhal kárat Daris s Jehananem za to, že neuposlechli jeho rozkazy. V každém případě nejdůležitější pro ně byla rychlost. Rychle posbírali roztroušené zbraně a vystoupili na palubu.

Možná že kdyby nebyli v takovém spěchu, váhal by Cimřeňan vstoupit na palubu. Křišťálová koule velikosti tří lidských lebek, která hořela na zádi lodi modravým plamenem, v něm vzbuzovala nepříjemné pocity. Kov trupu lodi i její kovová paluba byly na dotek chladné a vůbec se nepodobaly teplým a příjemným lodím ze dřeva. Na přídi, před palubní nástavbou, jejíž černá okna připomínala prázdné oční důlky, se tyčila děsivá příďová socha.

Znovu si připomněl, že tahle cesta vede k Belit, i když velkou oklikou. Pevným krokem vstoupil na palubu. Navrhoval, aby vypluli přímo na moře, ale Falco a Daris ho přesvědčovali, že by to nebylo rozumné. Jistě by se jim nepodařilo proklouznout mezi vojenskými loďmi nepozorovaně a jakmile by si někdo na palubě stygijských lodí uvědomil, že loď nemá svou normální posádku, byl by osud lodi i jejích pasažérů zpečetěn. Loď sice byla rychlá, ale ani ona by neunikla dobře mířeným střelám z katapultu. Nebylo ani jisté, zda síla, která ji pohání, bude působit i za hranicemi Stygie. Zdálo se, že Setova moc nad oceánem výrazně slábne.

Takže do vnitrozemí!

"Do toho, Daris," řekl tiše Conan. "Falco, ty se postav vedle ní, abys jí mohl v případě potřeby pomoci, a my, Jehanane, odrazíme."

Dívčiny oči se rozšířily, ale odvážně se postavila před křišťálovou kouli, pronesla magické slovo a udělala potřebná gesta. Mladík stál těsně vedle ní a pozorně ji sledoval. Loď téměř nehlučně sklouzla na hlubší vodu, pomalu vycouvala úzkým korytem kanálu, vyplula na hladinu řeky a obrátila se přídí k měsíci. Křídla se otevřela a rychlost se začala zvyšovat. Brzo se trup zvedl tak, že po vodě klouzal jen částí dna. Kolem lodi začal svištět rozrážený vzduch a Khemi zmizela v temnotě za zádi.

Conan odhodil poslední obavy a převzal velení. Poslal Jehanana na přídí jako hlídku. Sám začal ve světle měsíce a modrých plamenů z křišťálové koule prohlížet loď. V nástavbě našel několik oddělených kabin, několik luceren a křesadla k jejich zapálení. Na lodi nebyla kuchyň, jen zásobárna potravin a nápojů, které se nemusely vařit, vybrané oděvy, nějaké zbraně a několik podivných přístrojů, o jejichž významu raději ani nepřemýšlel.

Nejdřív si řekl, že je hodí přes palubu, ale nakonec se rozhodl, že je nechá, kde jsou. Cítil se mnohem klidnější a šťastnější. No, den a noc a budou v Luxuru - možná že by tam šíp doletěl dřív a kuň v plném trysku že by je předběhl, ale kdo by mohl hnát koně tryskem skoro tisíc mil?

Spokojeně naložil podnos suchary, sýrem, sušenými hrozkami, přidal džbán s vínem a druhý s vodou a vydal se za svými společníky. Nejdřív obsloužil Jehanana na přídí a pak se vydal na záď. Když se Daris a Falco nasytili, dopřál si sám pořádné jídlo, které spláchl velkou dávkou vína. Nakonec se začal zajímat o to, jakým způsobem se loď řídí a obsluhuje. Rychle ho zasvětili do toho celkem jednoduchého procesu. Conan dělil pozornost stejným dílem mezi řízení lodi a Daris. Jak se podobala Belit! Jak bylo příjemné dívat se na ni v měsíčním světle a být svobodný!

Tothapis, jehož vzhled se - stejně jako u mumie - celá desetiletí neměnil, náhle očividně zestárl. Seděl opřený na svém trůnu, jako by ho roztažený klobouk kobry nad jeho hlavou mohl ochránit. "Takže oni nám uprchli. Podařilo se jim nemožné a teď prchají na Setově lodi... do Taii."

"Jak si můžeš být tak jistý, pane?"

Věděla, že tuhle věc nezjistil pomocí kouzelných prostředků. Když mu hadí bůh určil postavení pirátské galéry, mohl ji Tothapis sledovat ze svého paláce neustále. Jakmile se však Amnun na palubě zhostil svého úkolu, přestal Tothapis loď sledovat, protože to byla časově náročná a fyzicky vyčerpávající činnost. Navíc v horečnatých přípravách na Conanovo zjetí nestačil vypovídat Amnuna podrobněji, a tak nezjistil, co má Belit dál v plánu. Kdyby to byl někdo jiný než Amnun, byl by ho vyvolal z hrobu a vypovídal, ale sám ho za života opředl kouzly, která měla jeho nejlepšího zvěda chránit před účinky magie. Tím se pro něj stal Amnun po smrti nedostupný. Kdyby se pokusil najít své nepřátele jednoduše tím, že by nechal svůj duch bloudit nad mořem, měl jen velmi malou naději, že se mu podaří jednu z obou hledaných lodí objevit, a čas mu zatím neúprosně klouzal mezi prsty.

"Kdo jiný než ten strašlivý Cimmeřan, barbar, který je spíš šelma než člověk, mohl holýma rukama, bez jediného zvuku, zabít tři silné muže a předtím tak děsivým způsobem usmrtit pythona, zasvěceného Pánu všehomíra?" Tothapis se zachvěl. "Ke všemu v tom ještě cítím prst osudu, samotné síly nebes. Ó Sete, přispěj svým služebníkům, stůj při nás a dodej nám sílu v boji s nemilosrdným Sluncem!"

"Opravdu míří do Taii? Nemíjí pravděpodobněji, že vyplul na moře?"

Tothapisova hlava se záporně rozkývala. "Kdyby to zkusil, jeho loď už by se bezmocně zmítala na vlnách nedaleko pobřeží, protože mořské vlny ruší účinek kouzelného ohně. Ne, určitě se vydal opačným směrem, cestou ke svému osudu."

Nehekba na něj vrhla napůl nechápavý pohled. "A proč jsi tedy nepátral proti proudu řeky, pane, dřív nebo později bys ho přece musel najít."

"Copak to nechápeš? Tu loď postavili skvělí mágové a dokud loď zůstane na řece, jejíž duše se do ní vtělila, žádné kouzlo ji nemůže ani odhalit, ani jí ublížit."

Nehekba stála v šeré místnosti a stále ještě cítila ořes z toho, co prožila. Ted' promluvila a z každého jejího slova doslova čísel jed: "Je však viditelná lidským očím a jak se ukázalo, obyčejný smrtelník ji může i ukrást - to znamená, že je zranitelná smrtelnými prostředky."

Tothapis se na ni zdlouha zadíval. Bylo vidět, jak se soustřeďuje a jak se mu vrací vůle a nová síla. Pozvedl hlavu a ramena se mu narovnala. "Co tím přesně myslíš?"

"Víme skoro na hodinu přesně, kdy ti zločinci opustili Khemi, a z toho můžeme snadno vypočítat, jak jsou daleko. Můj pane, využij moc, kterou máš nad některými zvířaty. Tvůj duch se může vznášet rychlostí myšlenky a přikázat například hejnu behemotů, aby se vydali proti proudu řeky. Příkaž, aby se to stádo vodních koní vrhlo na loď, zvedlo ji na hladinu, rozdrtilo ji svými kly a vahou a Conanovy kosti ať zahrabou do slizkého bahna na dně Styxu!"

Tothapis přemýšlel. "Ztratíme tak nejdokonalejší dopravní prostředek, který máme k dispozici," prohlásil nakonec.

"Jestliže Set mluvil pravdivě, a všechno, co nám kdy sdělil, se vždycky vyplnilo, pak nás bude stát nezměnné naplnění barbarova osudu mnohem víc."

Tothapis, jehož tvář se ztrácela ve stínu, přemýšlel. Nakonec prohlásil. "Ne. I když jsou behemoti obrovští, lovci v rákosových člunech je často zabíjejí. Uvědom si, co všechno už mají ti čtyři na svědomí, na lodi se zásobili a vyzbrojili, a kromě toho jejich osud zapadl do původních kolejí a dal se znovu do pohybu, mnohem silnější než kdykoliv předtím. Přežili by to. Plýtvat bych drahocenným časem a silou naprosto zbytečně."

"Takže budeš čekat, až ten opičák zvítězí?!" zaječela zuřivě Nehekba.

Tothapis se na ni znovu zadíval. "Ty ho opravdu nenávidíš, že?" zeptal se nakonec.

"Po tom, co mi udělal, toužím po pomstě víc než po čemkoli jiném!" Čarodějka rychle ovládla svou vášně. "Řekla jsem, že je jako zvíře, a nespletla jsem se, můj pane. To co jsem právě navrhovala, je nesmyslné. Hrubá síla a odvaha blázna -

to jsou zbraně, které používá on. My s ním musíme bojovat jinak."

Vzduchem se rozlehl její ostrý smích. "Mám pocit, pane, že nás tím, co udělal, vyvedl z míry, a tak se potácíme v kruhu stejně neohrabaní jako on sám. Dejme hlavy dohromady. Když jsi posílal Ramwase do Luxuru, poslal jsi s ním i jednoho homunkula, že? Ještě nikdy se ti tak malá investice tolik nevyplatila."

"O čem to mluvíš?" vyptával se Tothapis.

"Naši nepřátelé se tam jistě zastaví," pokračovala horlivě Nehekba. "Falco na tom bude trvat. Vidíš, nebylo to moudré, když jsem se ho naučila tak dobře znát? Bude trvat na tom, že musí varovat Zara, a možná věří, že by je Zarus mohl propašovat ze země ve svém doprovodu. Conan s tím bude pravděpodobně souhlasit. Jistě se domnívají, že mají náskok i před tím nejrychlejším poštovním holubem. Jenže ty můžeš poslat Ramwasovi zprávu okamžitě. Přikážeš mu, aby dal ophirskou ambasádu neustále hlídat a byl připraven tu čtveřici zajmout okamžitě, když se objeví."

Jestliže dovedl Tothapis vůbec někdy projevit radost, stalo se to právě teď. "U podsvětí, to je ono! Tak to uděláme!"

Vzápětí mu ale po tváři přeběhl záchvěv obav. "Ale co když nějakým nepříznivým řízením osudu unikne ten barbar nastražené pasti?"

"Nezapomínej na moji ptačí kůži," uklidňovala ho Nehekba. "Přeměním se v ptáka a během hodiny vyrazím na východ. Poletím rychleji než Okřídlená loď a za pomoci kouzel se za letu ani neunavím. Přiletím do Luxuru těsně za létající lodí a budu všechno pozorovat z výšky, přímo jim nad hlavou."

"Nemáme prostředek, jak bychom se přímo dorozuměli. Jakmile se vydáš na cestu, ztratíme spojení," namítal.

"A co?" odpověděla. "Nemám snad dost inteligence, abych udělala, co bude třeba?" prsty se jí svíraly jako spáry dravce. "Udělám všechno pro to, abych Conana, to zvíře, zničila!"

12. Město králů

Luxur ležel asi sto mil na východ od Styxu. Kdysi bývala tahle skupina oáz vyhledávaným útočištěm pouštních nomádů. Po tom, co jejich náčelníci dobyli celé široké okolí a vytvořili První dynastii, bylo v prostřední z nich založeno královské sídelní město. S rostoucí civilizací se zvětšovalo i město, až jednu po druhé pohltilo oázy všechny.

Zavlažovací kanály však v okolí umožnily rozvoj zemědělství a nakonec byl prokopán vodní kanál, který spojoval město s řekou Styx. Obchod kvetl, protože i když vládnoucí vrstva města nepodporovala návštěvy cizinců, nikdy je výslovně nezakázala, jako se to stalo v Khemi. Kromě návštěvníků ze všech koutů obrovské Stygie se v Luxuru objevovali Kushité, Shemité, Keshánci a další ještě mnohem exotičtější národnosti. Občas nějaká loď přivezla nezvyklé zboží ze vzdáleného Argosu nebo Zingary a plula celou cestu proti proudu Styxu, aby prodala svůj náklad v Luxuru za ceny, při kterých byli námořníci ochotni tolerovat i mizerné luxurské hospody.

Okřídlená loď proklouzla po kanále v noci, aby nebudila zbytečnou pozornost. Jako by chtěl uprchlíkům pomoci, zvedl se pouštní vítr a přinesl s sebou mračna zvířeného prachu. Písek pálil v očích a skřípal mezi zuby, ale zastřel měsíc a zastřel loď všem nežádoucím pohledům. Když vítr k ránu utichl, nebyla Okřídlená loď daleko od sídelního města, v místech, které si Falco pamatoval jako prostor, do něhož směli i členové diplomatického sboru, jehož pohyb byl omezený stygijskými úřady. Rozsáhlá oblast pokleslé půdy kolem kanálu se změnila v močály, plné rákosí a vodního plectva. Uprchlíci pomalu zavedli loď do zeleného moře, a když nakonec přirazili ke břehu, bylo plavidlo dokonale ukryto.

"Tak rychle na cestu," pobízel Conan netrpělivě. "Pamatuj si mládenče, co jsem ti řekl. Jestli od nás nedostaneš zprávu do tří dnů, nepokoušej se o žádné hrdinské skutky. Okamžitě se rozjeď do Taii, najdi Darisina otce Ausara, řekni mu všechno, co víš, a společně se nám pokuste pomoci."

"A-ano," přikývl Ophiřan nejistě. "Ale dejte na sebe pozor a vraťte se! Ať vás chrání Mitra s Varunou!"

Mladý Ophiřan si cestou odpočinul stejně jako jeho druzi, ale navíc v sobě vypěstoval k obrovitému Cimřeňanovi obdiv, který se téměř blížil zbožňování. I Daris často obracel pohled k náčelníkovi malé skupiny a když na ni promluvil, proti své vůli se červenala. Jehanan většinu času mlčel, ale odváděl svůj kus práce a pokoušel se nepřenášet své utrpení na ostatní. Byla to zvláštní cesta krajinou, kde se stíhaly holé písečné břehy se zelenými porosty husté džungle. Posádka každé lodi, feluky, bárky, dokonce i rybářské kánoe, se Okřídlené lodi zdaleka vyhýbala. Když se loď objevila, opouštěli otroci a nevolníci svá stáda, dřevěné pluhy i zavlažovací čerpadla a prchali do vnitrozemí. A přesto byla čtveřice na palubě mírumilovná a tři z nich byli svým způsobem šťastní, protože měli víno, své písně, barvitá vyprávění, ale hlavně naději do budoucna.

Teď je čekalo další nebezpečí. Dohodli se, že Falco zůstane jako stráž na lodi, hlavně proto, aby ho náhodou někdo ze Stygijských cestou na vyslanectví v Luxuru nepoznal. Když všechno dopadne dobře, vyzvednou ho lidé z ophirského vyslanectví na lodi po setmění. Doručí mu také padělaný pas, aby spolu s noční temnotou oklamal strážce, které po setmění hlídají každou bránu. K prvnímu setkání s sebou chtěl Conan vzít Daris a Jehanana. On sám bude navzdory širokému plášti s kapucí na ulici dost podezřelý. Podezření místních obyvatel však jistě z velké části rozptýlí, když bude v doprovodu pravého Shemity a Taiánky. Lidé si budou myslet, že jsou ve službách některého majitele karavan, kde bývalo běžné, že služebnictvo bylo ze všech koutů světa. Co se týče Daris, nepovstala celá Taia, někteří otroci, odrodilci, ale i děti některých služebníků své rodné hory vlastně nikdy neviděli a necítili k nim celkem žádný závazek. V oblečení, které na sobě měla jak dívka, tak Jehanan, mohli lidé Daris klidně považovat za holobradého mladíka. Umyli si tváře pískem a Conan se oholil. Jinak doufali, že široké pláště zakryjí jejich špinavé spodní oděvy. Netroufali si vyprat šaty ve vodě otrávené řeky a zásobu pitné vody šetřili pro nezbytnou potřebu. Naštěstí příliš nezapáchali, protože se většinou pohybovali na čerstvém vzduchu, který byl suchý a rychle jim vysušoval pot.

Conan vzal Falca za ruku. "Děkuju ti," usmál se na mladíka. "Přeju ti taky hodně štěstí. Nelam si s tím hlavu víc, než je

třeba. Co se má stát, to se stane. Ať se stane cokoliv, musíme se s tím vypořádat, jak to jen půjde."

Přeskočil lodní zábradlí a vystoupil na břeh. Oba druhové ho následovali. Vydali se přes jakési pole a zanedlouho narazili na uježděnou cestu. Táhla se souběžně s kanálem a mířila k věžím města, které se rýsovaly na obzoru. Ranní šero se změnilo ve skutečné svítání. Z močálu se s hlasitým pleskotem zvedlo hejno kachen. Bahnitá jezírka se objevovala všude - mezi poli, v datlových hájích i na travnatých plochách. Na jihovýchod a jihozápad zasahovala do zeleně svými písečnými jazyky poušť. Vzduch byl chladný, ale rychle se oteplovalo.

Po nějaké době připomínal Conan: "Falco nám přesně popsal, jak se dostat k Zarově vile. Neměli bychom však příliš spěchat, abychom nevypadali nápadně. Bude lepší, když projdeme městem pomalu a budeme se tvářit, jako když jsme dostali volno a jsme ve městě poprvé. Musí to vypadat, že se potulujeme městem bez cíle a hledáme místo, kde bychom utratili nějaký měďák a pobavili se. Městem jako je tohle musí podobných tuláků projít několik tuctů denně."

"Nebud' si příliš jistý, jak nás Stygijci přijmou," vskočil mu Jehanana do řeči. "Tohle hadí žrádlo je divná odrůda lidí, nikdy nevíš, co udělají. Jsou to vůbec lidé?"

"Ale ano, jsou," odpověděla Daris. V náhlém záchvatu náklonnosti pohlédla Jehanana po tváři. "Někteří z nich s tebou zacházeli strašně, stejně jako jiní z nich zacházejí s mým národem. Ale já se sešla s mnoha obyčejnými lidmi a o mnoha dalších jsem slyšela vyprávět a vím, že jsou slušní a poctiví a od tebe nebo mne se nijak zvlášť neliší. Mají co dělat, aby po zaplacení vyděračské daně zajistili svým rodinám alespoň základní živobytí. A řekni mi, komu ti chudáci kdy ublížili? První oběti fanatických kněží a rozmařilé šlechty jsou právě ti obyčejní Stygijci."

Conan zabručel. Jeho takové rozlišování vůbec nezajímalo. Z jeho pohledu, když nebereme v úvahu jeho okamžité sympatie, stál ve světě každý proti každému. Muži mohli v nejlepším případě uzavřít jakési příměří, které bylo oboustranně výhodné, ale většinou jen křehké a dočasné. To neznamenalo, že by spolu jednotlivci nemohli pracovat, obchodovat, radovat se, milovat nebo respektovat. Několikrát v minulosti zabil muže, ke kterým choval sympatie i obdiv, a i když toho svým způsobem litoval, nespal o to hůř. Pro Ciměřana byl boj přirozeným řádem věcí.

Jak se blížili, město jim pomalu rostlo před očima. Vnější hradby byly ze žlutého pískovce, impozantní, ale ne odmítavě jako opevnění Khemi. Nad ozubenými korunami hradem pyšně vlály pestrobarevné praporce. Brány byly otevřeny, a i když v každé z nich stálo několik strážných, vojáci přichozí nekontrolovali. Teď, krátce po rozednění, začal dav rychle houstnout - branami proudili pěší, nákladní vozy, nosítka, kolesky, koně, volské potahy, oslíci i velbloudi. Dělníci v bederních rouškách, poháněči velbloudů v rozedraných tunikách, pouštní nomádi v bílých a černých chalátech, obchodníci v drahém a křiklavém oblečení, kurtizány zahalené závoji, vojáci, podomní obchodníci, potulní kejklíři, hospodyňky, děti, cizinci a další neuvěřitelně pestrý zástup se cpal branami sem i tam. Z davu se ozýval smích, výkřiky, nadávky, vzrušený hovor i obyčejné žvanění náhodných známých. A to vše se samozřejmě neodehrávalo jen v bránách, ale i v úzkých uličkách za nimi, ozdobených šňůrami prádla, podobného pestrobarevným girlandám. Ulice dlážděné kočičími hlavami byly plné špíny a odpadků, jak už bývalo v podobných městech zvykem, a páchly směsicí kouře, přepáleného tuku, výkalů, pečeného masa, olejů, voňavek, drog, lidského potu a psí moči.

Conan a jeho společníci vstoupili do města a pomalu se prodírali kupředu. Velký pomník, představující jakéhosi prastarého krále, který pod nohama drtí Shemitu a Kushitu, jim ukázal směr, kterým se měli dát do Ulice tkalců. Ta byla samozřejmě plná prodavačů sedících na zkřížených nohách na rohožích a zpěvavými hlasy nabízejících a vychvalujících své zboží. Ulička byla o něco volnější než hlavní ulice a Conan se svými dvěma společníky mohli o něco zrychlit krok. Přesně podle plánu se občas zastavovali u toho nebo onoho stánku a žasli.

"Haló, haló!" vykřikl jakýsi hlas. Conan se ohlédl a uviděl muže v rozevlátém kaftanu, který se je snažil rychlým krokem dohonit. Nesl celý náklad různých tretek, v rukou svíral několik malých figurek velbloudů a přes ruce měl přehozeny šňůry kostěných korálků. Když se přiblížil, začal v argosštině: "Vítejte v Luxuru. Přijíždíte z Argosu?"

"Ne!" odpověděl krátce Conan.

"Ah, takže ze Zingary!" muž sklouzl do zingarštiny se silným přízvukem. "Nádherná Zingara! Kupte si suvenýr, abyste měli nad čím vzpomínat!"

"Ne," odpověděl Conan znovu odmítavě. "Nechceme si koupit nic na památku."

"Vy mluvíte naším jazykem!" vykřikl prodavač stygijštinou. Usmál se spokojeně celým obličejem. Efekt byl poněkud oslaben mezerami po vyhnílych zubech. "Jak vidím, jsi světoběžník. Poznáš kvalitní zboží. Pohleď tady na toho velblouda. Nádherná práce!" vtiskl jednu z figurek Ciměřanovi do dlaně. "A přitom za pouhých pět lunarů." Pět lunarů byla jedna z nejmenších měděných mincí užívaných ve Stygii.

"Nechci to," Conan mu vracel figurku zpět. Jenže obchodník uhnul rukou.

"Čtyři lunary," nabízel.

"Ne, u Cromu!" Conan potlačil touhu vytáhnout sekeru ukrytou pod pláštěm. To by bylo šílenství.

"Za čtyři lunary," snažil se obchodník dál, "ti dám ty krásné velbloudy dva. Dětičky z nich budou mít radost."

"Řekl jsem ne!"

"Dám ti tři velbloudy, pane!"

"Ne!"

"Tři velbloudy a náhrdelník!"

Conan vykročil, ale obchodník s ním držel krok. "Nesmíte ukrást zboží člověku jenom proto, že je chudý, pane!" volal silným zpěvavým hlasem, který přilákal pozornost celého okoli. "Myslete na mé ubohé děti!"

"Vezmi si ten zatracený krám," zavrčel Conan, ale když se pokusil velblouda vrátit obchodníkovi, znovu se mu to nepodařilo.

Najednou si uvědomil, že s ním Daris ani Jehanana nejsou. Zastavil se a ohlédl. Daris zatlačil do kouta majitel skutečného živého velblouda, který ovšem vypadal jako prožraný od molů, a teď dívce vysvětloval, že se na něm chce určitě projet a on že ji proveze kolem největších zázraků města. "Takže si nastup," pobízel ji, jediným pohybem přinutil

zvíře klesnout na přední kolena a postrkoval bezradnou dívku k sedlu. "Je to snadné. Je to velká legrace. A zaplatíš mi jen tolik, kolik budeš chtít."

Jehanan se zase marně pokoušel zbavit dotěrného chlapíka, který mu nabízel cukrovinky z podnosu na řemeni kolem krku. "Ahá," hulákal právě Stygijec nadšeně, "už vím! Ty chceš určitě numi." Ze širokého rukávu vytáhl plochý balíček. "Nejjemnější numi. Zapálíš ji, budeš vdechovat vonný kouř, zažiješ barevné sny a budeš se cítit skvěle! Jen dva stříbrné stellary!" Jehanan zbledl.

"Tři lunary," kňoural Conanův trýznitel. Conan se chystal odhodit ušpiněnou hračku na zem, ale představil si, jakou scénu by asi obchodník vyvolal. Už teď se kolem nich shromáždil hlouček zvědavců a se zájmem je pozoroval, včetně dvou jízdních policistů, kteří zůstali stát na svých velbloudech opodál.

Zatím se majiteli živého velblouda podařilo skoro násilím vmanévrovat Daris do sedla ubohého zvířete. To se zvedlo, majitel je uchopil za uzdu, mlaskl jazykem a pomalým poklusem se rozběhli uličkou.

"Za tři lunary tři velbloudy a dva náhrdelníky," slyšel Cimmeřan.

Prodáváč sladkostí a drog se právě šťastně rozzářil a navrhl Jehananovi: "Určitě by ses rád seznámil s mou sestrou. Je mladá, krásná a moc, moc dobrá. Vezmeš si numi, budeš se cítit skvěle, pomiluješ moji sestru, budeš šťastný. Pojd'!"

Tahal Shemitu za rukáv. Jehananovi se zrychlil dech, sevřel rty a sevřel ruce v pěst.

"Tak dost!" zařval Conan. "Musíme jít dál. Nemáme tolik času. Tady máš ty svoje tři lunary, mizero. Daris, Jehanane, dejte těm zlodějům výkupné, které chtějí, nebo se odsud nedostaneme!"

"Kupuješ si tři velbloudy a dva náhrdelníky, pane," vykládal obchodník Conanovi. "Kdyby sis koupil za jeden lunar ještě jeden náhrdelník, pane, přineslo by ti to štěstí, pane."

Conan otevřel váček u pasu a podal obchodníkovi peníze. Naštěstí našli na Okřídlené lodi i slušnou zásobu stygijských peněz. Daris ukončila jízdu tím, že zaplatila majiteli zvířete tolik, kolik by si pravděpodobně účtoval za celý den. Když se vykupoval Jehanan, třásl se mu ruce a vypadal tak, že se mu obchodník, než zmizel v davu, hluboce uklonil.

Na trojici se teď vrhlo několik dalších obchodníků podobného druhu. "Podívej se, co nabízím, a žasni! Jsi můj dobrodinec, můj otec i matka! Almužnu, ó pane! Bakšiš, bakšiš! Smilujte se při všech bozích!"

"Už jsem o tom slyšela, ale nevěřila jsem tomu," Daris sotva popadala dech.

"Já se s něčím takovým už setkal, ale nikdy to nebylo tak strašné," souhlasil s ní Conan.

"Udělalí jsme chybu," řekl Jehanan. "Musíme jít rovnou kupředu, rychle, musíme se mračit, ruce zaťaté v pěst, aby nám nemohli nic podstrčit a nedívat se ani nalevo, ani napravo."

Conan mu sevřel rameno. "Mluvíš skvěle," zabručel. "Belitin bratře, tvému srdci Stygijci neubližili."

Podomní obchodníci i žebráci jim nakonec dali přece jen pokoj.

Conan přemýšlel, jak se zbavit krámů, které mu obchodník nakonec vtiskl do ruky. Kdyby je daroval některému polonahému děcku, kterých bylo kolem víc než dost, byl by se jistě okolo nich shromáždil celý dav dalších dětí.

Nakonec se mu podařilo vhodit věci nepozorovaně do velkého džbánu na Ulici hrnčírů.

Zanedlouho trojice vstoupila do části města, která vypadala úplně jinak. Celé generace králů stavěly uprostřed Luxuru přepychovou čtvrť určenou jen pro krále, šlechtu a jejich služebníky. Paláce, Setovy svatostánky, kasárna a cvičiště královské gardy, vily kancléřů a rádců a dalších královských úředníků se táhly po jedné straně rozlehlého náměstí. Na protilehlé straně náměstí stála řada šlechtických domů, ve kterých teď byla umístěna vyslanectví cizích zemí. Kolem vil vedla takzvaná Třída králů. Široká, s dokonalou dlažbou, zdobená kamennými sochami dávno mrtvých vladařů. Za sochami se tyčila řada budov, vystavěných nikoliv z jílů, ale ze žuly, se stěnami pomalovanými symboly bohů. Tady byla doprava klidná a řídká. Pán či dáma nesení v nosítkách, dvojice urozených mladíků, kteří jdou do školy pod dohledem svého vychovatele, písař s nářadím svého úřadu, občas nějaký ten kněz, úředník, bohatý obchodník, důstojník, livrejovaný sluha, dáma zahalená závojem, poslíček s objednaným zbožím. Ti všichni vrhali kosé pohledy na trojici ošumělých cizinců, ale nikdo je nezastavil. Falco jim radil, aby se chovali tak, jako by v těch místech měli něco na práci. "Potom nikoho ani nenapadne na něco se vás vyptávat," říkal.

Conanovi se zrychlil tep. Už byli skoro u cíle.

Široká třída končila příčnou ulicí, která sice nebyla tak vznešená, ale stejně čistá, tichá a bezchybně dlážděná. Ulici tvořily velké domy s plochými střechami plnými květů. Mezi domy probíhaly úzké spojovací uličky. Za domy zahlédli Conan vyšší budovy, které obklopovaly královské náměstí. V té chvíli tady procházelo jen několik lidí. Stále se oteplovalo a kolem bylo až dusivé ticho.

Conan zahrnul vpravo. O několik domů dál byl na průčelí jedné budovy vyobrazen ve zlatě mohutný lev, který zářil na slunci. Jak Conan věděl, to byla ophirská ambasáda. Zrychlil krok. Stygijec, který se procházel pomalým krokem přímo před vyslanectvím, se najednou zastavil a upřel pohled na přicházející trojici. Potom zvedl ke rtům píšťalku, která mu visela na řetízku kolem krku, a hlasitě zapískal. Ostrý zvuk se rozlehl ulicí.

V domech na každé straně vyslanectví se otevřely dveře a z nich se vyrojili ozbrojení vojáci. "Stůjte," zaduněl jakýsi hlas. "Conane, zůstaň i se svými společníky stát, nebo zemřete!"

"Mitra nás ochraňuj," vydechla Daris. "Jsme prozrazeni."

"To mají na svědomí Tothapis, Nehekba a jejich kouzla," zaskřípal Jehananův hlas zuřivě. Shemita zvedl kaftan a vytáhl krátký meč. "Ishtar," modlil se v rodném jazyce, "dovol mi zemřít hrdinsky, přijmi mě do své náruče a vrať mi, o co jsem přišel, abych se ti mohl odvděčit svou láskou."

Conan se chopil sekery, kterou našel na lodi a ukrýval zavěšenou na opasku pod pláštěm. Byla to taiská zbraň, s rovným topůrkem, s čepelí na jedné straně a ostrým hrotem na druhé straně hlavice, a přestože byla velmi těžká, v Cimmeřanových rukou poletovala jako pírkó. Tíseň, kterou pocítil v okamžiku, kdy zjistil, že prohrál, jistotu, že už nikdy v životě neobejme svou Belit, a smutek nad tím, že půvabná Daris musí zemřít tady, po jeho boku, zahlaval ve zlomku

vteřiny. Pak se z něj stal bojovník. Pohledem přeletěl nepřítele. Stygijci sevřeli trojici mezi dvěma velkými domy, které stály po obou stranách ulice. Bylo jich třicet, blížili se - patnáct a patnáct - pomalu z obou stran. Čtyři měli natažené kuše, zbytek byl vyzbrojený meči a oštěpy. Za řadou, která se blížila z východu, stál důstojník a vykřikoval rozkazy. Byl to mohutný prošedlý muž vyzbrojený mečem, ale oblečený v obyčejné tunice.

"Zaútočíme přímo na jejich velitele a pokusíme se prorazit," oznamoval Cimmeřan polohlasem svým přátelům. "A až nás sevřou mezi sebe, tak zády k sobě a uvidíme."

Daris se v pravé ruce zableskla dlouhá dýka a v levici se jí objevil kožený pás s těžkou sponou, který si s sebou nesla z Khemi. "Kdyby tak otec věděl, komu bojuji po boku," řekla tiše, "cítit by se skoro stejně poctěn, jako se cítím já!"

13. Smrt a čest

Trojice zaútočila. Nevrhli se na nepřítele pohromadě, v řadě, ale kličkovali v rozptýlené skupince. Zasvištěly střely z kuší, ale ani jedna z nich nezasáhla své rychlé a pohyblivé cíle. Než mohli střelci znovu nabít, byl už Conan mezi pěšáky.

S válečnou sekerou mnohokrát bojoval, ovládal tu zbraň naprosto dokonale a díky Cimmeřanově síle byla sekera v jeho ruce strašlivým nástrojem zkázy. Držel ji levou rukou téměř na konci topůrka a pravíci zhruba ve středu. Ocítl se proti Stygijci, který se pokusil bodnout jej z bezpečí svého štítu. Bleskovým pohybem topůrka mu barbar srazil čepel dolů a hned nato mu vyletěla hlavice sekery šikmo nad pravé rameno. Současně přehmátl pravíci ze středu topůrka, kde mu umožňovala přesnější vedení zbraně k levici na konci. Tak získal větší páku a údernou sílu. Stygijec pozvedl štít, aby jeho ránu odrazil, jenže za úderem, který dopadl, byla nejen váha sekery, ale neuvěřitelná síla obrovského Cimmeřana. Zazvonil kov, ocelový lem štítu praskl a voják se s výkřikem zapotácel dozadu. Štít mu visel na kožených řemenech z bezvládné paže, která mu při dopadu sekery na štít praskla na dvou místech.

Conan máchl sekerou vpravo a špicí roztrhl stehno vojákovi, který byl právě na dosah. Zranění nebylo smrtelné, ale překvapení a bolest muže prozatím vyřadily z boje. Conan se zatím obrátil vlevo. Další útok opět odrazil silnou násadou sekery. Potom ve zlomku vteřiny zbraň obrátil, zahákl ji pod spodní okraj Stygijcova štítu, a když tak odhalil protivníkovo koleno, rozbil mu ho jedinou drtivou ranou. Muž se zřítíl na dlažbu a Conanova zbraň pokračovala velkým obloukem, který skončil tupým nárazem do helmy muže s poraněným stehnem, a tak ho vyřadil z boje nadobro.

Daris a Jehanan se drželi poblíž svého náčelníka. Dívka udeřila jednoho vojáka těžkou přezkou přes ruku. Rána byla natolik bolestivá, že muž upustil zbraň. Jehanan vykřikl na Cimmeřana, aby mu kryl záda. Vzápětí odzbrojeného muže zabil a vyrval mu z ruky štít, se kterým uměl zacházet. Ve chvíli, kdy se zvedal od padlého, stačil už štítem odrazit ránu, která mířila Conanovi do zad.

Přestože byla stygijská linie narušená, byli vojáci přece jen zkušení a dobře cvičení. Muži z křídel se rychle stahovali ke skupince ve středu. Jejich oběti byly zanedlouho obklíčeny tak těsně, že naděje na proražení téměř zmizela. To už se k boji připojila i druhá řada vojáků, kteří byli na začátku přece jen o něco dál.

Trojice uprostřed se postavila zády k sobě. Vzduchem svištěla Conanova sekera, Jehananův meč poletoval sem a tam jako hadí jazyk a bodal a sekal a Daris s dýkou v jedné a těžkým opaskem v druhé ruce za nimi nezůstávala příliš pozadu. Krev stříkala, odkapávala z ocelových čepelí, zbraně zvonily a muži divoce řvali. Lidé z okolí s hrůzou přihlíželi. Nad hlavami bojujících zahlédl Conan šedobradého muže ve volné kazajce a širokých kalhotách Ophiřana, který stál přímo pod reliéfem zlatého lva. Bezpochyby lord Zarus, vzdálený jen několik metrů, ale za těchto podmínek by bylo stejné, kdyby stál na měsíci.

Cimmeřan si byl skoro jistý, že došel na konec života. No, koneckonců žil víc než dvakrát deset skvělých let a prožil a užil si toho tolik, kolik by mnozí lidé nestihli ani za sto let. Pevně se rozhodl, že musí zabít tolik Stygijců, aby ti, kteří přežijí, už do smrti nemohli klidně spát. Pak musí zajistit, aby jej ani žádného z jeho společníků Stygijci neodvlekli nazpět do Khemi, do toho hnízda mágů, ale aby tady všichni tři padli v boji.

Důstojník teď postoupil kupředu, aby povzbudil a popohnal své muže. Conan mu viděl poprvé jasně do tváře a znásobil své úsilí v naději, že se mu podaří prorazit smečkou kolem sebe a rozpoltit mu lebku. Byla to marná touha. Stygijci ho tísnil příliš pevně a doráželi na něj tak zuřivě, že i on je odrážel jen s vypětím všech sil.

Najednou do vřavy zazněl Jehananův zuřivý výkřik: "Ramwas!" Jeho výkřik se podobal vytí vzteklého vlka. "Ramwas! To je Ramwas!"

Shemita propadl válečnému šílenství. Zatímco předtím bojoval s rozmyslem a snažil se své akce koordinovat s výpady a obranou svých přátel, teď odhodil veškerou opatrnost. Z jeho štítu se stala útočná zbraň, mrzačil vojáky jeho okrajem, drtil je jeho vahou a pohyb meče bylo nemožné sledovat. Vůbec nevnímal zranění, která utrpěl, a i když některá z nich byla dost hluboká, zdálo se, že ani příliš nekrvácí. Tvář se mu stáhla do příšerného výrazu gorgony, před kterou i otrlí vojáci couvali v hrůze. Sekal, bušil, drtil a dupal po tělech raněných, zdálo se, že nabyt nadlidských sil a skutečně postupoval kupředu. Za ním se svíjeli ranění a leželi mrtví, které srazil k zemi v několika neuvěřitelných vteřinách.

"Ramwasi, vzpomínáš na mne?" zaječel a vrhl se na důstojníka. Ten tasil meč. Jehanan mu jej jedinou ranou štítu vyrazil z ruky. Zbraň vyletěla velkým obloukem a zableskla se na slunci. Jehananova čepel vjela rozložitému Stygijci do břicha. Potom zvedl Jehanan s divokým řevem probodnutého Ramwase jediným trhnutím nad hlavu a hodil jej na zeď nedalekého domu s takovou silou, že Stygijci praskla lebka a mozek se rozstříkl po dláždění.

Conan si se zamrazením uvědomil, kdo to Ramwas byl. Sám se stále choval jako šelma zahnaná do kouta, jako lev, který i v nejkřutějším boji hledá cestičku k záchraně. Zbytek vojáků na okamžik v hrůze nad strašlivým masakrem ustoupil a Conan s Daris v patách na ně zaútočil. Postavili se jim jen dva z nich a ty Cimmeřan srazil k zemi dvěma údery meče. Prorazili k Jehananovi. Do očí se mu pomalu vracel lidský pohled a z tváře zmizela křeč. Některá zranění se mu v posledních minutách otevřela a začala silně krváčet. Z velké, krvavé trhliny kaftanu, který se mu lepil na tělo, mu visela

smyčka střev.

"Běžte," zakrákoral suchým hlasem. Rukou ukazoval k uličce mezi domy. "Já je zadržím - aspoň chvíli - ještě to dokážu!"

"Ne, jsi Belitin bratr a zůstaneme spolu až do konce," protestoval Conan.

Shemita se mu upřeně zadíval do očí. "Viš, že je se mnou konec. Nech mě, abych jí prokázal... ještě tuhle poslední službu. Jestli se ti podaří dostat se k ní nazpět..., řekni jí..., řekni jí, že jsem ji miloval."

Conan mu na rozloučenou sevřel ruku, ve které Shemita držel zakrvácený meč. "Řeknu jí ještě něco," přísahal Cimneřan. "Řeknu jí, že jsi zemřel jako svobodný muž."

"Máš pravdu. Až se má duše osvobodí od bolavého těla, bude se vznášet! Hodně štěstí, můj bratře!"

Těch několik slov si vyměnili během jediné minuty, zatímco Stygijsci, zmatení a bez velitele, nerozhodně přešlapovali kolem. Zbývalo jich méně než polovina. Zavládlo napjaté ticho, přerušované jen sténáním raněných. Vzápětí však jeden z vojáků, pravděpodobně nějaký poddůstojník, vykřikl nové rozkazy a pobízel své druhy k dalšímu útoku.

Několik z nich udeřil plochým mečem a začal je rychle stahovat do pevnější formace a připravovat k útoku.

Conan se rychle otočil, chytil Daris za ruku a vedl ji, uplakanou, k úzké uličce. V okamžiku, kdy do ní vešli, postavil se Jehanan do jejího ústí, připravený k poslednímu boji. "Pojďte," zaskřípal zuby, "pojdte, vy šakalové, a já z vás udělám žrádlo pro krysy. Je vidět, že tři jsme na vás byli trochu moc, co? Takže teď to můžete zkusit proti jednomu, zbabělci! Postavíme se vám jeden po druhém a uvidíme!" I teď se snažil udržovat vojáky v domnění, že jeho druzi se ukrývají v uličce za ním, aby někoho z ozbrojenců náhodou nenapadlo rozběhnout se jinudy a pustit se do jejich pronásledování.

Snažil se jim připomenout, že jistě dostali rozkaz přivést zajatce živé, pokud to bude jenom trochu možné, protože měl strach, že by se ho mohli rychle zbavit střelou z kuše.

Conan s Daris vyrazili na cestu. Poslední, co slyšeli, byla Jehananova slova v rodné shemitštině: "Ishtaró, bohyně milenců, ty, která jsi pro svého muže sestoupila do hlubin pekelných, přijmi mě do svého království..."

Ulička ústila do ulice stejně široké jako Královská třída. Proti jejímu konci stálo několik velkých budov se sloupořadím a hlavice sloupů měly tvar lotosových květů. Na ulici bylo jen několik lidí a vypadalo to, že všichni mají kolem krku obruče otroků, kteří by se neodvážili všimnout si něčeho jiného než své práce a svých povinností. Hluk boje přilákal většinu svobodných lidí z celého okolí, takže si prchající dvojice zatím nikdo nevšiml.

"Nesmíme se zdržovat," oznamoval Conan Daris v běhu. "Každou chvíli se strhne poplach a začnou nás hledat, obávám se, že dřív než bychom se dostali k městským branám. Nejlip uděláme, když se někde ukryjeme do svítání, kdy do města vjíždějí naložené karavany a dělníci ze skladišť začínají nosit zboží do přístavu. V tom zmatku bychom jim mohli proklouznout."

Daris přeletěla očima nejdřív po jeho a pak po své zakrvácené postavě. "Tak, jak vypadáme, těžko."

"No, u všech ďáblů, máš pravdu. Musíme si někde ošetřit rány, vyčistit oblečení a umýt se - ještě lepší by bylo, kdyby se nám podařilo sehnat někde nové šaty - ale kde? Jak? A i kdybychom někde nějaký úkryt našli, kdo ví, kdy začnou chodit po městě vyvolávači, popisovat nás na každém rohu a vykřikovat výšku odměny, vypsané na naši hlavu?"

Daris stiskla Conanovi ruku. "Proberme si všechno, co nám Falco o městě řekl - ne, počkej, já si to všechno v duchu proberu. Nikdy jsem tady nebyla, ale je to koneckonců královské sídelní město, a když jsem byla malá, učili mě o něm!" Najednou luskl prsty. "To je ono! Na levé straně toho náměstí, když se díváme odsud, je obrovský a proslulý Setův chrám. Za ním leží velká zahrada, pěstovaná jako přírodní bludiště, obehnaná vysokou zdí. V zahradě je alespoň jedno jezírko a za ním jsou prostory, ve kterých se vykonávají tajné rituály. Myslíš, že by někoho napadlo hledat nás právě tam?"

Conan ztuhl. Na okamžik nevěděl, co má říci. Pak zaklonil hlavu s hřívou černých vlasů dozadu a potichu se rozesmál.

"Skvěle! Když už jsme si půjčili Setovu loď, jistě nám neodepře ani nocleh. Pojďme, pokud tam trefíš!"

Dali si velmi záležet na tom, aby nešli rychle a vypadali při tom, jako že kráčí za svými povinnostmi. Zbraně znovu ukryli pod šaty. Z ulice, kde zůstal jejich druh, se ozvaly znovu výkřiky a zvonění oceli a bylo jasné, že Jehanan bojuje svůj poslední boj. Zahnuli za roh jakési staré budovy a před sebou uviděli třímetrovou zeď. Byla z různobarevných cihel a cihlová mozaika tvořila obraz obrovského pythona. Nahoře měla zeď zasazeny kovové bodce v podobě kober, s krky zahnutými ven. Po pravici měli podivnou stavbu podobnou pyramidě, jejíž patra se s rostoucí výškou zmenšovala.

Daris považovala za zbytečné vysvětlovat Cimneřanovi, že to je Setův chrám, protože kupole budovy byla tvarována jako obrovské svinuté hadí tělo. Za chrámovou budovou zahlédl Conan na druhé straně náměstí sloupořadí, které už patřilo k paláci stygijských králů.

V dohledu nebyl jediný člověk, ale to jistě nebude trvat dlouho. "Tak nahoru s tebou, děvče," prohlásil a nastavil jí sepjaté dlaně, na kterých ji zvedl nahoru jako děcko. Pak vyskočil, zachytil se dvou bodců a vytáhl se nahoru. Kobry měly odpuzovat případné vetřelce svou podobou. Nebylo nic těžkého protáhnout se mezi nimi a spustit se do zahrady za zdí.

Conan byl připraven zabít každého, na koho by tam narazili, ale neviděli nikoho. To nebylo divné, protože zahrada skutečně tvořila bludiště. I když byla pěstovaná a přistříhovaná, na jazyk se mu dralo slovo odpudivá. V bezdechém horku tady stály palmy podobné kostem s chomáči zaschlého masa a tyčily se nad neprostupným houštím, vyšším než dospělý člověk. Husté ostnaté houští vlastně vymezovalo cestu, žádný smrtelník se nemohl vysokými zelenými stěny prodrat napříč. Cesty nebyly sypány pískem, jak by se dalo očekávat, ale porostlé hebkým mechem, který tlumil kroky i všechny ostatní zvuky. Popínavé rostliny upravené do podoby hadů se točily po okolních stromech podél cest. Jejich karmínové květy působily spíš pochmurně než vesele, stejně jako záhony černého a purpurového lotosu, ze kterých se získávaly slabé jedy s různým účinkem. Nezpíval tady jediný pták, zato se vzduchem míhali létající brouci, v obrovských pavučinách, které vypadaly jako součást architektonického plánu zahrady, se vyhřívaly tarantule a labyrintem se pohybovaly celé řady jedovatých mravenců.

Procházeli bludištěm a Daris se najednou přitiskla ke Conanovi. "Udělála jsem chybu," zašeptala. "Neměli jsme na tohle

strašlivé místo chodit. Mám hrozný strach a kromě toho jsme zabloudili."

Položil jí ruku kolem pasu. "Ty jsi asi nikdy nebyla v džungli, že ne?" zeptal se jí klidně. "Já často a tahle zahrada není o moc horší než některé ošklivé kusy džungle, kterými jsem prošel. Alespoň tady nejsou papoušci. Taky tady musí být někde voda, aby tomu všemu dodávala vláhu a vlhkost. Nejdřív budeme hledat tu. Mám žízeň, že bych vypil Vilajetské moře."

Sundal si sandály a bosýma nohama opatrně prohmatával při každém kroku cestu před nimi. Číchal a bystře poslouchal a vzdychy vedl v patrnosti postavení slunce, které bylo znamením Mítry. Netrvalo dlouho a dorazili k fontáně.

Zurčela a bublala v kaskádách z několika onyxových nádrží, umístěných stupňovitě nad sebou, a končila ve větší nádrži porostlé lekníny, ve které pluli kapři. Conan předpokládal, že voda z nádrže je rozváděna pórovitými trubkami, uloženými v zemi, a tak zajišťuje zavlažování rostlin v širokém okolí. To však nebylo důležité. Zadržel Daris, která se už už chystala napít. "Co kdyby byla ze Styxu?" varoval ji a opatrně ji sám ochutnal. Byla čistá, studená a chutná, pocházela z nějaké artéské studně. "Tak tady se ten umělec, který zahradu navrhoval, příjemně spletl," usmál se Cimmeřan a oba se nahnuli přes roubení.

Pili a pili, jako bezední. Nakonec se svlekli, vykoupani se a vyprali si potrhané šaty. Daris se najednou začala červenat a ruměncem jí sahal od tváří až k nadřím. Conan, který ji pozoroval s upřímným obdivem, si náhle uvědomil, že když se předtím několikrát na cestě převlékali, nahota jí nikdy nevadila.

"Musíme si nechat šaty uschnout, aby po nás nezůstávaly mokré stopy," prohlásil. Pověsili šaty na převislou větev, pak se vrátili k nádrži, ulovili několik ryb a snědli je syrové. Nebylo možné odhadnout, kdy se zase dostanou k nějaké potravě. Než se najedli, byly šaty úplně suché.

"Máme štěstí," zabručel Conan, "že jsme zatím nepotkali zahradníka... Nebo spíš má štěstí on," dodal spíš pro sebe. "V každém případě se musíme poohlédnout po nějakém místě, kde bychom byli ve větším bezpečí před objevením."

Pruhy plátna natrhanými se spodních oděvů si obvázali hlubší rány a pokračovali v cestě. Kopule chrámu, která se tyčila i nad vrcholky těch nejvyšších palem, jim pomáhala udržovat směr. Tu a tam v údivu obcházel skupiny obrovských hub nebo křoviny sestříhané do tvarů zvířat, ale kráčeli celkem rychle a jistě kupředu a nakonec se před nimi objevil konec bludiště. Za zeleným pruhem trávy byla vidět nejnížší zeď chrámu. Přední stěna byla zdobná, ale tahle byla hladká, postavená z šedých žulových kvádrů, a jedinou její ozdobou byl pás hieroglyfů. Když Conan opatrně vyhlédl ze skupiny hustých křovisek, viděl hladkou zeď, ve které bylo jen několik úzkých oken a několikery dveře. Nehybné ticho jen zdůrazňovalo okolní prázdnotu.

Pomyslel si, že mají opravdu štěstí, ale pak ho napadlo, jestli se dá mluvit o štěstí. Setovy chrámy bývají většinou mnohem živější v noci než ve dne. Kněží, učedníci, dokonce i většina otroků ještě touhle dobou spala.

Vchody byly zavřeny a zajištěny. Zkoušel je jeden po druhém, až nakonec jedny dveře, hustě popsané hieroglyfy, přece jen povolily a ustoupily dovnitř. Byly bez zámku. Z temnoty za nimi na Cimmeřana zaútočil dech chladu a temnoty. Kývl hlavou. "Tohle bude cesta ke kryptám. Není třeba je zamykat, protože kdo jiný než čaroděj by si tam troufl?"

Daris se usmála. "My," a pružným krokem bez jediného zaváhání vstoupila na schodiště do podzemí.

Conan za nimi přitáhl dveře. Schodiště bylo vytesáno přímo do skály a klesalo do takové hloubky, že jeho konec nebylo vidět ani ve světle blikajících lamp, které je v pravidelných intervalech osvětlovaly. Na stěnách byly vytesány scény z náboženských procesí, z různých obřadů a z provádění lidských obětí. Schodiště vždy po určitém počtu stupňů přerušovalo malé odpočívadlo. Strop odpočívadel byl nízký a nad každým klenutým dveřním obloukem byla vytesána v plném reliéfu podoba hada Seta. Oblouky byly pochopitelně ještě nižší než strop, takže Cimmeřan s Daris museli před každým z nich sklonit hlavu a tak se vlastně poklonit nenáviděnému Setovi. Cimmeřan cítil, jak v něm narůstá zuřivost. Zatál zuby, až ho zabořily čelisti.

"Jehanane, bratře," přísahal sotva slyšitelně, "pomstím tě. Ještě přijde čas, kdy tvým jménem toho odporného plaza rozdrtím vlastníma nohama."

Po zdánlivě nekonečném sestupu se schodiště změnilo ve vodorovnou chodbu, která sice byla také slabě osvětlena, ale jinak plná stínů a ozvěn. Občas se ve zdech chodby objevily dveře a přerušily jednotvárný a pochmurný vzhled podzemní stavby. V prvních dvou místnostech byly umístěny obrovské sarkofágy a Conana napadlo, zda jsou v nich vůbec uloženy lidské bytosti. Ze třetí místnosti se linula slabá záře. Když dvojice nahlédla dovnitř, zjistila, že prostor je zařízen jako svatostánek. Na opačném konci místnosti, než kde stáli Conan s Daris, byl oltář a na něm hořela obrovská bronzová lampa před zlatým idolem v podobě kobry v životní velikosti. Odporný plaz se tyčil s hlavou zvednutou nad stočenými závitů těla, klobouk rozšířený, zlé oči upřené ke vchodu, jako by se chystal zaútočit na každého, kdo by se pokusil vniknout do jeho království. Pod oltářem stála křišťálová mísa plná mléka. Na obou bočních stěnách byly obrazy, které zachycovaly skupiny lidí s hadími hlavami.

Daris věnovala pozornost několika řadám hieroglyfů na zadní stěně. Nebylo to písmo taiské, které má svůj původ v písmu hyborském, ale Daris se kromě jiného při studiu učila i základy stygijských symbolů. "Svatostánek jedovatého Seta širokého krku," překládala Daris pomalu a dodávala: "Je to zasvěceno Setovi v této podobě. To mléko je pro posvátnou kobru, která žije někde v okolí." Odmlčela se. "Možná že tady přece jen nejsme úplně sami."

Conan prohlížel posvátné předměty. "Lampa byla naplněna olejem před několika hodinami a někdo jí taky přistříhl knot," prohlásil potom, "a je tak velká, že nepotřebuje ošetřit dřív než zítra ráno. A mléko je taky čerstvé. To znamená, že by se tady během noci nemělo nic dít. Skoro bych řekl, že ráno přijde některý učedník a o všechno se postará, a to bychom měli být už dávno pryč. Jinak jsou krypty určeny pro zvláštní magické účely, že? A co se týká té kobry, jestli se ukáže, tím hůř pro ni."

Vytáhl zpod pláště sekeru a položil si ji na dosah. Potom se natáhl a strhl se stěny nejdřív jeden a pak i druhý sametový závěs, které byly nad oltářem, a prostřel je na zem. "Je tady chladno," zasmál se, "ale najedli jsme se a napili, máme

světlo, pokrývku, dobrou společnost -" zarazil se. "Ale Daris, ty pláčeš?"

"Teď už můžu, když jsme v bezpečí, ne?" zavzlykala mezi prsty. "To kvůli Jehananovi, který zemřel v cizí zemi."

Sehnul se k ní a objal ji. Položila mu hlavu na prsa, přitiskla se k němu a tiše, skoro klidně se rozplakala. Hladil ji po vlasech a po zádech, chlácholil ji tak, jako kdysi chlácholil Belit, a šeptal jí do voňavých vlasů:

"Napadlo tě, jak se můžu smát, když bratr mé lásky byl před nedávnem zabit? Daris, vždyť ty sama pocházíš z národa válečníků. Jistě to chápeš. Každého z nás smrt potká, někoho dřív a někoho později, to záleží jen na osudu. Ale je na nás, jestli se tím životem budeme plížit plni strachu ze smrti, nebo žít veselý a pestrý život a odejdeme ze světa s úsměvem na rtech. Jehanan zemřel slavně a s úsměvem. Dosáhl vytoužené pomsty a zachránil život svým přátelům. Jestli se splnilo, v co věřil, projíždí už v téhle chvíli na bílém jednorožci Ishtařiným královstvím a míří k vysoké věži, kde ho očekává překrásná žena, která se stane matkou jeho dětí. A jestli se jeho víra nenaplnila, pak leží v zapomnění, klidu a bez bolesti. Chtěl, abychom na něj nezapomněli, to ano, Daris, ale jistě by si nepřál, abychom pro něj truchlili."

Pozvedla hlavu, upřela mu pohled do očí a vydechla: "Conane, tady, na prahu pekla, mi vracíš srdce!"

Vášnivě, téměř se vzdorem se políbili přímo před Setovým oltářem. Ale když po chvíli zašeptala vášnivě "oh, můj drahý, jsem tvoje, vezmi si mne -", ucouvl.

Upírala na něj žhnoucí oči. "Myslím to vážně," přesvědčovala ho roztřeseným hlasem. "Miluju tě, Conane."

"A já tě mám víc než jen rád," odpověděl jí. "Mám tě příliš rád na to, abych si z tebe udělal družku, když vím, že bych tě opustil při první příležitosti, kdy bych se mohl dostat k Belit."

"Ona by to pochopila!"

Conan se usmál upřímně, ale smutně. "To máš pravdu, rozuměla by dokonale a jistě by mě odsoudila, kdybych na ženě, která mi stála v boji bok po boku, spáchal takovou zradu. Staň se mou sestrou, Daris, a budu si to považovat za čest!" Znovu se rozplakala a on se jí snažil ze všech sil ukonejšit a poskytnout jí alespoň trochu útěchy. Málokdy ho sebezpřemáhání stálo tolik sil.

Okřídlená loď vyklouzla z močálu a vyplula po kanále směrem ke Styxu. I když se blížilo k poledni, nebyl už důvod se skrývat. Plavidlo bylo rychlejší než jakýkoliv dopravní prostředek na vodě nebo na souši.

Daris držela hlidku na přídi. Vítr jí čečral černé vlasy a tiskl slabou tuniku na každou skvělou křivku mladého těla, ale tvář, na které měl být vítězný výraz, byla smutná. Falco na zádi řídil loď a Conan končil své dost lakonické vyprávění o událostech minulého dne a noci:

"Takže těsně před ránem, jak jsem odhadl podle oleje v lampě, jsme se vypravili nazpět. Nejdřív jsme narazili na nějakého nižšího kněze. Toho jsem zabil, nacpal ho do jedné truhlice a oblekl si jeho šaty. Byly mi strašně malé a samozřejmě nemám vyholenou hlavu, ale to schoval můj široký plášť. Potom jsme potkali otroka. Toho chudáka jsem jenom omráčil, svázal kusem Darisina kaftanu a ukryl ho v zahradě chrámu. Daris si na sebe vzala jeho livrej, která zakryla to, že nemá na krku obruč otroka. Potom jsme vyšli přímo hlavními dveřmi chrámu a pustili se k městské bráně. Pochybuju, že by se někdo odvážil zastavit pár chrámových služebníků, i kdyby u brány nebyl ten ranní zmatek. Pak jsme to vzali napříč krajinou přímo k lodi a tady jsme, na cestě do Taii."

Pohled, který na něj mladík vrhl, byl plný obdivu. "Nikdy nekráčel po zemi lepší bojovník než ty," prohlásil Falco.

"Věřím, Conane, že jednoho dne přijde den, kdy budeš vládnout vlastnímu království, ale nejdřív nám vrátíš ta naše."

"Možná," odpověděl Cimřeňan nevzrušeně. "Jenže si myslím, že si ještě všichni užijeme boje, než k tomu dojde."

Ophiřan se na něj podíval. "Máš asi pravdu. Náš plán selhal a ztratili jsme Jehanana. Jenže jemu se podařilo něco, o čem se mu muselo zdát, a vy dva jste se vysmáli Setovi v jeho vlastním domě, a přesto jsme stále ještě svobodní."

Ve Falcově hlase zazněly obavy. "Vy dva s Daris jste mnohem mlčenlivější než předtím. Stalo se snad něco, o čem jste mi neřekli?"

"Mluvili jsme o nějakých soukromých věcech, které nepatří zrovna k těm nejšťastnějším," odpověděl mu Conan krátce.

"Poslyš, máme před sebou pár dní a nocí cesty a celkem nic na práci. Ty jsi mladý a hezký a ona půvabná a trochu zklamaná a možná že zatouží po troše rozptýlení. Ne aby ses dal strhnout některou z jejich nálad, slyšíš? Přivezeme ji domů se ctí!"

"Samozřejmě, jak jinak," pospíšil si Falco s odpovědí a na tváři se mu místo užaslého objevil zasněný výraz. Upřel pohled na příď a vzdychl: "Já mám svou Senufer a náš den ještě přijde!"

Conan se zamračil, ale mlčel.

Vysoko na modrém nebi se vznášel orel, jehož peří se zlatě lesklo v záři slunce, a neúnavně sledoval spěchající loď.

14. Taiští poutníci

Když cestovatelé dorazili k ústí řeky Helu, měsíc nesvítíl, ale nebe bylo plné hvězd. Menší řeka byla rychlejší, hlučnější a čistší než veletok, do kterého ústila. Na východ od Styxu, který tekł směrem k západu, vyrůstaly vyprahlé hory, v nichž stále ještě žily kmeny nezkrotných nomádů. Směrem na jih se od řeky Helu zvedala po obou stranách hlubokého údolí náhorní plošina Tai. Taia - hrdinská provincie, jejímž obyvatelům Stygijci říkali vzbouřenci, zatímco obyvatelé se sami nazývali bojovníky za svobodu rodné země. U soutoku řek leželo na levém břehu Helu malé město Seyan, jehož bílé zdi byly ponořeny do noční temnoty a obyvatelé do spánku.

"Teď se pustíme po tomhle přítoku," řekla Daris a ukázala rukou. "Proplujeme úrodnou částí kraje a nad ní leží na řece velká jeskyně, kam ukryjeme loď. Pak už je to do Thuranu jen kousek a ten dojdeme po svých. Pokud tam otec touhle dobou nebude, musí se tam vrátit v nejbližších dnech a Mitrovi kněží se o nás do té doby postarají."

Její hlas se naplnil netrpělivostí a to Conana potěšilo. Neudělala ani neřekla cestou nic hloupého nebo nepředloženého,

jak se původně obával. Nebyla smutná, nestranila se svých společníků, chovala se stejně přátelsky k oběma. Jen skvělá nálada, kterou měla cestou do Luxuru, zmizela. Tajně doufal, že se jí vrátí.

Když změřili most na řece Helu a ujistili se, že se pod něj loď vejde, postavil se Conan ke křišťálové kouli a uvedl plavidlo znovu do pohybu. Během času se odporu ke kouzelné lodi celkem zbavil. I když stále ještě považoval takový způsob cestování za zženštilý, připouštěl, že v situaci, v jaké se ocitli oni, má své výhody. Hlidku na přídi teď držel Falco a podával hlášení o každé překážce na cestě. Menší řeka se drala skalnatým údolím směrem ke Styxu takovou silou, že se jim trup lodi chvěl pod nohama.

Najednou kouzelný oheň v křišťálové kouli téměř pohasl. Loď začala okamžitě ztrácet rychlost, křídla se začala skládat a proud ji strhával zpět. Kousek pod soutokem se všechno srovnalo a loď opět vyplula kupředu.

"U všech ďáblů!" vykřikl Conan. Srdce se mu naplnilo obavami temnějšími než okolní noc. Co je to za kouzla? Zat' al zuby a znovu obrátil loď do ústí Helu. Všechno se opakovalo.

Z přídi lodi přiběhl Falco. "Obávám se, že loď odmítá opustit hladinu Styxu," prohlásil. "Nebo spíš bych řekl, že celé kouzlo čerpá svou moc přímo z vod Styxu. Kdybychom chtěli s lodí plout proti proudu jakékoliv jiné řeky, museli bychom ji odstrkovat jako obyčejnou pramici."

Conan přikývl. Jediný pohled vzhůru na tisíce hvězd a jasnou Mléčnou dráhu zahnal jeho obavy. "To dává smysl," odpověděl. "Ještě že jsme se s ní nepokusili vyplout na moře, co? Takže co teď?"

"Co kdybychom pluli po Styxu ještě kousek na východ?" navrhovala Daris. "Myslím, že vím ještě o jednom místě, kde by se dala loď schovat, přímo na Styxu. Ted' v časech, kdy je kraj skoro vylidněný, by to bylo poměrně bezpečné.

Budeme muset sice po zemi urazit mnohem větší kus, ale není to tak daleko, abychom to nedokázali."

Její společníci souhlasili. Netrvalo dlouho a Seyan jim zmizel za zády. Místo, o kterém Daris mluvila, byla nenápadná puklina v kamenné stěně, tak úzká, že se do ní s lodí sotva vešli, a tak hluboká, že plavidlo nebylo z hladiny řeky vidět. Nakonec se rozhodli, že se na její palubě ještě naposled v klidu vyspí a na cestu se vydají po úsvitu.

Za svítání zdolali stěnu soutěsky. Lodní skladiště jim poskytlo celkem dobré vybavení i zásoby. Všichni tři se oblekli do volných tunik a nesli si srolovanou přikrývku. Oba muži měli ještě navíc zásobní sandály, kaftany a burnusy na ochranu před žhavým poledním sluncem, kterému se později za dne nevyhnou. Nesli zásoby suchých a trvanlivých potravin na několik dní a každý z nich měl se zásobou vody. Ta jim měla snadno vydržet na cesty mezi studněmi a potoky, které Daris znala. Všichni tři byli vyzbrojeni noži, Conan si nechal sekeru, Falco našel v podpalubí šavli a malý kulatý štít vyrobený v Iranistánu. Daris si nesla luk, toulec se šípy a kožený pás, který se jí už několikrát tak osvědčil. Celý den mířili k jihu. Cesta neustále stoupala, kopce přecházely v hory zahalené namodralou mlhou, okolí bylo stále divočejší, plné útesů, roklin, divokých potoků, skalisek a rozházených balvanů. Byla to nehostinná zem bez jediného stromu, s výjimkou osamělého tamaryšku nebo akátu, pokrytá většinou hustou trávou vysokou do pasu, která šuměla a ševalila ve větru a snažila se poutníkům zatnout do nohou ostré trny bodláků. Krajem se proháněl teplý vítr a voněl suchou trávou a bouří. Občas poutníci zahlédli kamennou chatrč nebo jinou stopu po lidech, ale pastevci před nimi prchali. Jen divoká zvířata zůstávala, nebo se vracela zpět, hned jak se procházející trojice trochu vzdálila. Různé antilopy, žirafy, zebry, paviáni i lvi se pohybovali téměř na dosah. Kolem poletovali pestrobarevní motýli, nad hlavami jim kroužily volavky jeřábi, kolem z trávy vyletovaly koroptve a vysoko na nebi se vznášelo v pomalých kruzích několik supů. Ještě výš kroužil osamělý zlatý orel. S ubíhající cestou byla Daris stále šťastnější. "To je náš kraj, moje zem," vyprávěla jim nadšeně. "Tady jsem se narodila, patřím sem, na příkré svahy, pod tu vysokou modrou oblohu, jsem zase doma!"

Conan mlčel. On sám byl dítkem Cimmerie, synem Severu, zasněžených horských vrcholů, temných pralesů, ledových dešťů a sněhu, nevýrazného slunce. Možná že už se tam nikdy nevrátí, a i když okolní divočina měla své kouzlo, věděl, že on by v tom vyprahlém kraji plném ostrého jasu dlouho nevydržel.

Pokud tady ovšem nenechám kosti, pomyslel si ironicky.

Na první potíže narazili k večeru druhého dne.

Stalo se to náhle. Daris se právě zorientovala podle výrazně tvarovaného pahorku a vedla své společníky k říčce, podél které chtěla pokračovat větší část zbývající cesty. Zprava jim do tváří svítily paprsky zapadajícího slunce a stíny se táhly do nekonečna. Vystoupili až na vrchol kopce a začali se po jeho opačné straně spouštět dolů. Úbočí bylo příkré a končilo v úzké roklině, na jejímž dně se klikatila říčka. Proud sice nebyl příliš široký, ale rychlý a zpěněný přeskakoval oblé kameny. Na jeho březích rostla zelená tráva, větší množství nevelkých stromů, keře, dokonce i nějaké květy, a po mílích únavné cesty vyprahlou žlutou krajinou to byl opravdu nádherný pohled. Od říčky na ně dýchl příjemný chlad. "Stůjte!" zarazil Conan své společníky.

Upíral pohled kupředu. Vedle říčky právě připravovaly tábor skoro dva tucty mužů. Vedle nákladních mul byl na zemi složený náklad. Nevysoká ohrada z ostatních větví a bodláků sice nebyla zdaleka tak dokonalá jako zareba obyvatel Černého pobřeží, ale přece jen poskytovala zvířatům určitou ochranu a prozradila by každého vetřelce, který by se chtěl k výpravě nepozorovaně přiblížit. V táboře se už rozhořelo několik malých ohniček z trusu zvířat a větve nasekané z uschlých stromků dodají dřevo na větší oheň po setmění. Tábořící muži byli porůznu oblečeni do zvířecích kůží, potrhanych zbytků šatstva, někteří dokonce do sukní z trávy. Všichni patřili k jedné rase, ale nebyli to Taiánci. Byli to čistokrevní černoši.

"Poutníci z Keshanu?" Darisin hlas byl napjatý. Zastínila si oči proti světlu a snažila se proniknout rostoucí šero v roklině. "Ne, tihle vypadají trochu jinak."

"Vypadají spíš jako domorodci z jižního pobřeží Kushe," řekl Conan. "Co je mohlo přivést tak daleko?"

Cizinci už malou výpravu také zahlédli. Ozvaly se vzrušené výkřiky. Většina z černochoů se chopila zbraní a oválných štítů. Několik jich přeskočilo ostatnou ohradu a rozběhlo se po svahu nahoru. Drželi se přitom vlevo a vpravo od

trojice. Bylo jasné, že chtějí zjistit, jestli nahoře na pláni nejsou další lidé. Hlavní skupina se zatím srovnala do bojové formace a pomalu postupovala nahoru, přímo ke Conanovi a jeho společníkům.

"Vůbec se mi to nelíbí," zavrčel Conan.

"Nemůžeš jim mít za zlé, že jsou opatrní," prohlásil Falco.

"Jistě. Pokusíme se s nimi dohodnout, ale buďte připraveni k boji." Conan zvedl prázdné ruce a rozpráhl je. "Jsme přátelé," zvolal ve stygijštině.

Kupředu postoupil černoch, který musel být náčelníkem výpravy. Oproti ostatním, kteří byli mladí a štíhlí, měl hlavu prošedlou a nad suknici z leopardí kůže se mu rýsovalo vypuklé břicho. Při svých rozměrech ho však nesl bez obtíží. Na silných pažích se mu leskly mosazné náramky a pod dvojitou bradou blýskal zlatý náhrdelník. "Kdo vy?" zeptal se. Těžký přízvuk a skoro nesrozumitelná výslovnost dokazovala, že stygijštinu ovládá velmi špatně. "Vy odkud? A kam?" "Odejeme," nabízel Conan, "hned."

Zvědové mezitím dorazili na planinu a teď volali a mávali dolů. Náčelník se na chvíli odmlčel a pak se hlasitě zasmál.

"Ho, ho, ho!" Vykríkl několik rozkazů ve vlastním jazyce.

Černoši z hlavního oddílu, hbití jako šelmy, se rozptýlili kolem. Rozběhli se vpravo a vlevo, aby posílili výzvědné skupinky. Zbytek skupiny vykročil kupředu. "Vy zahod' zbraň," přikazoval náčelník lámanou stygijštinou. "Vy hodný, my nezabiješ."

"Ne," odmítl Conan. "Odvedli byste nás na trh otroků. A Daris by byla první na řadě," dodal polohlasem. Pozvedl těžkou sekeru. "Jsme lepší, než si myslíte!" Jeho hlas se změnil v hlasitý řev.

V duchu si pomyslel, že je to jejich konec. Bylo to trpké poznání, že zahynou jen díky slepé náhodě, která je svedla s touhle nepřátelskou skupinou, ale co jiného může potulný dobrodruh čekat? Naklonil se k dívce a zašeptal jí do ucha: "Ať se stane cokoli, nedostanou tě živou, to ti přísahám."

Darisin luk zadrmčel a dřív, než šíp zasáhl cíl, nasazovala na tětivu nový. "Děkuju ti, můj milovaný," odpověděla, aniž odtrhla pohled od nepřátel. "Jestliže dostanu poslední polibek na tomto světě od tvé sekery, budu vědět, že jsi mi ho daroval s láskou a budu šťastná. Třeba se znovu sejdem v Mitrově říši."

On něčemu takovému nevěřil, ale její klid se přenesl i na něj a barbar se zasmál.

"Hej!" vykřikl Falco a chtěl se rozběhnout kupředu. Conan ho chytil za rameno a strhl ho nazpět. "Ne, ty blázne," štěkl mu do ucha. "Budeme si navzájem krýt záda. Tak jich pobijeme mnohem víc."

Darisiny šípy mezitím zranily několik černochů, ale většina střel narazila neškodně do velkých štítů. Když se nepřátelé přiblížili, odložila luk, vytáhla dýku a druhou ruku si omotala koženým pásem. Falcova šavle několikrát cvičně bleskla vzduchem. Conan stál připravený k boji a nehybný jako šelma před útokem.

První se na něj vrhl jakýsi muž s pozvednutou válečnou palicí. Conanova sekera se jediným pohybem zvedla vzhůru a sletěla dolů jako blesk, snadno proletěla štítem ze dřeva a kůže a prosekla útočnickův krk. Černochova hlava odletěla ve spršce krve stranou a tělo se bezvládně zřítilo k zemi. "Belit, Belit," vykřikl Conan a vrhl se kupředu. Dalšímu černochovi vyrazil z ruky krátký meč. Koutkem oka zahlédl, jak Daris dýkou probodla paži dalšímu útočnickovi. Falcova šavle proletěla pod okrajem štítu a poranila jeho nepřítele na noze. V zápalu boje se Cimmeřanovi vydral z úst válečný pokřik černých Subů, který tak často slýchal a používal na palubě Belitiny galéry. "Wakonga mutasi! Belit, Belit!" Náčelník černochů uskočil nazpět. Ze rtů vyrazil vířivý jekot. Jako na povel všichni černoši ustoupili. Conan stál s krvavou sekerou v ruce a bezhlavým tělem u nohou a s úžasem si pomyslel, že to, co ho podvědomě napadlo, možná nebylo tak nesmyslné. Stále ještě byli svíráni kruhem úžasných bojovníků, ale ani jeden z nich se nepokoušel na trojici zaútočit. Možná že si už náčelník stačil spočítat, že tři otroci mu nestojí za ztráty, které by mohly být, jak začátek boje ukazoval, velké, a nechá své zamýšlené oběti přece jen odejít.

Břichatý černoch se rychlým krokem přesunul tak, že stál Cimmeřanovi tváří v tvář. Promluvil na něj ve svém jazyce.

"Ten jazyk neznám," odpověděl mu Conan stygijsky, i když mu teď náčelníkova řeč připadala známá.

"A umíš mluvit takhle?" zeptal se náčelník směsicí jazyků, kterou používali plavci a lidé na pobřeží.

Conanovi se zrychlil tep. "Ano, to umím," odpověděl stejným jazykem. "Podívej, jsme ochotni zapomenout na to, co se stalo, a odejít."

"Ty jsi vykřikl jedno jméno," pokračoval náčelník pomalu. "Použil jsi válečný pokřik Subů. Víš, co ta slova znamenají?"

"Ne, po pravdě řečeno, to nevím."

Náčelníkovi se na tváři objevil podivný úsměv. "Já bych to přeložil asi jako: 'K ďáblu se smrtí, do útoku!' " Pak zvážněl. "Ale vykřikl jsi i jméno. Řekni ho znovu a vysvětlí mi, komu patří."

Conan na okamžik zaváhal. Nakonec si však pomyslel, že tím nemůže ničemu uškodit, možná že spíše pomoci, pokud opravdu narazili na příslušníky kmene Subů.

V jeho odpovědi zazněla pýcha. "Volal jsem Belit, protože je to moje žena. Je to dcera Hoiakima ze Shemu, toho, kterému Subové říkali Bangulu."

Úžas a radost proměnily rysy staršího černocha tak, že téměř ztratil svou ošklivost. "A já jsem Sakumbe, znal jsem Bangulu od pradávna a holčičku Belit jsem houpal na vlastních kolenou," prohlásil. "Buďte nám vítáni, všichni!" Odhodil asagai, vrhl se ke Conanovi a sevřel ho do páchnoucího objetí.

Nad pustinou, na hlubokém tiském nebi, majestátně zářily tisíce hvězd. Na břehu říčky zaplával velký oheň. Štiplavým kouřem probleskovaly žlutooranžové plameny a osvětlovaly kruh postav, které seděly na zkřížených nohou kolem. Stejně jako to bylo na moři, ani tady nechovali zášť k tomu, kdo v boji zabil někoho z nich. Zranění, která někteří z nich utrpěli, nebyla příliš těžká a byla rychle ošetřena. S divokou bezprostředností nabídli černoši trojici přístřeší, potravu i zbytek svého kyselého vína, které jim zůstalo po dlouhé cestě. Sesedli se blíž k ohni, aby lépe slyšeli, i když jen málokterý kromě náčelníka rozuměl společnému jazyku mořských tuláků. Ten ostatním v krátkých intervalech překládal Conanovo vyprávění a bylo jasné, že všechno popisuje mnohem barvitěji než sám Cimmeřan.

"Po tom, co nás napadli Stygijci," pustil se do řeči Sakumbe, když Conan skončil, "nám nastaly zlé roky. Byli jsme oslabení a stala se z nás snadná kořist, sousední kmeny na nás útočily téměř neustále. Belit a její mořští tuláci nám samozřejmě dost pomáhali, kořist, ze které nám odevzdávali větší část, nám umožnila najmout si skupinu válečníků z dalekého jihu jako ochranu. Jenže jsme byli pořád jen stínem toho, co za Bangulua. Já, který mívá stádo dobytka, pole yamů a mnoho žen, jsem teď obyčejný tulák, který musí se svými muži hledat štěstí, kde se jen dá. Nejdřív jsem se chtěl přidat k Belit, ale pak jsem si vzpomněl, jak strašná věc je mořská nemoc, kterou vždycky trpím. Sebral jsem tuhle skupinu mláďenců a vydali jsme se na obchodní cestu. Od pobřeží jsme nesli hlavně sůl, drahé ptačí peří, vzácné dřevě a podobné věci. V Kushi jsme náklad vyměnili za železné zboží, korále a šperky, léčivé masti, koření a samozřejmě muly, to je jasné." Zvedl měch s vínem, pořádně se napil, řihl si a měch podal dál. "Nechtěli jsme se vracet stejnou cestou, a tak jsme se vydali k horám, protože jsme se doslechli, že tady, v jihozápadní Stygii, je k mání různé zajímavé zboží, které by mohlo chudému obchodníkovi přinést docela pěkný zisk."

"Včetně otroků," poznamenal Conan.

"No, kdyby se naskytla příležitost," přikývl Sakumbe, "proč ne?" přiznával poctivě. "Abych řekl pravdu," pokračoval po chvíli, "často jsme cestou koupili nějakého toho otroka, abychom ho o kus dál se ziskem prodali. Ale co se týká zdejšího kraje, myslel jsem, že Stygijci tady nebudou kontrolovat obchod zdaleka tak často a důsledně, jak to obvykle dělají jinde, a že by se nám mohla naskytnout nějaká menší kořist, která by jistě přišla vhod." Ztěžka si povzdychl.

"Jenže zatím jsme všude narazili jen na stopy zkázy. Nemůžeš mi vyčítat, že jsem chtěl lapnout tři zdravé urostlé bělochy, za které bychom dostali na každém trhu slušnou sumičku. Ale ani nevíš, jak jsem rád, že se to vysvětlilo! Dengeďy je škoda, pravda, ale, no -" poplácal Conana po zádech. "Každý Belitin přítel je i naším přítelem. A ty jsi její manžel, říkáš? Hoho, kdybych pro to děvče nebyl něco skoro jako strýček, záviděl bych ti!"

Conan zvažněl. "Uděláte nejlíp, když se hned ráno vydáte k průsmyku, který vede směrem na Keshan. Tuhle zemi postihlo neštěstí. Nejen že tady zuří válka místních obyvatel proti nadvládě Stygijců a jejich krutému útlaču, ale ještě se do toho pletou mágové se svými kouzly."

"Cože?" Sakumbe si všiml nejistoty v jeho hlase.

"Vzpomeň si, co jsem vám vyprávěl. Nemyslím, že by se mágové vzdali a nechali nás na pokoji."

Sakumbe se otřásl, hlasitě si řihl a prohlásil: "Počkej, poradím se s ostatními." Mávl na černocho, který seděl na druhé straně ohně přímo proti němu. Byl sice mladší než náčelník, ale přece jen starší než ostatní členové skupiny, pohublý, s tvrdou nepřístupnou tváří a maličko nepřítomným pohledem. Tvář a hrudník mu křížoval podivný obrazec z jizev.

"Gonga je náš šaman," vysvětloval Sakumbe. "Není sice tak mocný jako Kemoku, jeho pán, který zůstal doma ve vesnici, protože se zatím naučil jenom části jeho umění. A také není tak starý a zkušený. Myslel jsem, že bude dobře, když s výpravou půjde někdo, kdo se v kouzlech aspoň trochu vyzná. Počkej, poradím se s ním."

Zatímco přes oheň poletovaly větvy v subštině, Conan sdělil tichou stygijštinou Daris a Falcovi, co se dozvěděl.

"Abych dostal své cti, varoval jsem je a doporučil jsem jim, aby se vydali co nejrychleji směrem k hranicím Keshanu a opustili Taiu co nejrychleji," končil své vyprávění, "ale mám pocit, že by tihle mládenci byli skvělí spojenci, kdyby se rozhodli přidat se k nám. Mám se o to pokusit?"

Dívka přisvědčila. "Proč ne? Otec potřebuje každý oštěp, který může pomoci. Moje země to potřebuje."

"Kromě toho," dodal Falco a zuby se mu zableskly v úsměvu, "nebylo by to skvělé, kdybychom my tři uprchlíci přišli k jeho vojsku s celou rotou válečníků v patách?"

Po nějaké chvíli se Sakumbe obrátil zpět ke Conanovi. "Gonga říká, že proti mocným mágům Černého kruhu nemůže udělat vůbec nic. Nedokázal by to prý ani Kemoku. Gonga je schopný bránit nás proti menším kouzlům, jaká jsou běžná mezi Kushity a postupně se začala používat i ve Stygii. Hlavně proti magii těla."

"Co tím myslíš?" ptal se Cimmeřan.

"Vždycky si dávej pozor na všechno, co pochází z tvého těla - odstřížky nehtů, vlasů, sliny, krev, pot - cokoliv, aby se to nedostalo do rukou tvých nepřátel. Kdyby nepřítel znal správná kouzla, použil by ty věci k tomu, aby ti ublížil nebo tě dokonce zabil. Gonga je schopen takové kouzlo namířené proti tobě zrušit nebo alespoň oslabit, pokud dostane vzorek té látky, které se zmocnil nepřítel."

Conan pokrčil mohutnými rameny. Když se ho Falco zvědavě ptal, o čem mluvili, opakoval mu barbar rozhovor se Sakumbem, ale navíc dodával: "Myslím si, že kdyby si člověk s těmihle věcmi lámal příliš hlavu, dopadl by jako ten, kdo se bojí jedu. Jistě je rozumné být opatrný, ale přílišná opatrnost změní chlapa v roztřeseného zbabělce." Zasmál se. "Ať děláš co děláš, celý život se skládá z pastí a léček a nakonec stejně zemřeme. Raději se se smrtí pořádně porvu dřív, než bych se před ní celé roky třásl někde v koutku."

Obrátil se k Sakumbemu. "Magie, o které jsem mluvil, je tak mocná, že vaše magie těla je proti ní jen dětskou hrou. A přesto jsme ji my tři zatím ošálili, myslím, že jsme ji dokonce zakroutili nosem tak, že jí vytryskly slzy z očí. Nezdá se mi, že by vás mé varování příliš vystrašilo. Co byste řekli, kdybychom vám nabídli spojenectví? Tak nebo tak, já si musím probojovat cestu k moři a Belit. Pokud se k nám přidáte, myslím, že před námi leží spousta stygijského bohatství a dobrá kořist."

I když byl náčelník Subů už napůl opilý, rozvaha obchodníka ho ještě neopustila. "Teď s vámi neuzavřu žádnou smlouvu," odpověděl po krátkém zamyšlení. "Ale nakonec... podívat bychom se mohli, myslím. Koneckonců vždyť proto se plahočíme tady v těch mizerných horách, že ano? Ano! Výborně. Hahaha!" vybuchl najednou v záchvatu smíchu. "Turistická cesta Stygií! Shlédněte prastaré památky! Navštivte naše skvělé obchody! Výhodné ceny! Hohohó!"

O dva dny později dorazil Conan s celou skupinou do Thuranu.

Od ohňů vyskakovali vojáci a se zbraněmi v rukou jim vybíhali vstříc. Když někteří z nich poznali Daris, vyletěl k

nebesům jásavý pokřik a odrazil se ozvěnou od okolních skal. Hnědá těla poskakovala v radostném tanci, pestrobarevná pera a barevné praporce vlály ve vzduchu a ocel blýskala v pozdravu všude kolem. Nad travnatou plání, kde se rozkládal tábor, se zvedal pahorek, na jehož úbočí se tyčily prastaré rozvaliny a na vrcholku zbytek Mitrova chrámu.

"Otec bude tam," obrátila se Daris ke Conanovi. Radost z ní vyzařovala jako svatozář. "Tak tohle je armáda, kterou sebral. Vidíš z ní jen část, protože většina mužů je v okolí, kde sbírají dřevo a nosí pitnou vodu. Zvuk rohů je může shromáždit za necelou hodinu. V nedávné době vybojovali vítězný boj, když se Stygijsi pokusili vyrazit směrem k tomuhle svatému místu a museli odtáhnout, aby si olízali rány. Oh, Conane!" V záchvatu nevinné radosti ho objala. Pak se vzpamatovala a po tváři jí přeběhl bolestný výraz.

Bok po boku vykročili úbočím k vrcholu kopce. Z hlavní brány chrámu vyšel rychlým krokem mohutný prosedlý muž. Conan si byl jistý, že je to Ausar. Dívka se mu rozběhla vstříc a vrhla se mu do náruče.

15. Orel a sekera

Ve velkém stanu nedaleko zbytků Mitrova chrámu hořela lampa, protože dvojice, která tam seděla, měla před sebou dlouhý rozhovor. Světlo se odráželo od zbraní zavěšených na podpůrných kůlech, osvětlovalo hromadu ovčích kůží určených ke spaní i pár kousků jednoduchého nábytku. Na malém stolku stál džbán vína a dva rohy, ze kterých muži upíjeli. Chlopně vchodu byly otevřené a za nimi bylo vidět vrcholky hor a temné nebe. Ohně hořící všude po úbočí vypadaly jako odraz hvězd na vodní hladině. Chladný vánek s sebou přinášel pach kouře a úryvky jednoduchých písní. O kus dál se ozval řev lva, podobný zadunění vzdálené laviny.

Když do stanu vešla třetí osoba, Ausar vstal a Conan ho po kratším zaváhání následoval. Nový příchozí byl nevelký stařec, s kůží tmavou i na Taiánci. Měl na sobě tmavomodré silně obnošené roucho. Na hrudi mu visel velký ozdobný náhrdelník, očividně neobyčejně starý, který představoval slunce, a zlatý symbol byl zasazen v podkladu z lazuritu. Klanový náčelník se před symbolem poklonil a požel se. Conan však pochopil, že to není to, co malému knězi dodává aureolu síly a moudrosti.

"Parasane, velký knězi boha Mitry, vítej," prohlásil Ausar. "Doufám, že přijdeš dřív."

Nově příchozí se usmál a pomalu se dobelhal k sedadlu. Conan mu vzal z ruky hůl a opřel ji opodál, zatímco Ausar knězi nalil víno, ne do obyčejného rohu, dobrého pro válečníky, ale do křišťálového poháru, jednoho z těch, které se zachovaly z dávných dob. "Myslel jsem si, že si budete mít o čem povídat," usmál se Parasan.

"To ano, pane, ale nebylo by dobře, kdybyste si to byl také poslechl?" zeptal se Cimmeřan. Byl knězi toho dne krátce představen a zaskočilo ho, že se na něj kněz na okamžik nesmírně užasle zadíval, ale rychle se přemohl a nasadil klidnou tvář.

"Myslím, že podrobnosti by mohly zatím počkat," řekl stařec. "Vy dva - víš Ausare, taky jsem kdysi vychoval pár děvčat. Myslel jsem, že bude dobře, když si vy dva popovídáte a ty se dozvíš co nejvíc o Daris a jejích příhodách, protože teď máme před sebou věci, které nejsou tak docela z tohoto světa. Takže jsi spokojený?"

Válečný náčelník si poposedl a zamračil se. "Mám vůči Conanovi dluh krve," odpověděl pomalu. "Osvobodil ji a přivedl domů ve větší cti, než... To, co mi sama svěřila, jistě není jeho vinou. Teď už jsme si vyprávěli jen o podrobnostech jeho cesty a naší válce."

Cimmeřan se rozpačitě zamračil. Parasan pozvedl ruku. "Není třeba mluvit o tom, co se dá snadno uhadnout," zamumlal kněz. "Daris by měla hledat útěchu v sebevědomí. Nebýt jí, Conan by k nám nikdy cestu nenašel. Ona zvrátila osud našeho národa, Ausare."

Obrovský seveřan ucítil, jak mu po zádech přeběhl chlad. Nechápal, o čem kněz mluví, ale měl pocit, že až tomu porozumí, nebude se mu to ani trochu líbit. Nahrbil se na židli, a přestože se snažil mluvit s úctou, zněl jeho hlas drsně a nepřístupně. "O čem to mluvíte, pane? Už jsem řekl tady svému hostiteli, že mě sem přivedla pouhopouhá náhoda, nic víc. Přiju vám i vašim lidem jen to nejlepší a možná že vám budu moci prokázat i nějakou menší službu oplátkou za věci, které bych od vás rád získal na cestu, ale mám před sebou jediný cíl, a to je vrátit se co nejdřív k ženě, kterou miluji."

Moudré a jasné Parasanovy oči zachytily jeho pohled a už ho nepustily. "Vážně si myslíš, že to všechno byly pouhé náhody, Conane?" zeptal se kněz tiše. "Já si to vůbec nemyslím, a to jsem ani neslyšel, co všechno se přihodilo. Právě se odehrává souboj dvou bohů. My smrtelníci nejsme jen obyčejné nástroje, ne, jsme to my, kdo musí vlastní silou tu bitvu vyhrát nebo prohrát, jinak se pustí do boje oni a vesmír kolem nás se rozpadne jako domek z karet. Ale výsledek rozhodne, jaký bude náš svět dál. Zavládne znovu Mitra, budou ho lidé moci svobodně uctívat a padne světlo jeho přízně i na tuhle nešťastnou zem? Nebo se světa zmocní Had, obtočí ho svými těžkými závití a otráví jedem mágů, kteří se volně rozběhnou do všech zemí světa? To rozhodnutí leží na nás!"

Cimmeřan se pokusil protestovat, ale Parasan ho přerušil jediným gestem. "V posledních dnech jsem se dlouze modlil, nabídl Mitrovi všechny čisté oběti, které přijímá, a prosil jej o znamení. Nakonec mi je seslal. Nemám žádné pochybnosti. Ty jsi muž, který musí pozvednout Varanghiho sekeru."

Vážnými slovy mu opakoval pověst i věštbu.

"Ne," zašeptal Cimmeřan nakonec. "Ne, já - já jsem jen obyčejný potulný dobrodruh. Byl jsem zloděj, bandita, pirát..."

"A přijde čas, pokud zůstaneš na živu, že se staneš králem," pokýval Parasan šedivou hlavou. "Který smrtelník neudělal chyby? Proroctví říká, že nositel Sekery bude původem ze severu, z té rasy, která kdysi Taiu založila, a že bude mocný - ne že bude svatý."

Vzrušení odneslo poslední zbytky Ausarovy rezervovanosti. "Ti mágové v Khemi museli mít důvod, proč si mysleli, že pro ně Conan představuje nějaké nebezpečí!" vykřikl. "Třeba je Set varoval, právě tak jako nám Mitra seslal znamení? Proč by se ti ďáblové jinak starali o nějakého piráta?"

Parasan pokýval šedivou hlavou. "Jistě, tak nějak to musí být, a i když nejsem čaroděj, cítím kolem nás obludné síly zla." Stařec se narovnal. "Jenže těm se ubráníme. Musíme s nimi bojovat. Conane, podříd' se svému osudu, jedině tudy vede tvá cesta ke svobodě."

Cimmeňan sevřel zuby spodní ret. Myslel si, že když přivedli Daris bezpečně domů, mohli by se s Falcem vrátit stejnou cestou nazpět a splout na Okřídlené lodi k moři. Tam chtěl vztyčit plachtu a pokračovat dál v cestě.

A přesto - stále ještě uvnitř cítil, že dluží Daris něco za její věrnost a lásku. A to nebylo všechno. Slíbil přece Belit, že si vezme její pomstu proti Stygijcům za svou, a Jehanovi, že rozdrtí Hada jeho jménem. Kolik by toho dokázal s posádkou jediné pirátské galéry?

"Nemysli si, že bych tobě, kterému tolik dlužíme, chtěl snad vyhrožovat," pokračoval teď tiše Parasan. "Ale přísahám při Mitrovi a ať mne zatratí, jestliže lžu - že člověk, odmítající svatou povinnost, kterou mu vložil na bedra sám osud, bude... ne proklet..., ale opuštěn, nikdy v životě už nepozná, co je to čest, radost nebo láska. Ano, Conane, třeba ten boj prohráme a ty zemřeš tady, v cizí zemi, ale tím se tvůj život naplní, a když zůstaneš naživu, pak budeš v tom krátkém čase, který nám bohové dopřávají, osobou, nad kterou budou sami bohové držet ruku. Splní se ti nejtajnější přání."

Ta slova se zabodla Cimmeňanovi do srdce jako nůž. Vyschlými rty zašeptal: "Kde je ta zbraň?"

Ausar k němu zvedl napjatý pohled a celý se roztrásl.

"Půjdeš s ní v našem čele?" zeptal se Parasan naléhavě.

Conan nepatřil k lidem, kteří by se dali dlouho přemlouvat nebo přešlapovali na místě. "Půjdu, u Croma, povedu vás!"

V duchu si pomyslel, že boj, který nadchází, bude těžký, dlouhý a slavný.

Ausar syčivě vydechl, jako po velké námaze. Parasan, stále vážný, krátce přikývl. "Teď poslyšte, co jsme si my, kněží Mitrova chrámu v Taii, předávali ústním podání z generace na generaci po celá staletí. Když náš poslední král padl v bitvě, stál mu po boku ten, který se o něco později stal Prorokem. Svatý muž ukrýl posvátnou Sekeru pod vlastní plášť a tajně ji odnesl z bojiště. V té chvíli už dobře věděl, že Stygijci prohledají Taiu od severu k jihu a od západu k východu, jen aby našli předmět pro ně tak neblahý. Věděl, že jej musí ukrýt na místě, kde nikoho nikdy nenapadne hledat."

Barbar, ve své podstatě prozaicky praktický, jej přerušil: "Copak po té sekerě za celou tu dobu nikdo nepátral? Kdyby se některý z mágů rozhodl... Vždyť jestli je skutečně nebeského původu, musela by se ve světle každého tázacího kouzla jevit proti zemi naprosto jasně."

"Zvláštní moc Sekery spočívá mimo jiné i v tom, že od sebe odpuzuje jakýkoliv druh magie," vysvětloval Parasan.

"Kdyby ji náhodou nějaký mág skutečně našel a pokusil se ji získat, obrátila by se celá jeho magická moc proti němu a smetla ho jako stéblo. Obyčejný člověk, ať už potulný rytíř štěstěny, nebo žoldněř najatý jen k tomu úkolu, mohou zbraň vyzvednout bez obav, jim neublíží. Jenže na místo, kde je Sekera ukryta, by nikdo nevstoupil jen tak náhodou, natož aby tam hledal dobrodružství. A v celé Stygii není pravděpodobně tolik zlata, aby stačilo zaplatit žoldněře, kteří by tu cestu podnikli. Sekera je totiž ukryta v Pteionu."

Ausar zbledl jako křída.

"Neposkvrněnost a svatá víra provázely svatého muže při jeho cestě na to místo," pokračoval kněz, "a ochránily ho před ghoully a demony. Sekeru zakopal v Pteionu a tam odpočívá dodnes. Musím ti, Conane, říci, že Pteion je prastaré, dávno opuštěné město, které leží na východním okraji Stygie, hned za hranicemi Taii. Nejstarší kroniky říkají, že ho založili Acheronci před mnoha tisíci lety, ale jiná legenda, která může být právě tak pravdivá, říká, že oni byli jen dědici a že zakladateli Pteionu byli ve skutečnosti hadí lidé pradávné Valusie. Celá nezměrná staletí bylo město sídlem příznivců a uctíváčů černé magie, a proto i sídlem hrůzy a zdrojem děsu pro celý okolní kraj. Během Sedmé dynastie stygijských králů postoupila poušť o tolik, že Pteion téměř obklíčila a mágové ho opustili. Přenesli své sídlo do Khemi. Odporné bytosti, které mágové vyvolali, stvořili nebo vypěstovali, byly sice magickými prostředky uvězněny ve zdech města, ale od těch dob žijí v ruinách a žádný člověk se k městu nepřiblíží."

Conan se otrásl. Na čele se mu zaperlil pot a v duchu zasténal.

"Opakuji, že žádný démon nemá moc nad Sekerou, kterou dostal Varanghi od samotného Mitry," pokračoval v řeči Parasan. Každé jeho slovo zbavilo oba posluchače další části obav. "Odvážný muž, který vstoupí do města za dne a se vznešeným úmyslem, se nemá téměř čeho bát. I když nebude svatý, jako byl Prorok, bude v bezpečí pod ochranou, kterou mu mohou poskytnout. Jeho srdce bude dostatečně čisté, aby démon nenašel skulinu, kterou by mu do něj mohl proniknout a napadnout ho zevnitř. Ano, Conane, myslím, že ty jsi ten, kdo přinese Sekeru."

"A pak?" slyšel Cimmeňan nejasně svůj vlastní hlas.

"Potom přece povedeš taiská vojska k vítěznému boji, ve kterém dobudou zpět svobodu své země," odpověděl

Parasan. A náhle se k překvapení ostatních dvou zasmál. "Podrobnosti už ovšem přenechám profesionálům."

V následující hodině, kdy Conan s Ausarem probírali rozličné věci, seděl kněz téměř beze slova. Vyslechl Conanovu zkrácenou historii, položil několik otázek, navrhl několik drobností a viděl jak v obou mužích roste odhodlání.

Ausar s Conanem začali probírat bojovou taktiku. V plánování dalších akcí budou pokračovat ráno, ale plán v hrubé podobě se pomalu začal rýsovat už teď. Cesta z Thuranu do Pteionu mohla dobrému jezdcovi se zásobními zvířaty trvat zhruba týden. Naštěstí větší část cesty vedla údolím bývalé řeky, která se za dlouhý čas změnila v obyčejnou říčku, a cesta podél vody byla mnohem schůdnější než většina taiských cest. Rozhodli se, že s Conanem a jeho vůdcem pojedou stovka válečníků, která by je měla ochránit před každým nepředvídaným nebezpečím. Zatím Ausar zorganizuje armádu a vytáhne s ní k západu a cestou bude verbovat další muže.

Generál Suat nechal po poslední prohrané bitvě polovinu svých vojáků posádkou v Seyanu a na dolním toku řeky Helu. Se zbytkem táhl k severozápadu, po vojenské cestě, která se táhla od guvernérova sídla až k Luxuru. Ausar odhadoval, že se chce generál pokusit sevřít vzbuřence do kleští, dost pravděpodobně ještě ve spolupráci s posilami, které byly ohlášeny z královského sídelního města. Conanova skupina se k Ausarovi připojí hned potom, kdy Conan

najde Sekeru, a společně se pokusí zničit stygijská vojska skupinu po skupině. Podrobnosti budou řešit přímo cestou. Samozřejmě že i kdyby Suata porazili, krále Mentuphera jistě ztráta několika pluků vojska neodradí od jeho ambiciózní politiky, ale tenhle problém je třeba zatím ponechat do nepředvídatelné budoucnosti. Jediné, co Conan věděl o velení ve velkých bitvách, bylo to, že první ztráty jsou vždycky v plánu.

Nakonec se zvedl a popřál svým společníkům dobrou noc. "Mohu vás doprovodit nazpět do chrámu, pane?" zeptal se Parasana.

"Ne, díky," odpověděl kněz. "I když jsi byl Mitrou vyvolený, nejsi zasvěcený do jeho tajemství jako Ausar a já. Myslím, že my dva s Ausarem bychom se teď měli nějakou dobu věnovat modlitbám."

Conan se necítil ani v nejmenším dotčený a po tom, aby ho někdo zasvěcoval do svého náboženství, také netoužil.

Crom byl bůh mnohem méně náročný. Conan jim tedy kývl na pozdrav a vyšel ze stanu.

I když hvězdy jasně zářily, potřebovaly Cimmeřanovy oči přece jen několik vteřin, než si zvykly na noční temnotu. Viděl proti hvězdám obláček svého dechu, který se srážel v nočním chladu a opodál -co je to za stvoření, které se táhne zvedá se země, jako by celou dobu sedělo těsně u stěny Ausarova stanu? Orel? To těžko, orlové přece v noci nelétají a i kdyby, orel by se nikdy nepřiblížil tak blízko k lidem. Musel to být nějaký jiný pták.

Conan si pomyslel, že je nakonec v cizí zemi. Setkání s nějakým neznámým ptákem by ho nemělo vyvést z míry. V té chvíli zatoužil, aby nebyl tak tvrdohlavě poctivý. V tom okamžiku by byl velmi přivítal Darisinu přítomnost, náklonnost a lásku. Zavrtěl hlavou a rychlým krokem vykročil ke svému opuštěnému stanu.

Nehekba, neúnavná díky kouzlům, uletěla několik set mil rychleji, než by to dokázal pták z masa a kostí. Když pod sebou zahlédla Luxur a začala se spouštět k zemi, nebe na východě zružovělo.

Slétla ke kupoli Setova chrámu, vlétla jedním obloukovým oknem dovnitř a vzala na sebe zpět svou lidskou podobu. Pak sestoupila do prostor vyhrazených v chrámu zasvěcencům Černého kruhu. Tam odpočívala a tvořila další plány větší část dopoledne. Pak vyslala ke králi posla vybaveného poznávacím znamením, které zaručovalo, že bude přijat okamžitě, a jemu světila psanou žádost o soukromou audienci. Žádost byla jen formální, ona svou návštěvu králi tou formou vlastně jen oznamovala. To věděl i král, a proto jí pozvání k návštěvě poslal obratem.

Těsně před určenou hodinou se Nehekba v obřadním rouchu a s hadí korunou na hlavě vydala přes náměstí a vstoupila do paláce. Aby zdůraznila vážnost celé situace, nešla pěšky, ale jela v mosazném voze, který neměl ani kola, ani sanice, ale vznášel se s ní zhruba metr nad zemí. Užaslé strážce se jí hluboce klaněly a snažily se od jejího vozidla držet co nejdále, i když se sneslo na zem. Nehekba vystoupila a vydala se za mužem, který ji měl doprovodit ke králi. Došli do poměrně malé, ale skvěle zařízené místnosti. Zdi byly vyzdobeny malbami, zobrazujícími výjevy z loví, a nábytek byl drahocenný, bohatě vyřezávaný a intarzovaný. Mentuphera jí pokynul, aby si sedla, a osobně jí vínem naplnil stříbrný pohár.

"Doufám, že má paní, nejvyšší Derketina kněžka, souhlasí s přítomností mého nejstaršího syna," prohlásil král. "Byl bych rád, aby pochopil, že i takové věci jsou součástí vlády."

Nehekba pokrčila rameny. "Jestliže si přejete, Milosti," odpověděla Nehekba a pečlivě dodržovala všechny předepsané formalities. Mentuphera si sice byl víceméně vědom moci, kterou ona a její kolegové vládli, a vycházel jim vstříc, ale v žádném případě nebyl slaboch. Naopak, Stygie neměla tak schopného vládce po celé generace. Král byl vysoký, svalnatý a na sobě měl jen prostou tuniku. Tělo měl zjizvené po zraněních z mnoha bojů. Tvář byla hranatá, ošlehaná, nos kdysi přeražený a oči jako ocel. U boku mu visel neustále meč, a to i v době, kdy si oblékl oficiální roucho králů. I když se choval k čarodějce s úctou, nesnažil se zakrýt občasný chlípný pohled, který se mu objevil v očích, když si prohlížel její tvář a postavu. Často spolu sdíleli lože.

"Máš pravdu, pane," poznamenala. "Je moudré, že necháváš korunního prince naslouchat. Ó králi, nechť žiješ věčně. A přesto jen bohové vědí, co skrývá zítřejší úsvit, a já přináším zprávy o nebezpečí."

Ctesphon, dědic trůnu, štíhlý muž, který už měl jinošský věk dávno za sebou, nejistě poposedl. "Otče, můj pane," začal nejistě, "neměl byste k tomu rozhovoru přizvat i své kancléře? Slova čaroděje jsou někdy - tím vás nechci urazit, paní - temná a složitá a jeden jediný mozek často nestačí pochopit všechny jejich významy."

"Přeji si tyhle věci probrat v tajnosti," připomněla Nehekba ostře. "Většina z toho, co chci Vašemu Veličenstvu sdělit, by se nemělo dostat na veřejnost, jinak by se mohl v srdcích Stygijců zahnízditi strach."

Mentuphera vrhl na svého syna rychlý pohled plný pochybností, ale nakonec se rozhodl, že ho pryč nepošle.

Ctesphon se s ním už v minulosti mnohokrát přel o tom, že dobytčácké plány Stygie nejsou moudré. Samozřejmě neměl dost moci ani síly, aby svého otce přesvědčil nebo prosadil svůj názor, ale protože se nechtěl postavit proti otci, vybíjel se jinak a snažil se udělat všechno pro zachování míru. Lovil lvy oštěpem z válečného vozu, pátral ve starých knihách a spisech, před nimiž Mentupherova duše couvala v hrůze, odvážil se dokonce korespondovat s

Thoth-Amonem, Tothapisovým rivalem, který žil ve vyhnanství.

"Pokračuj," zaduněl králův hlas.

"Vaše Veličenstvo jistě zná tu taiskou legendu, která vypráví o Varanghiho sekeře," začala Nehekba.

"To jsou jen lidové zkazky," zavrčel Mentuphera. Bylo vidět, jak se Ctesphon narovnal v křesle.

"Kéž by to byla pravda," odpověděla Nehekba. Potom se pustila do vyprávění a snažila se popsat Tothapisovy a své pokusy a činy v tom nejlepším světle. Popisovala nedávné události v pevnosti Mantikory a to, co zjistila v posledních dnech. "Obávám se, že není dost času, aby se naši lidé do Pteionu dostali dřív než Conan, alespoň ne pomocí pozemských prostředků," končila své vyprávění. "Kdybychom se je tam pokusili přepravit pomocí kouzel, mohli bychom tam poslat v tom krátkém čase jen několik mužů a ti by nebyli pro Conanovu skupinu žádnou překážkou. Kromě toho by takový zážitek naprosto zničil jejich morálku a proměnil by je ve snadnou kořist kohokoliv."

"U zubů Setových!" králova pěst se zaduněním dopadla na opěradlo křesla. "Takový křupan, nástroj, který si vybral ten... Mitra? No, jestliže ten sluneční vládce nedokáže nic víc než nějaký barbar ze severu, tak o čem vůbec mluvíme?" "Můj otče, v sázce je mnohem víc, než myslíš," ozval se najednou Ctesphon. "Jen pomysli na to, co už ten barbar dokázal, a to neměl v ruce zbraň bohů."

"To je pravda," souhlasila Nehekba. "Vaše Veličenstvo, jakékoliv zaváhání z naší strany bude znamenat přinejmenším ztrátu celé provincie a ta se vám potom ozbrojená a s nepřátelskými úmysly postaví do zad. A co bude s vašimi vznešenými sny o dobytí okolních zemí? Ne, Vaše výsosti. Musíte zmobilizovat veškeré síly, které jste v tak krátkém čase schopni svolat. Měl byste jim velet sám s tím, že korunní princ vás zatím bude zastupovat jako vicekrál. Vaše přítomnost vojáky povzbudí a dodá jim odvahy bez ohledu na to, s čím se setkají. Okamžitě vytáhněte k jihovýchodu a pokuste se Taiu rychle pokořit. Zatím my, Setovi služebníci, použijeme veškeré naše umění, abychom udrželi tu prokletou Mitrovu Sekeru v hrobě, kde je pohřbená celá tisíciletí a kam patří. I kdyby se nám to náhodou nepodařilo, nezoufejte, protože máme ještě další možnosti. Tak nebo tak, s vaší pozemskou pomocí, ó králi, jistě uspějeme v boji proti společnému nepříteli, i když je božského původu."

"Ať se stane!" zvolal Mentuphera.

V podzemí Setova chrámu modře blikaly plameny svíc. Na stole plném stínů stála skleněná mísa v podobě ženského lůna. V ní se vznášela bledá a skrčená postavička nenarozeného, napůl vyvinutého dítěte.

Do místnosti vstoupila Nehekba. Akolyta, který měl službu, se před ní vrhl na zem. "Běž," mávla rukou a on se pozpátku vyplížil z místnosti.

Naklonila se nad mísou a pozorovala nevyvinutou tvářičku. Pak udělala rukama několik magických znamení a zamumlala dlouhé zaříkadlo. Homunkulus se pohnul. Do jeho vědomí pronikla bolest. Z nedorostlého hrdla se začala drát slova, která vypouštěl těžce a pomalu, jako mýdlové bubliny. "Kdo mě volá? Co žádáš?"

"To jsem já, Nehekba," zasyčela čarodějka. "Poslouchej dobře, Tothapisi, a zapomeň na všechno ostatní. Neříkám, že se přiblížil soumrak bohů, i když by se mohlo stát i to, ale jsem si jistá, že znovu nadchází hodina, ve které začne válka mezi Býkem a Hadem."

Přes stovky mil, které dělily Nehekbu od čarodějova sídla v Khemi, se k ní nesla jeho slova, zprostředkovaná malou stvůrou: "Sděl mi všechno, co víš."

Udělala to. Na konci dodala naléhavým tónem: "Osud všeho teď leží na vahách a ty se nepohnou, dokud bude Conan naživu." Nehty máchla vzteklým gestem ve vzduchu. "Musí zemřít co nejrychleji. Pokud ho chceme zastavit, je třeba vykonat velký obřad, jeho osud je mocný! Můj pane, už se nesmíš dál ukrývat ve svém domě. Přileť na dračích křídlech a připrav si svá nejsilnější kouzla. Já se zatím vrátím nazpět a budu Conana sledovat. Pokusím se využít svých znalostí k tomu, abych mu uškodila a odhalila jeho slabosti i slabosti jeho společníků! Stejným způsobem se to podařilo před pěti sty lety našim předchůdcům, jen lidská slabost zničila posledního muže, který vládl kouzelnou Sekerou. Sejdeme se tedy v Pteionu, městě ghouľů, můj pane, a společně je zničíme!"

16. Do prokletého města

Pod koňskými kopyty zachřestily oblázky. Oči jezdců byly rozbolavělé po dnech jízdy nevýraznou krajinou. Den za dnem jim do nich stékal štipající pot a vnikal prach zvířený nohama koní a teď je navíc řezala ostrá zář slunce, stojícího na západním nebi. Ostré světlo a nemilosrdné vedro se odráželo od stěn hluboké rokliny, kterou výprava Taiánců projížděla. Vysoké stěny rokle se však s každou ujetou milí snižovaly, byly mírnější a méně popraskané, ale to bylo jen proto, že se oddíl blížil k otevřené poušti. Písečné jazyky daleko před nimi se v horkém vzduchu měnily v modrá jezírka, která ještě zvyšovala nesmírnou žízeň zvířat i jezdců.

Většina jezdců jela mlčky a snášela útrapy cesty se stoickým klidem divokých národů. Kolem těl jim pohlávaly kaftany a burnusy, které si oblekli na ochranu před sálavými slunečními paprsky. Ratiště kopí se otrásala podle rytmu jízdy a hroty vrhaly záblesky na všechny strany. V náhodném pozorovateli by to mohlo vzbudit dojem, že se dívá na větrem rozvlněné obilné pole, zachvácené požárem. I když jezdci nesnášeli okolní krajinu právě nejlépe, trpěli mnohem méně než jejich severský vůdce. Conan v čele stovky válečníků ovšem i navzdory tomu pokračoval neúnavně kupředu. Několik yardů za ním popohnala Daris koně k Falcovu zvířeti. "Jak se cítíš, příteli," zeptala se. "Za celý ten výlet jsi skoro nepromluvil."

Ophiřan pokrčil rameny, ale obličej k ní neotočil. Drsnost v jeho hlase nezpůsobilo jen vyschlé hrdlo. "A o čem bys tak asi chtěla mluvit?"

"No, to je jedno, o všem," odpověděla mu tiše. "O nadějích, snech, vzpomínkách - dokonce i o strachu, jestliže to, že o něm budeme mluvit, nám dá sílu ho překonat. Předtím jsi býval veselý společník, Falco. Co tě v poslední době trápí? Snad to, že už zítra dorazíme do děsivého Pteionu?"

"Nebojím se," vzplanul. "Nikdo mě nenutil, abych jel s vámi!"

"Mne taky ne. Ale co se toho týče, Conan je můj pán a bude na... tak dlouho, dokud si to bude Mitra přát. Ale ani kdyby ses nepřidal k mému otci, tak jak to udělal Sakumbe a jeho lidé, nebyl bys považován za zbabělce."

"Jde jim jen o kořist! Chceš mě snad srovnávat s těmi divochy?"

"Já myslím, Falco, že v jejich srdcích není jen chamtivost. Určitě je tam i kus lásky k Belit a vzpomínka na její rodiče a touha pomstít znásilnění jejich malého ráje." Daris se na okamžik odmlčela. "A co se týká tebe, ty ses taky přidal k Cimfeřanovi, protože v duchu cítíš, že je i tvým pánem a náčelníkem, pro kterého bys ochotně položil život. Nebo se mýlím?"

Falcovi zbělely klouby ruky, kterou svíral oštěp, ale neodpovídal.

"Přesto jsi každý den cesty stísněnější a stísněnější," pokračovala Daris ve svém monologu. "Proč? Možná by se ti ulevilo, kdyby ses někomu svěřil."

"Oh, Conan má svých starostí dost," zabručel mladík, "a z Taiánců nikoho tak dobře neznám."

"Znáš mne," podívala se na něj Daris, natáhla se ze sedla a pohlédla ho po ruce. "Naše přátelství sice není dlouhé, když ho budeš počítat na čas, ale po všem, co jsme spolu prožili, je mnohem hlubší a pevnější než většina ostatních. Nechceš, abych ti pomohla? Jaký je rozdíl v tom, když zavoláš přítele na pomoc ve chvíli, kdy se ti v duši usadila tíseň, a v tom, když ho zavoláš na pomoc proti nepříteli, který tě tísní se zbraní v ruce?"

Když viděl, že nemá na vybranou, otočil k ní tvář a hlas mu zaskřípal: "Ale za to všechno můžeš ty!"

Tmavé oči se jí rozšířily, i když na bronzovém obličejí se jí objevila spíš účast než údiv. "Já? A jak? Nikdy jsem ti neublížila, ani vědomě, ani nevědomě, přísahám!"

"No, já - ty - víš..." Zápasila v něm pýcha s touhou ulehčit srdci. Opálené tváře mu ještě ztmavly. "Dobrá," vyletělo z něj za chvíli a oči upíral kamkoliv, jen ne na ni. "Vypravila ses s námi na tuhle cestu, jediná žena mezi stovkou mužů, a jen kvůli Conanovi. Nemysli, že jsem si nevšiml, jak se na něj neustále díváš, jak si hledáš záminky, proč s ním promluvit, i když i jemu v tomhle pekelném kraji pomalu dochází trpělivost. Víš, já nežárlím, to ne, ale ty jsi tak hezká... a pohled na tebe mi přivolává vzpomínky na Senufer, která zůstala opuštěna v Khemi a jistě po mně touží jako já po ní..." Udeřil pěstí do hrušky sedla. "Vzpomínky na ni se mi vrací tak živě... V noci nemohu spát, ve dne o ní sním s otevřenýma očima a neustále slyším, jak mi sladký hlas šeptá její jméno. Mám pocit, že je to stříbrná harfa, která mi neustále zní v uších a ta zpívá Senufer, Senufer, Senufer -"

Několikrát se trhaně nadechl a podařilo se mu trochu uklidnit. "Promiň," zajíkl se. "Vždyť já nevím, co povídám. Ty za to přece nemůžeš. Ale já po ní toužím, Daris, toužím po ní tak, že bys to nepochopila, i kdybych se ti to pokusil popsat."

Nevšiml si, jak po obličejí jeho společnice přeběhl záchvěv smutku. Rychle znovu nasadila klidný výraz, popohnala koně ještě blíže k němu, až se jejich kolena dotkla, položila mu ruku na předloktí a řekla hlasem plným pochopení: "Díky, Falco. Přece jen jsi mi pomohl trochu porozumět - chápu už, co tě trápí. Neuzavírej touhu a smutek sám v sobě, tvá duše by se v nich mohla utopit. Vyprávěj o svém trápení alespoň mně, když už ne nikomu jinému. Řekni mi všechno, co tě trápí, mluv o tom, o čem si přeješ mluvit. Dovol, abych ti pomohla překonat dobu čekání a touhy a uvidíš, že nakonec přijde ráno toho dne, kdy začneš znovu žít. Dovol, abych v tobě probudila naději."

Conan se v té chvíli ohlédl a uviděl, jak se Daris naklání k Falcovi. Náhle pocítil nesmyslný nával zlosti.

Roklina se nakonec rozšířila do zdánlivě nekonečné pustiny tvořené přesypy a dunami. Pod nohama koní tiše skřípal písek a drobné oblázky. Vítr zvedal oblaka jemného písku, který se usazoval v hrdlech jezdců i koní a dráždil jejich zanícené oči.

Když slunce sestoupilo k obzoru a stíny se protáhly do nekonečna, popojel vůdce Tyris k náčelníkovi. Mnohokrát tudy v minulých letech projel jako karavanní vůdce. "Měli bychom se utábořit," ukázal na malý pahorek v dálce před nimi: "Pokud mi říkali pravdu, když mi o zdejších kraji vyprávěli, měli bychom být od Pteionu už jen několik hodin jízdy. Nikdy se tam nikdo neodvážil, ale kupci znají tu krajinu z vyprávění svých dědů a ti zase od svých předků, kteří kdysi jezdili do Pteionu za obchodem."

Conan se zamračil. "Mohli bychom tu vzdálenost urazit ještě dnes, teď večer bude mnohem chladněji."

Tyris se prsty dotkl amuletu, který měl na krku. "Náčelníku," začal opatrně, "copak jsme si nenaplánovali, že do města vjedeme ve dne, kdy jsou obludy a zjevení hluboko v podzemí? Já myslím, že by nebylo moudré uložit se k spánku blízko k městu, než v téhle chvíli jsme."

"No, když myslíš," zabručel Cimmeřan dost opovržlivě.

Tyris se dotčeně vracel k ostatním. Výprava jezdců, náhradních koní i nákladních zvířat se zastavila v okamžiku, kdy Tyris pozvedl ruku. Zvířata začala spokojeně pofíkávat. Muži je rychle obsloužili vlažnou vodou, krmením a trochu vyhřebelcovali, pak jim svázali přední nohy a začali se starat o sebe. Brzo ležely kolem rozprostřené pokrývky a zaplály modravé plaménky ohniček z vysušeného trusu, kolem kterých se usadily skupinky válečníků. Taiánci nebyli příliš zasmušilí nebo tvrdí. Pod jejich drsným zevnějškem se skrývala láska k životu a jeho radostem. V těchto chvílích však byli zachmuření, mluvili málo, tlumenými hlasy a jen o tom nejnnutnější. Mnoho z nich poodešlo stranou, aby se pomodlilo, provedlo úlitby bohům nebo drobné magické obřady.

Conan procházel táborem a kontroloval uvázané koně. Několikrát varoval muže před bezstarostností a nedbalostí. Jeho slova nebyla na místě a on to věděl, jenže měl pocit, že ho něco nutí muže peskovat.

Kousek za táborem se proti modrozelenému večernímu nebi rýsovaly postavy Daris a Falca. Drželi se za ruce a byli ponořeni do vážného hovoru. Po chvíli sešli po odvrácené straně duny, na které stáli, a zmizeli Conanovi z očí. Conan se na okamžik zamyslel nad tím, jestli rozmrzelost, která v něm už několik dnů narůstala, má nějaký opravdový důvod. Ale který seveřan by nebyl nevrlý v těch písečných pustinách, rozpálených celé dny jako pec? Conan už v životě zažil mnohé nepohodlí, tahle cesta však byla jedna z nejhorších, měl pocit, že mu něco vysává duši z těla jako upír. Ale přitom nebyl zvyklý si stěžovat, dokonce ani v duchu sám sobě. Jak je možné, že ho takovým způsobem rozladilo obyčejné nepohodlí?

Ve skutečnosti tady bylo ještě něco horšího. V minulosti žil několikrát bez ženy mnohem delší dobu než teď bez Belit. Ale v posledních dnech začínal mít pocit, že už jsou to celé roky. A potom si ta potřeštěná Daris postavila hlavu, že pojede s jeho výpravou, a navíc ho neustále provokuje. Copak ta hloupá koketa nevidí, že si zahrává s ohněm? Kdyby nebylo jejich soukmenovců, možná už by odhodil všechny zábrany a užil si s ní. Při Derketě, vždyť by stačilo jen ji odvést za nejbližší dunu, z dohledu ostatních, a udělat jí to! Háček je v tom, že teď začala používat své triky na toho ophirského cucáka. Co ten pro ni udělal, že si zasloužil tolik přízně?

No, jestli je to tak, tak ať se nají sama, až se vrátí. Conan má hlad a na nikoho nebude čekat.

Vrátil se na místo, kde spolu s Daris a Falcem tábořili. Jedli společně a přikrývky měli položeny nedaleko sebe. Muž, který jim připravil tábor a rozdělal oheň, se s polohlasným "salaam" uklonil a odešel. Conan si přidřepel k ohni. Nabodl na provizorní rožen několik plátků sušeného masa proložených cibulí a paprikou, opekl je a snědl. Napil se z vaku teplé odstáté vody a přitáhl si kolem ramen plášť proti rostoucímu chladu. Nebyl ospalý, neměl náladu na společnost, seděl sám a přemýšlel o svých hříších. Belit se mu zdála neuvěřitelně daleko. Šero se rychle změnilo v noční temnotu a na nebi se začaly objevovat hvězdy.

Daris se konečně vrátila a pod podrážkami sandálů jí tiše skřípal písek. Tyčila se štíhlá a vysoká nad sedícím Cimmeřanem. "No konečně," zabručel. "Kde je Falco?"

"Rozhodl se, že zůstane chvíli sám a probere si to, o čem jsme mluvili."

"Mluvili? A já myslel, že jste si pěkně zaskotačili."

"Cože?" posadila se proti němu. V očích se jí odrazila zář malého ohně. "Co jsi tím myslel?"

"No co asi?" odsekl. "Ale jasně, vím, že na tebe nemám žádné právo, dělej si, co chceš."

"Conane!" nikdy předtím v jejím hlase neslyšel tolik pohoršení a úžasu. Narovnávala se a obě ruce pozvedla jako na obranu před úderem. "Přece si nemyslíš, že - jak bys jenom mohl!?"

"Myslíš si, že jsem slepý? Je to pěkný chlapec a já nejsem v poslední době zvlášť příjemný společník. Říkám ti, že mi to nevadí. Najež se, já jdu spát."

"Ale vždyť já tě miluju," Daris se skoro rozplakala. Nakonec se sebrala. Chvilku seděla tiše, pak mu upřela pohled přímo do očí a řekla naprosto klidným hlasem: "Poslyš. Přisahám při Mitrovi, že se mezi mnou a Falcem nestalo vůbec nic, pokud nepočítáš jediný letmý polibek na rozloučenou. Prostě jsme si s Falcem povídali, nic víc. Stýská se mu po té ženě z Khemi."

"Po Nehekbě, myslíš," zavrčel Conan. "Tím hůř, tady vidíš, jaký je to hlupák."

"Já mu nevnucovala naši domněnku, že všechny ty ženy představovala jedna jediná. To by mi neřekl vůbec nic. Ne, nakonec jsem ho přivedla k tomu, že začal mluvit o sobě a nebylo to vůbec těžké. Když si mně vylihl svůj smutek, přestalo ho to tolik tížit a mně se podařilo přivést jeho myšlenky na příjemnější věci, které takového mládence v budoucnosti jistě čekají. Zatím se myšlenek na ni nezabíval, ani zdaleka ne, ale vrátilo se mu sebevědomí a pozvedla se mu nálada. Myslím, že dnes v noci bude dobře spát a zítra skvěle bojovat, pokud to bude potřeba. To je, Conane, všechno. Nic víc se nestalo..., i když mé vlastní myšlenky nezůstaly jen při tom."

"No, tvoje slovo mi musí stačit," odpověděl s předstíranou lhostejností.

Pozorovala ho s jakousi hrůzou. "Conane, co se to děje? Co je to za čáry? To přece nejsi ty, nikdy jsi nebyl tak nevrlý... ano, zlý! A Falco si nikdy neliboval v sebelítosti, až teď, a to z něj málem udělalo bezcennou trosku. Cožpak vás posedli pouštní démoni?"

Horečnatě přemýšlela, a proto si nevšimla, že jeho popuzenost ještě vzrostla. "Ne," usoudila nakonec a očima zabloudila ke hvězdám, "tak to není, protože postupujete kupředu se stejnými úmysly jako na začátku. Ale může to být nějaká neblahá kletba, kouzlo, které působí na lidské slabosti - na jeho poblouznění, na útrapy, které zažíváš na cestě zemí, pro niž se vaše rasa nenarodila, a bezpochyby... na tvou touhu po Belit. Ta kletba ty pocity a nálady odráží a zesiluje, jak by to příroda sama nikdy nedokázala." Pohledem se vrátila ke Conanovi a do hlasu se jí vrátila rozhodnost a klid. "Jestli mám pravdu, pak se té kletby můžeš zbavit, setřást ji ze sebe, stejně jako to s mou pomocí dokázal Falco. Dovol, abych pomohla i tobě, můj milovaný!"

"Proč by sis se mnou dělala starosti?" odsekl jí Conan. "Jsem přece kyselý, zlý a ještě k tomu slaboch, ne?"

I v temnotě viděl, jak sebou trhla, a v tom okamžiku zatoužil vzít ji do náručí a říct, že svých slov lituje. Dřív než to udělal, ozvala se v něm falešná pýcha a on mlčel. Ausarova dcera vstala a obrátila se k němu. "Můžeme si o tom promluvit, kdykoliv budeš mít chuť. Nejdřív si ale odpočiň. Dobrou noc." Sebrala se země pokrývky a zmizela ve tmě. Conan ještě dlouho ležel s otevřenými očima a marně přemýšlel, jak se měl zachovat. Mohli by se tak hádat až do rána! A on se na zítřek potřeboval pořádně vyspat. Ženské!

Polední slunce změnilo den v dusivou pec a půdu pod nohama v pole žhnoucích oblázků. Vzduch se vlnil, takže vzdálené duny vypadaly jako moře plamenů hnaných větrem, ale vzduch byl naprosto nehybný. Klapot kopyt, vrzání sedel a postrojů i cinkání zbroje se ztrácelo v nekonečném tichu pouště jako dešťové kapky na vyprahlém poli. Conan přimhouřil oči a rozhlédl se po krajině před sebou. Ostré slunce, zrcadlení a rozvlněný vzduch zkreslovaly všechny předměty a měnily kraj v něco, co se podobalo špatnému snu. Návěje písku se zvedaly až k vrcholům pobořených zdí. Tam kde se zdi zřítily, odhalily polorozpadlé budovy uvnitř města. Zbývaly z nich většinou jen hromady černého kamene, a přesto na jejich vzhledu bylo cosi nelidského, byly příliš nízké a úzké v poměru k délce, jejich stěny se zvedaly od země v podivných úhlech a stropy, které tu a tam zbyly, byly zdobené groteskními ornamenty. Legendy říkaly, že většina města byla ukryta pod zemí a že ty chodby, síně a klenby stále ještě ukrývají tajemný život. Tu a tam stála skupina sloupů nebo osamělý monolit. Ve středu města se tyčila prastará hrobka v podobě kamenného dolmenu, ale byla vybudována z ebenově černého kamene, z balvanů tak velkých, že si nikdo netroufal ani odhadnout, jak je původní stavitel zvedal na místo.

Jak Conan vyrozuměl z Parasanových slov, právě tam byla ukryta Varanghiho sekera. Navzdory špatné náladě, navzdory primitivním obavám z neznáma, které cítil pod hladinou pevného rozhodnutí, se mu zrychlil tep. Vytasil meč a mávl s ním nad hlavou. "Kupředu," vykřikl a pobídl koně do klusu.

Z řad válečníků zaznělo táhlé volání a celá skupina se mu rozjela v patách. I oni jistě cítili obavy, ale výpravy se účastnili jen dobrovolníci a kdyby nic jiného, čest rodných klanů je zavazovala k odvaze.

Když se začali přibližovat k městu, zvedl se vítr. Přiletěl odněkud z písečné pustiny, tahal jezdce za šaty a vysoušel jim hrdla. Kolem se roztočily písečné víry. Lidem zaskřípal mezi zuby písek.

Mnohem rychleji, než by Conan považoval za možné, se nad obzorem zvedl temný mrak a zastřel oblohu. Slunce,

zastíněné clonou písku, nejdřív zrudlo, potemnělo a pak zmizelo docela. Jejich cíl zmizel pod temnou clonou. Písečná bouře je bičovala neuvěřitelnou silou a než si Conan stačil stáhnout přes obličej cíp burnusu, málem se udusil. Kůň zaržal bolestí a začal se plašit. Bezohledně popohnal zvíře kupředu. Uprostřed sykotu písku a řevu bouře si pomyslel, že musí rychle najít nějaký úkryt, dokud se bouře neutiší, a kde jinde by ho mohli najít než v Pteionu?

Vpravo a vlevo spíš vytyšil než uviděl vysoké temné stíny - kusy městských hradeb. Pobídl zvíře mezi ně. I když zdi působily jako částečný větrolam a sílu větru poněkud mírnily, vzduch byl stále ostrý a neprůhledný a černočervená mlha ještě zhoustla. Před sebou uviděl nepravidelné tvary několika budov, které už předtím zahlédl z dálky. Ohlédl se a uviděl jen nejbližšího ze svých mužů, ostatní se ztráceli ve svištícím písečném pekle. Doufal jen, že každý muž pozorně sleduje toho před sebou.

Vítr ohlušivě řval.

Ne, ten řev - to bylo něco jiného! Conan se rychle rozhlédl kolem a spatřil, jak se z té strašlivé temnoty vynořilo cosi, co se na ně chystalo zaútočit.

17. Pátrání

Nejdřív to vypadalo, že ze zbořeníště města vychází oddíl vojáků v jakési podivné skupině. Conanovi bleskem proletělo hlavou, jak se sem mohli tak rychle dostat, když nejbližší území obydlené Stygijci leží dál než Thurán, ze kterého vyrazil on se svými lidmi. Přitáhl oště a mávl na jezdce za sebou, aby se stáhli blíž k němu, sesedli, zajistili koně a připravili se k boji. Horalé nebyli zkušení v boji v sedle. Conan však zůstal na koni a ukázal Falcovi, aby udělal totéž. Jejich koně byla ukořistěná vojenská zvířata vycvičená v boji. Pár zkušených válečníků v sedlech mohl v bitvě proti pěším znamenat mnoho a na druhé straně se žádný jezdec neukázal.

Znovu zazněl roh a podobný zvuk Cimřeňan v životě neslyšel. Ten zvuk mu doslova rval nervy. Zvuk se neozýval z řad nepřátel, ale odkudsi shora. Barbar zvedl hlavu. Přestože poletujícím pískem nebylo možné dohlédnout dál než na nějakých pár metrů, měl dojem, že zachytil pohyb jakési temné hmoty, že zahlédl obrovská mávajících křídla.

Cizinci postupovali kupředu. Jejich první řady teď byly vidět mnohem zřetelněji. Conan se narovnal v sedle. Ucítil záchvěv strachu. Daris, která také zůstala v sedle, vyrazila přidušený výkřik. Falco volal jména svých bohů. Taiánci začali zoufale křičet.

Nepostupovali proti nim obyčejní vojáci, ale skupina vyschlých mumii. Některé měly na hnědočerná těla navlečeny prastaré pancíře a na hlavách starodávné helmy, většina však na sobě měla jen zbytky plátěných zámočků, které se během mnoha set let skoro rozpadly. Mnohým trčely z vysušeného masa kosti, propadlé tváře byly nehybné a bezvýrazné. To co zbývalo z očí, bylo bez lesku a víčka se nepohybovala, hrudi strašlivého vojska se nezvedaly, a pokud ještě pod žebry zbývala srdce, netloukla. Nohy se pohybovaly jako u loutek. Mumie byly vyzbrojeny krátkými meči prastarého tvaru nebo kopími, jejichž hlavice si s meči co do stáří nezačaly. Všechny zbraně byly z bronzu. Celkem mohla mít ta strašlivá armáda něco přes dvě stě mužů. Zvuk šoupavých kroků v písku byl jediný zvuk, který vydávala. "Duchové," lkala Daris, "to jsou duchové. Pteionské hrobky vyvrhly své mrtvé, aby se nám postavili na odpor." Má pravdu, pomyslel si Conan. V téhle nadpřirozené temnotě se mohou pohybovat všechny stvůry, které by se na sluneční světlo nikdy neodvážily. Ale kdo přivolal tu bouři? Jak mohl někdo ve Stygii znát plán, který vymysleli teprve před necelým tuctem dnů? V tom okamžiku mu hlavou proletěla vzpomínka na orla, kterého zahlédl vedle Ausarova stanu.

Průvodce Tyrís vykřikl: "Mitro, odpusť, že jsem vstoupil na toto prokleté místo!" Conan uslyšel mezi válečníky souhlasné mručení. Ohlédl se a viděl, že se sice zformovali, ale teď že se jejich řady pomalu bortí. V každém okamžiku se mohl některý z nich dát na útěk. Hned potom by zbytek zachvátila slepá panika a celý oddíl by zmizel v poušti jako stádo poplašených ovcí.

Do hukotu bouře se znovu ozvalo zatroubení rohu, které zaznělo jako zlomyslný smích.

Conan už nikdy nezjistil, jestli to, co prolomilo jeho strach, bylo čiré zoufalství, nebo jestli v něm vybuchl vztek, který se v něm celou cestu hromadil, ale před očima mu spadla rudá mlha a Cimřeňan vyrazil kupředu. "Hai, Crome!" zaduněl jeho hlas. "U blesku Varunova! Wakonga mutusi! Belit! Belit!"

Mrtvola, která kráčela v čele, pozvedla bronzový oštěp a hodila ho po barbarovi. Hrot se svezl po pancíři, který si dnes ráno oblekl pod kaftan. Kůň doběhl k první řadě a na Cimřeňanovu pobídku prorazil přední řadu. Conan se naklonil v sedle a jeho meč se matně zableskl. Cítil, jak čepel zasáhla, ucítil mnohem menší odpor, než byl zvyklý u lidských svalů, a meč byl znovu volný. Vyschlá hlava odletěla stranou, několikrát se překulila v písku a zůstala nehybně ležet. Tělo nekrvácelo ani nepadlo k zemi, ale pohybovalo se tápavě kolem a mávalo oštěpem jako odporný hmyz s uťatou hlavou. Conan zvedl koně na zadní, a když zvíře dopadlo zpět na všechny čtyři, ozval se zvuk praskajících kostí a další vyzáblá mrtvola se změnila v hromádku kostí a kůže, která sebou slabě trhala na zemi. Tal po nejbližší helmici. Meč při nárazu slabě zazvonil, a i když neprošel starým kovem, síla úderu zlomila vyschlý krk. Hlava se groteskně kývala na zbylých svalech, když její majitel začal bezcílně chodit do kruhu. Conan stačil mumii v poslední chvíli ještě utnout ruku s mečem.

Falco už také sebral odvahu a vrhl se do boje. Jeho šavle svištěla vzduchem. Daris sice nebyla zvyklá na takový způsob boje, ale její kůň dupal po odporných nepřítelích a dívka bodala oštěpem hned sem a hned zase tam. Jenže mrtví nebyli tak snadní protivníci. Byli pomalí, neohrabaní, ale necítili bolest, nekrváceli a vyřadit je z boje bylo velice obtížné. Koně, obklopení skupinami bodajících a sekajících mrtvol, byli poseti krvavými šrámy a jezdci utrpěli první lehká zranění. Vypadalo to, že těžší zranění už na sebe nedají dlouho čekat. Většina armády mumii si však koni nevšímla a teď zaútočila na Taiánce.

"Musíme prorazit!" vykřikl Conan na Falca. Pomalu se prodrali lesem bodajících kopí a sekajících mečů. Mrtvol, se kterými bojovali, je nepronásledovaly, ale pokračovaly v cestě a přidaly se k ostatním, které napadly Taiánce.

Conan se snažil dostat do plic přes cíp svého burnusu co nejvíc vzduchu. Zastínil si oči a pokusil se dohlédnout k místu srážky. Boj byl zuřivý a krutý, mnozí muži utrpěli zranění a jiní padli, ale ti už se nehýbali. Přesto se Taiánci bili jako lvi. Z jejich řad zněl válečný pokřik a udýchaná klanová hesla prorážela i hukotem větru a syko-tem narudlého prachu. Přece jen se mu podařilo ukázat jim, že silná paže a udatné srdce může porazit i takového nepřítele.

"Nezaútočíme na ně zezadu?" zeptal se Falco. Oči mu divoce plály.

"Ne," rozhodl Conan. "Byli bychom jen dva muži navíc a boj je přinejmenším vyrovnaný. Kromě toho nevíme, jaká překvapení má ještě náš nepřítel v zásobě. Bude lepší, když využijeme tuhle příležitost a pokusíme se najít Sekeru. Jestliže se Parasan nemýlí, pak se člověk s tou zbraní v ruce může postavit samotnému peklu."

V té chvíli se vedle nich objevila na svém koni Daris. "Nejlepší bude, když pojedeme všichni tři." Upřela na Cimmeřana prosebný pohled, který říkal: "Mohu být znovu tvou družkou v boji?"

Cimmeřan zavrtěl hlavou. "Ne, bude lepší, když zůstaneš tady a budeš povzbuzovat muže. Někteří z nich si jistě všimnou, že my s Falcem odjíždíme, mohly by je napadnout různé myšlenky a nemuselo by to dobře dopadnout. Když tady zůstaneš ty, jejich princezna, potomek samotného Varanghiho - rozumíš mi?"

Bolestně sevřela rty, ale nakonec přikývla. "Rozumím. Mítka vás provázej." Neschopná dalších slov poodjela kousek stranou.

Conan se už už rozjel za ní, ale v poslední vteřině se zarazil. "Tak do toho," obrátil se k mladíkovi a pobídl koně ke středu města. Ulice lemovaly černé budovy. I když byly nízké a měly šikmé stěny, přece jen oba jezdce chránily před větrem. Bylo v nich vidět mnohem dál než na otevřené pláni a dýchalo se snáz. Světlo však nebylo o nic silnější než za měsíční noci, kterou démoni tolik milují. S meči v rukou se Conan s Falcem pomalu přibližovali k hrobce ve středu a cestu hledali spíš v paměti než očima.

"Slyšel jsem," křikl Ophiřan na Conana, "že když lidé Pteion opustili, používali ho po několik generací jako pohřebiště."

Conan přemýšlel, jak asi za života vypadali ti lidé, které jeho meč rozsekal na kusy. Jistě se také smáli, milovali, pili, cestovali, cítili smutek a toužili po nesmrtelnosti. Byla jejich těla pouhým nástrojem, které použil mág Tothapis - určitě to musel být Tothapis - nebo v nich ještě byla uvězněná lidská duše?

Na levé straně ulice se objevil temný vchod. V kameni nad ním byla vytesána teď už jen zčásti zřetelná lidská lebka v nadživotní velikosti. Najednou se Conan zastavil a zaklel. Ze vchodu se vynořila skupina podivných stvoření.

Plazila se po zemi jako červi v hničícím mase a vytvořila kolem vchodu půlkruh o několika řadách. Conanovi se stáhlo hrdlo a po zádech mu přejel mráz. Bytosti byly nahé, těla podobná lidským kostrám byla potažena našedlou kůží, ale paže měly nepřírozeně dlouhé a ukončené mohutnými drápy a mnohé z nich dřepěly na všech čtyřech jako šakal, který se právě chystá rozhrabat čerstvý hrob. Hlavy bez jediného vlasu připomínaly hlavy zvířecí - špičaté uši, protáhlé čenichy a vyčnívající zuby a oči, které světlkovaly jako oči sov. Kvičely, vrčely, z tlam jim vylézaly černé jazyky, pařáty rozhrabávaly písek kolem sebe a přikrčené čekaly.

"Ghoulové," zasténal slabým hlasem Falco. "Kolik tady muselo být mumií, aby se tihle udrželi celá staletí naživu?"

Falcova ruka, kterou rychle črtal ve vzduchu znamení Slunce, se třásla a bylo vidět, že se mu modlitba jen těžce dere přes vyprahlé rty. Nakonec se vzpamatoval natolik, aby se zeptal: "Neměli bychom ustoupit a pokusit se najít nějaký jiný vchod?"

Conan ovládl vlastní nejistotu a zahnal ji někam daleko do podvědomí. "Ne," zaskřípal nakonec jeho hlas. "Celé okolí se tady bude hemžit podobnými obludami. A nerad bych v té vichřici ve městě zabloudil. Čas utíká. Musíme prorazit."

"Mám strach, že bude stačit jediné škrábnutí nebo kousnutí od těch požíračů mrtvol - otrava -"

"Tak dělej všechno pro to, aby tě ani nekousli, ani nepoškrábali." Conan pobídl koně a jeho meč vyletěl vzhůru. "Crom, Varuna, Belit!"

Falco namáhavě polkl a rozjel se za ním. Zaduněla kopyta, koně ržáli a muži křičeli. Ghoulové se stáhli ještě pevněji k sobě. Conanův meč bleskl dolů. Dopadl na znetvořenou lebku, cítil sílu nárazu až v rameni a viděl, jak z rozdrcené hlavy vytéká černá krev. Rána zřejmě minula malý mozek, protože obluda nezemřela, ale i tak padla k zemi, kňučela a odporně chrčela.

Zleva se po Cimmeřanovi pokusil skočit další ghoul a snažil se ho strhnout ze sedla. Cimmeřanova levá pěst ho zasáhla přímo do rozšklebené tlamy a srazila na zem. Koně bili kopyty. Kolem dvojice jezdců se stahovaly obludy ze všech stran. Conan začal sekat mečem vlevo i vpravo v okamžiku, kdy se mu dostaly na dosah. Několik se jich pokusilo zasáhnout Conanova koně, ale poplašené zvíře, zdívčelé bolestí, kolem sebe bilo a kopalo o to víc. O kousek dál šířila mezi ghoulů zkázu Falcova šavle, drtila, sekala i bodala. Ophiřan si chránil levé stehno a bok štítem a stejně jako Conanův kůň i jeho zvíře se vzpínalo a bilo kolem sebe a hlasitě ržalo.

Nakonec se přece jen oběma jezdcům podařilo obrannou linii prorazit. Ujeli několik metrů, zastavili se a ohlédli.

Ghoulové se bezcílně pohybovali na ulici před vchodem, někteří z nich už pomalu začali trhat mrtvá těla svých druhů.

Conan na ně znovu zaútočil zezadu. Jeho lví řev naplnil ulici od zdi ke zdi. Ghoulů zachvátila panika a se zoufalým pištěním se drali jeden přes druhého zpět do Domu lebky. Na ulici zakrátko zbyla jen mrtvá těla a kňučící ranění.

Conan se vrátil k Falcovi. "Myslím jsem si, že je lepší tu havěť rozehnat dřív, než zapomenou na tu lekci, kterou dostali. Jsi v pořádku?"

"Díky všem bohům, ani jeden z nich se mě nedotkl," odpověděl Falco bez dechu. "A ty?"

"Totéž."

"Mám strach o koně."

"Myslím, že nás ještě chvíli unesou. Kdyby se jejich rány zanítily a bylo jasné, že nepřežijí, ukončíme jejich trápení. A teď kupředu."

Pár pomalu postupoval do středu nekropole. Z temných dveřních oblouků a branek se na ně upíraly zlé oči, slyšeli tajemné zvuky, hlasy štěbetavé, huhlavé, pisklavé i tichý sykot, ale do cesty už se jim nepostavil nikdo. "Bud' ve

střehu," varoval Cimřeňan Falca. "Pochybuju, že mistr Tothapis už vytáhl z rukávu poslední překvapení." Ulice se točily a křižovaly nesmyslným způsobem. Neustále si museli všimnout orientačních bodů - střechy ve tvaru kohoutího hřebene, zbytku pilíře s naštipnutým dřikem, sochy, která za staletí napůl ztratila podobu - jinak by se už dávno ztratili v bludišti ulic a uliček. Dost jim pomohlo, že v některých místech si mohli cestu zkrátit a usnadnit tím, že projeli přímo zřícenými budovami. Conan vztekle zaklel, když zjistil, že temný pruh před nimi je zeď, která se táhla napříč ulicí. Z ulice, kterou přijeli, se teď tedy rozbíhaly dvě, každá na jinou stranu. Kudy se dostanou nejrychleji zpět do směru, kterým mají namířeno? Něco takového se nedalo odhadnout. Dobrá, většina lidí považuje pravou stranu za šťastnější než levou. Conan zahrnul doprava.

Zeď končila zhruba po sto metrech. Conan s Falcem se ocitli na otevřeném prostranství. Dlažba už dávno zmizela pod nízkými dunami, ale kdysi to muselo být stejné náměstí jako to v Luxuru, protože na každé straně stála jedna obrovská ruina. Obě rozpadlé budovy sice nekryly prostranství proti bouři tak dobře, jako vysoké domy v ulicích, ale při jednom z poryvů větru měl Conan pocit, že zahlédl na druhé straně náměstí ústí ulice, která vede směrem k ústřední hrobce, i když si nebyl docela jist.

Mlaskl na koně, pohladil zvíře po hřívě spleené potem a popohnal ho napříč náměstím. Dostali se s Falcem sotva do poloviny náměstí, když Ophiřan vykřikl.

"U Crom!" vydralo se Conanovi ze rtů. Měl plné ruce práce, aby udržel koně, který se začal plašit, ržal a vzpínal se na zadní. Falcovo zvíře na tom nebylo o nic lépe. To, co viděli přibíhat, v nich probudilo strach, vyvolaný prapůvodními instinkty. Jak dlouho leželo to strašlivé stvoření v kouzelném spánku kdesi v podzemí opuštěného města, jen proto, aby je teď někdo vzbudil a šílené hladem vypustil na povrch Země?

Od zříceniny napravo se k nim totiž blížilo zvíře podobné hyeně, ale velké jako dorostlý býk. Ostrá srst se mu ježila, černé pysky šklebily a stahovaly kolem vyceněných tesáků, ze kterých mu odkapávaly sliny. Do větru se zařizl řev podobný mnohonásobně zesílenému chechotu šílence. Tvor se před zříceninou zastavil a upřel oči na náměstí.

Začenicchal, vztyčil uši, zamrkal podlitýma očima a vydal se pomalu dopředu.

Ze zbořeníště vlevo vylezla obluda ještě mnohem odpornější. Kráčela po dvou nohách opatřených strašlivými pařáty. Mohutné tělo se naklánělo kupředu, ale bylo vyvažováno dlouhým kuželovitým ocasem. Tupá hadí hlava se vznášela dvakrát výš než hlava lidská. Malé přední nohy byly ohnuté a tiskly se drápy k sobě jakoby v odporné parodii na ruce sepnuté k modlitbě. Šupiny na zádech a bocích byly našedle zelené a břicho prosvítalo světle žlutou. Když ještě spatřil kořist, ostře zasyčel a zrychlil krok.

"Drž se u mne," štěkl Conan na mladého Falca. "Uvidíme, jestli bychom jim nemohli ujet." Strhl vzpínajícího se koně na zem a málem mu při tom zlomil krk, ale nakonec ho přece jen přiměl k poslušnosti. Zamířil k místu na protější straně ulice a pobídl ho otěžením. Kůň vyrazil kupředu. Falco Conana instinktivně následoval.

Byli skoro na druhé straně náměstí, když se ozvalo bolestné zaržání koně a vítězoslavný řev hyeny. Conan se ohlédl a uviděl, že obrovské hyeně se podařilo dohonit Ophiřana. Jediným máchnutím pracky roztrhla jeho koni celý bok. Kůň začal klopýtat a hyena mu zaťala tesáky do krku. Zvíře se zřítlo k zemi v záplavě krve a jezdce uvěznilo pod sebou. Ještě se rychle přibližoval a zuřivě řval.

Conan zapomněl na cíl své cesty. Nikdy by neopustil druhá v nebezpečí, dokud zbývala nějaká naděje. Rychle zastrčil meč do pochvy a svezl se se sedla. Dopadl jako ocelová pružina, několikrát se překulil a vyskočil na nohy. Hyena obcházel mrtvého koně, kňučela a vrčela. Falco, s jednou nohou pod tělem mrtvého zvířete, ležel nehybně.

Conan se přibližoval k padlému Falcovu zvířeti šikmo, z opačné strany, než stála hyena. Doufal, že přicházející ještěr bude věnovat pozornost jeho vlastnímu koni, který neklidně podupával opodál, a jeho přehlédne. Šupinatý kolos skutečně prošel nevšímavě kolem a zem se pod jeho nohama zachvívala. Kráčel celkem pomalu, ale jednotlivé kroky byly tak dlouhé, že by stačil koni v klusu. Savec i ještěr zmizeli v oblaku prachu. Conan vytáhl meč a opatrně se začal přibližovat k hyeně. Zvíře ho spatřilo. Pozvedlo obludnou hlavu a varovalo ho kašlavým řevem. "No no," uklidňoval je Cimřeňan, "já ti to zrádlo nevezmu." Hyena opustila kořist, postavila se před ni a srst se jí zježila.

Conan viděl, že Falco se zvedl do sedu a pokouší se vysvobodit zpod mrtvého koně. Barbar postoupil ještě kousek kupředu. Musí hyenu odlákat ještě pár metrů, aby se Falco mohl zvednout a neriskoval při tom, že se mrchožroutka otočí a sekne po něm tesáky. Potom by měli ještě oba naději z toho vyvážnout. Kdyby pomalu ustupovali, zůstala by hyena jistě u svého masa.

Ne! Conan zašel příliš daleko. Šelma zavyla a vrhla se na něj.

Cimřeňan se pevně rozkročil. Tluma hyeny byla skoro ve výši jeho obličej. Poletujícím pískem se k němu blížily těžké čelisti, ucítil páchnoucí dech a cítil v podrážkách sandálů, jak se pod každým krokem těžkého zvířete zachvívá zem. Pozvedl meč přes rameno a ve chvíli, kdy se zvíře ocitlo na dosah, udeřil.

Čepel proletěla citlivým čenichem a zasekla se hluboko do horní čelisti. Meč uvízl v kosti a zvíře ho jediným pohybem hlavy vyvrvalo Conanovi z ruky. Hyena, šílená bolestí, se začala kývat sem a tam a z čenichu jí stříkala krev. Rána nebyla smrtelná a zvíře dobře vědělo, kdo jí způsobil tu strašlivou bolest. Hyena zuřivě zavrčela a opatrnými kroky znovu zamířila k Cimřeňanovi. Conan vytáhl dýku a připravil se na smrt.

Ze zadu se přikulhal Falco se šavlí v ruce. Cimřeňan uviděl šanci. Teď musí udržet pozornost zvířete. "Hodný pejsek," zavrčel, "pojď sem, pojď, něco ti dám, pejsku."

Obrovské zvíře se připravovalo ke skoku. Falco k němu přiskočil z boku a vrazil mu šavlí do žeber. Hyena svým řevem přehlušila jakou bouři a vyrvala zbraň z ruky i Ophiřanovi.

Z narudlých oblaků písku se vynořil gigantický stín. Conanovu koni se zřejmě podařilo zmizet ve spleti uliček a ještě se vrátil ke snadnější kořisti.

Hyena se obrátila k Falcovi a v tom okamžiku Conan znovu zaútočil. Levou rukou chytil hyenu za srst na boku a trhl zvířetem stranou. Pravicí jí zarazil dýku do krku. Bodal ze všech sil. Krev se rozstříkla na všechny strany. Nakonec

zasáhl hlavní tepnu, ale přišel i o svou druhou zbraň, protože hyena se po něm ohnala tesáky tak rychle, že dýku nestačil z rány vytáhnout. Hyena padla k zemi, svíjela se, kopala kolem sebe a se strašlivým chropotem otvírala a zavírala tlamu. Ještěr zařval a rychle se blížil.

Conan přešel k Falcovi. "Opři se o mne," přikázal, když viděl, že se jeho mladší druh pohybuje s obtížemi. "Stejně nesmíme jít příliš rychle, abychom na sebe nepřilákali toho draka. Ale když budeme opatrní - má tady mnohem víc žrádla, než jsme my dva."

Pomalů postupovali přes náměstí. Za nimi se ještěr přikrčil nad ležící hyenou a začal z ní bez ohledu na její bolestný řev rvát první kusy masa.

Strašlivá scéna, provázená děsivými zvuky, jim naštěstí brzy zmizela v bouři. Conan se zastavil. "Jak se cítíš, mládenče?" zeptal se.

Falco se ušklíbl. "Nemyslím, že bych měl něco zlomeného," odpověděl. "Naštěstí je ten písek hluboký a kůň mě do něj jen zatlačil." Na těle se mu leskl pot.

Conan poklekl a rychle mu ohmatl nohu. "Máš pravdu," souhlasil. "Bohužel to vypadá, že sis zvrtl kotník a nohu od kotníku do půli stehna máš ošklivě odřenou. Kromě toho, jak vidím, jediná zbraň, která nám ještě zůstala, je tvoje dýka." Vstal a povzdychl si. "Ještě nikdy jsem neměl tak silný pocit, že mě hostitel nevidí rád, jako tady. No, když ti pomůžu, myslím, že bychom to pořád ještě mohli dokázat. Už to není daleko."

Jemný padající písek už pomalu zavál všechny stopy. I v temnotě Conan poznal, že tahle ulice musela být neobyčejně výstavní. Hromady trosek se sice sesunuly daleko do ulice, ale bylo vidět, že budovy stály mnohem dál, až za dvojitou řadou monolitů, které lemovaly ulici z obou stran. Staletí vyhladila většinu hieroglyfických nápisů, které původně zdobily jejich černý povrch. Poté, co Falco s Conanem zahlédli několik neporušených řádků, děkovali času, že to udělal.

Pomalů postupovali dál. Vítr hučel, písek jim vnikal do úst, nosu i uší, celý svět se ztrácel v písečné temnotě a pomalu začali cítit vyčerpání. Falco občas bolestivě zasykl, ale jinak snášel svá zranění jako muž.

Ozvalo se zadunění. Zem se zachvěla. Po písku pod nohama se jim rozběhly malé vlnky jako po vodní hladině.

Zachránily je jen Conanovy instinkty divocha a rychlost šelmy. Cimřeň zahlédl koutkem oka, jak se jeden z monolitů naklonil, jediným pohybem zvedl Falca se země a vrhl se stranou. Mladík vykřikl bolestí, ale jeho hlas zanikl v zadunění obrovského kusu kamene, který dopadl přesně na místo, kde před vteřinou stáli.

Padl další monolit, tentokrát jeden z těch na protější straně ulice. I tomu Conan unikl stejným způsobem. Uvědomil si, že jim zbývá jediné východisko. Kdesi za zády se krmil zuřivý ještěr, kterému by tentokrát jistě neunikli. Uchýlit se z cesty znamenalo ztratit se téměř jistě ve spleti ulic a uliček, které mohly být plné nepopsatelných oblud a nepřátel. Jeho společník byl zraněný a dýka byla jediná zbraň, která jim zůstala.

Cimřeň teď sáhl hluboko do zásoby své neuvěřitelné tělesné síly a oči mu zaplály ledově modrým leskem. Zvedl Falca jako dítě, přehodil si ho přes rameno a zavrčel mu přímo do ucha: "Teď se drž!" Potom se rozběhl.

Další kamenná hmota se jim zřítila v patách, potom další a ještě jedna. Barbar kličkoval, skákal, zrychloval a zpomaloval. Ten, kdo se ukrýval někde mimo dohled, vyvracel jeden obrovský kamenný sloup za druhým a snažil se pod některým z nich pohřbit svého nepřítele. Mág se snažil zahnat svou oběť na místo, kde by ho měl v pasti, stejně jako se lovec snaží zahnat jelena tam, kde by ho mohl skolit. Jenže Conan nebyl jelen, nebyl ani kořist, on sám byl lovec.

Přes všechnu jeho sílu, mrštnost a rychlost unikli jen o vlásek. Těsně před ním dopadl další monolit a ve chvíli, kdy jej přeskakoval, padl z protější strany druhý sloup. Stačil pod ním tak tak proklouznout, ale kámen se roztrhl tak blízko, že se Cimřeňovi do zad zasekly kamenné úlomky. V jedné chvíli si pomyslel, jestli by nebylo lepší vběhnout za jednu řadu sloupů, kde by ho ty z druhé strany nemohly zasáhnout, ale vzápětí tu myšlenku zavrhl. Sutiny by jeho pohyb zpomalily a omezily a riziko, že zakopne a padne, bylo příliš velké. Ulice byla přece jen rovná a bez překážek. Pokračoval v běhu středem ulice.

Najednou se monolity uklidnily. Conan mezi nimi pádl několik desítek metrů, když kolem něj najednou padly všechny najednou. Ty před ním, za ním i oba po stranách. Jenže Cimřeň tušil, že se něco takového stane a byl na to připravený. Když se naklonily k zemi dva nejbližší sloupy před ním, odhadl, kam padnou, a skočil přímo mezi ně. Oba ho minuly. Conan zvedl hlavu a posměšně vykřikl k potměšlému nebi. Přeskakoval z balvanu na balvan stejně jistě jako divoká kočka.

Nakonec přeběhl poslední pár monolitů, ležících v troskách, a vyběhl na velké čtvercové náměstí. Uprostřed stála hrobka, ke které měli namířeno.

"Při Mitrovi," vydechl nevěřicně Ophiřan, "jak se ti to podařilo?"

"Když to jinak nešlo..." ušklíbl se Conan.

Vítr rychle slábl. "Nevěřím, že by se náš nepřítel vzdával," dodal barbar. "Tak jdeme dál, než se objeví další nesnáze."

Přesunuli se k hrobce. Svislé bloky kamene byly tak vysoké, že neviděl na horní plochu podivné stavby. Před nimi se otvíral temný vchod podobný otvoru jeskyně. Po vysilujícím běhu mezi padajícími sloupy už příliš nepřemýšlel o tom, co by je mohlo čekat uvnitř. Nevěřil, že by na ně mohl čaroděj svrhnout celou stavbu, na to byla příliš masivní a pevná, ale navíc ukrývala Varanghiho sekeru.

"Když si vzpomenu na všechno, co už nás potkalo," vzdechl si Falco, "věřím, že nás opravdu chránili všichni bohové."

Conan si pomyslel, že na tom mají svůj podíl především sami dva, ale mlčel. Postavil Falca na zem. "Zůstaň tady a hlídej," přikazoval. "Já jdu dovnitř." Mladík ho pozoroval v němém obdivu.

Vchod na druhé straně hrobky byl uzavřený. Všude uvnitř vládlo ticho. Ozvěna Cimřeňových kroků se dutě odrážela od stěn i stropu, který se mu ztrácel v temnotě nad hlavou. Slyšel, jak kolem něj pleskají neviditelná křídla a šustí neviditelné šupiny. Ta trocha světla, která vnikala vchodem dovnitř, se mu ztrácela kdesi za zády. Přesto nešel docela poslepu. V temnotě před ním se objevila slabá modrá záře.

Plížil se kupředu stejně nehlučně jako leopard a záře se pomalu blížila. Nakonec zjistil, z čeho vychází. Na velkém kamenném kvádru stála křišťálová koule. Kvádr byl pokryt vyrytými symboly, které se před očima měnily v obrazy děsivých cest a strašných nočních můr. Conan z nich jen násilím odtrhl oči. Za oltářem se tyčila socha - ne socha Setova, ale socha čehosi, co mělo křídla a mnoho chapadel - že by bůh ještě starší, než obludný Set? Conan na sochu nepřátelsky zavrčel a rozhlížel se dál.

Ano, teď to zahlédl. V modravém svitu viděl opodál v podlaze zasazený kruh. Když k němu přistoupil, zjistil, že to není obyčejný kruh, ale pevná část, vytesaná lidskou rukou v jednom kuse s obdélníkovým kamenem, vsazeným v podlaze. Ucítil vzrušení. Přesně tak mu to popisoval Parasan - to byla horní deska prastarého hrobu, do kterého Prorok ukryl Sekeru.

Kde vzal starý Prorok sílu pohnout tím obrovským kusem kamene, Conan nevěděl. Obkročil desku, uchopil kruh oběma rukama a zatáhl.

Soustředil všechny své síly. Kolem pancíře mu všechny svaly na rukou i nohou vystoupily jako železná lana, šlachy na krku a rukou se napnuly jako ocelové dráty a pot, který se mu valil po celém těle, z něj splachoval krev a nalepený písek. Ale i přes své úsilí byl opatrný. Nepomohlo by mu, kdyby si poškodil páteř a neuspěl. Jak by se všichni d'áblové v pekle chechtali! Zbral ještě silněji, přímo vzhůru, větší část námahy přenesl na nohy a boky a pomalu, pomaličku tah zesiloval.

Deska tiše zaskřípala a pohnula se. Conan šoupavými kroky ustupoval, zvedal ji na jednom konci, až ji postavil svisle. Pak naposled zatáhl a uskočil stranou. Deska se převrátila na zem a přelomila se napůl. Náraz zaduněl okolní tmou.

Conan okamžitě přiklekl k otvoru v podlaze a nahlédl dovnitř.

Pár kostí a obvyklých pohřebních darů pokrýval prach. Conan si jich ani nevšiml. Celou bytostí se upnul na předmět, který čas vůbec nepoškodil.

Sekera se podobala těm, které Taiánci používali v boji dodnes. Topůrko bylo rovné a dlouhé, čepel mírně oblá, čelo Sekery vybíhalo do hrotu. Byla však větší, patřila do rukou velmi silného muže. Topůrko bylo vyrobeno z neznámého hnědočerveného dřeva, které nejevilo nejmenší známky stáří. Jak si Conan rychle všiml, byl na každé straně čepele vyryt symbol slunce. Ocel odrážela světlo jako žádný kov, který Conan kdy v životě viděl. Odražené paprsky byly stříbrně bílé, hedvábně hebké, jako by světlo vycházelo přímo z materiálu.

S nechtěnou úctou se Conan natáhl do hrobu, uchopil Sekeru a vstal. Potom zbraní zkusmo mávl. Bylo to, jako by mu v rukou ožila, stala se jeho prodlouženou rukou, jeho součástí, nebo snad on součástí Sekery. Cítil se jako bůh války, jako nadlidská bytost. Zkrotl své nadšení a přejel palcem po ostří. Navzdory veškeré opatrnosti mu z poraněného břicha okamžitě vytryskla krev. Zbraň byla doslova ostrá jako břitva. Parasan mu říkal, že Sekera se nemusí nikdy brousit. Conan se spokojeně zasmál a zlomyslně zatočil Sekerou přímo před tváří odporného idolu.

Odkudsi k němu dolehl děsivý jek. Conan se otočil. Vzpomněl si na roh, který přivolaal na jeho muže armádu mumii. Falco byl venku sám. Cimřeňan se bleskově rozběhl.

Ze tmy na něj zaútočila kobra, ale minula jej a Cimřeňan ji vzápětí rozdrtil nohou.

Vyrazil z hrobky. Falco se krčil u svislé stěny, zády se opíral o černý kámen a v ruce svíral dýku. Z oblohy, stále ještě zčásti zatažené narudlým závojem pisku, se snášela další obluda. Teď Conan pochopil, že se bouře utišila jen proto, aby se mohla přišera snést z nebe bez nebezpečí, že s ní nepředvídaný poryv větru udeří o nějakou zeď.

Okamžitě poznal zahnutý zobák i desetimetrová křídla. Jejich podoba zdobila Setovu Okřídlenou loď. Ocas, v jehož zadní části vybíhaly na obě strany jakési ploché výrůstky, se táhl daleko za obludou. Drápy měla poměrně malé, ale na proražení oka by jistě stačily, a zobák měl zpětně pilovité háčky.

Těsně před křídly, které vydávaly ohlušující pleskot, seděl na hřbetě ještěra muž. Proud vzduchu mu tiskl na tělo černý plášť. Hlavu měl podivný letec vyholenou, tvář byla stará a ostrá jako nabroušená šavle. Znovu zadul na roh, který mu visel u pasu, potom ho upustil a vykřikl strašlivým hlasem.

Conan neuhnul z místa ani o píď. Lomcovaly s ním poryvy vzduchu rozvířeného obrovskými křídly. Mág uchopil do ruky talisman, který mu visel na prsou - zdobenou lebku zmije. Udělal rukou znamení a zamířil na Cimřeňana vybělené čelisti.

Z hadí tlamy vyletěl oslepující blesk. Conan se zapotácel. Jenže blesk nezasáhl jej, ale hlavici Sekery a odrazil se nazpět. Zaduněl hrom. Stygijce obklopila oslňující záře. Zmizel v plamenech.

Obludný oř se mezitím dokolébál skoro až k barbarovi. Conan se pevněji rozkročil a udeřil. Sekera proletěla dlouhým krkem jako máslem. Oddělená hlava mu padla na předloktí, čelisti se ještě jednou sevřely a zuby se mu zabořily do masa. Pak se tlama otevřela a hlava padla Cimřeňanovi k nohám. Tělo se zakývalo a bokem padlo na stěnu hrobky. Křídla ještě chvíli pleskala, nohy zvířete sebou křečovitě škubaly, ale pak se obluda přestala hýbat docela. Kus od ní ležela na písku k nepoznání zuhelnatělá mrtvola.

Vítr se uklidnil. Prach se rychle usazoval. Na obloze se opět objevilo zářící slunce.

18. Past v Pteionu

Oba válečníci se vraceli městem, které teď bylo neuvěřitelně tiché a plné slunečního svitu.

Nejřív si mysleli, že budou muset náměstí, na kterém přišli o koně, obejít, ale když ho opatrně prohlédli z úkrytu za hromadou sutí, zjistili, že je prázdné. Na písku ležely jen pozůstatky jednoho koně a hyeny. Žádný ještěr nemohl snést palčivé pouštní slunce v pravé poledne. Conanovy zbraně byly zničeny, ale Falco si vzal svou šavli i štít. Mladík, podpíraný svalnatou paží svého druha, se umíněně belhal kupředu.

Byli zhruba na polovině zpáteční cesty, když se tichem rozlehl ostrý kovový zvuk. Oba zbystřili pozornost. To nebyl zlověstný zvuk čarodějova rohu, to byl jasný zvuk polnice! "Haló-ó-ó!" vykřikl Conan z plných plic. "Tady jsme!" V té chvíli už zachvátily Falca takové bolesti, že sotva stačil zavolat na přivítanou.

Kolem rohu nedaleké budovy vyjel rychlým klusem jezdec, a když je spatřil, zastavil koně tak rychle, že mu zpod kopyt vyletěly fontány písku. Byla to potrhaná, krví postříkaná Daris. Odhodila kopí, seskočila ze sedla a rozběhla se s rozepjatou náručí po ulici. "Conane! Oh, Conane!" opakovala neustále dokola a smála se i plakala najednou. Objal ji. Vzlykala a současně ho líbala. Když si všimla, co vedle sebe opřel o zed', aby si uvolnil pravou ruku, pustila ho. Na tváři se jí objevil nejdřív úžas a pak úcta a obdiv. Klesla na kolena. "Je to Varanghiho sekera?" Hlas se jí chvěl.

Conan přikývl. Vzhledla k nebi. "Mitro, děkujeme ti!"

Pak vstala a z hlasu jí zaznívala pýcha a nadšení: "A ty jsi Ten kdo nese Sekeru, Osvoboditel, můj drahý!"

Věděl, že by se měl těšit ze svého vítězství a její radosti. Ale byla to jen únava, co se mu usadilo v celém těle? Pomalu se mu vracela zlá nálada, zlost a nespokojenost, které boj na čas odplavil. Jak si to vlastně ta holka představuje, že si na něj dělá takové nároky? A co je to za vojenské idioty, které mu přidělili jako vojáky? Slepě věří, že jediná zbraň, pro kterou on ještě navíc riskoval život, který patří jen a jen Belit, jim zajistí vítězství. Takový přístup jim naopak může zajistit tak akorát porážku. Bude lepší, když jim to vysvětlí rovnou.

"Co tady vlastně děláš?" zeptal se dost stroze.

Užasle ustoupila. "No - přece - přijela jsem vás hledat."

"Jak jsou na tom chlapi?"

"Zničili obrovské množství nepřátel, ale zaplatili za to krvavou cenu. Zdálo se nám, že nikdo nepřežije. Pak všechny mumie najednou padly k zemi a změnil se v neškodná mrtvá těla - bouře taky utichla a vysvitlo slunce - a já poznala, že jsi vyhrál, Conane, ale měla jsem strach, že jsi třeba raněn - nebo něco." Nesmírně opatrně se dotkla rány, způsobené zuby obludy. "Tohle ti musím hned ošetřit."

"To nestojí za řeč," odsekl jí. "Krev už začala zasychat. Takže jak je to s mužstvem?"

"Polovina z nich je mrtvých, nebo velmi těžce zraněných. Zbytek je vysílen k smrti. Myslím, že by si měli nějakou chvíli odpočinout."

Cimnefan se zachmuřil. "A ty sis klidně odjela jen tak, vrhla ses do neznámého města, kde tě mohlo potkat cokoliv, a nechalas je bez vůdce? Ha, jediná žena na zemi, která je schopná velet, je moje Belit!"

Daris zbledla, jako by ji uhodil, začala pěstí, pyšně se narovnávala, ale mlčela.

"Vítej, princezno," vydechl s bolestným sykotem Falco. Bez podpory se pomalu kolébal na své zdravé noze. "Ty... křivdiš jí Conane. Je to skvělá a odvážná dívka."

Obrátil se k ní, noha se mu podlomila a Falco padl k zemi. Ze rtů se mu vydralo zaúpění.

"Ty jsi raněný!" zvolala Daris. Klekla si vedle mladíka. "Je to zlé?" Pohladila ho po čele. "Chudáčku!"

V Conanovi vzkypěla zlost. V duchu si blahopřál, jak to dovede skrývat, když chladným hlasem prohlásil jen: "Má zraněnou nohu. Nic, co by se nezahojilo, ale proč z toho zbytečně dělat tragédii? Vysaď ho na svého koně a sedni si za něj."

"Ne, on ať samozřejmě jede, ale my dva můžeme jít pěšky," naléhala, když se zvedala od Falca.

"Udělej, co ti říkám," vyštěkl na ni Conan popuzeně. "Chci, abys byla okamžitě tam, kde máš být. Rozhýbej ty chlapy. Ať se postarají o všechny raněné a připraví je na cestu. Ty snad nemáš mozek v hlavě, když tě nenapadlo, že musíme do tmy zmizet! Já dojdu sám."

Dlouze se na něj zadívala, kousla se do rtu a obrátila se, aby přivedla koně. Conan pomohl Falcovi do sedla. Daris se odsunula na koňský zadek a přidržovala Ophiřana kolem pasu. Odjeli beze slova.

Zachmuřený barbar zůstal stát sám uprostřed sutin. Pomyslel si, že doufá, že si Daris, ta slabomyslná otrava, cestu užije. Nakonec nahlas zaklel. Přehodil si Sekeru přes rameno a pomalým klusem se rozběhl za svými společníky.

Nějakou chvíli nevnímal nic jiného než vedro, ticho a jemný skřípot písku pod svými nohama. Budovy, které mýjel, nepoznával. Pravděpodobně se v tom prokletém bludišti dostal na nějakou jinou ulici. Na tom nezáleželo, důležité bylo, aby zhruba udržel původní směr. Před sebou uviděl dům, jehož přední strana stále ještě stála, i když omítka dávno zmizela. Když se k domu přiblížil, všiml si, že těsně nade dveřmi je ve stěně zasazen rubín velký jako jeho pěst. Proti černému kameni zářil rudým světlem. Proč si ten kámen už dávno nikdo nevzal? Proč si ho nevzal původní majitel domu, když opouštěl město?

V prázdném dveřním otvoru stanula postava. Conan se zastavil. Strhl s ramene Sekeru a přikrčil se. Vlasy v zátylku se mu zježily.

Vzduchem zazněl sladký smích. "Cože? Snad se Nositel sekery nebojí? A k tomu ještě ženy! To je ale hanba. Uklidni se. Vždyť to je jen ubohá Nehekba."

Stála tam a zářila krásou, ruku na jednom půvabném boku, v gestu současně nevinném i neobyčejně smyslném. Smála se ústy i očima. Na sobě měla zvláštní šaty ze zlatohnědých pírek, od krku ke kolenům tak těsné, že pod nimi byla vidět každá křivka, každý detail nádherného těla.

Její hlas doslova zpíval. "Pohleď na mé hrdlo, mé prsty, prohlédni si mne celou. Vidiš, dnes nemám žádný amulet. Bylo by to zbytečné, nechci ti ublížit. Pomysli je na to, co se stalo s Tothapisem. Sekera je příliš mocná obrana proti každému kouzlu, které by mělo ublížit jejímu Nositeli. Jistě ti Parasan nezamlčel, že když máš tu skvělou zbraň u sebe, jsi kouzly nezranitelný, pokud nedovolíš zlu, aby na tebe zaútočilo zevnitř, z tvého srdce. Opakuji ti to varování jako důkaz své upřímnosti a proto, abys viděl, že nechci ublížit takovému muži, jako jsi ty."

"Co máš tedy v úmyslu?" zeptal se ochraptěle.

Vlnivým pohybem těla se protáhla dveřním otvorem. "Nebudu ti lhát. Přiletěla jsem sem s Tothapisem. Měli jsme v úmyslu tě zastavit. Jenže jak sám vidíš, tvůj osud byl příliš silný - ne, ty jsi příliš silný, Conane. Získal jsi Sekeru, a zabil jsi Tothapise, který žil celá staletí jen díky své magické moci a kouzelnému umění. Ted' půjdeš dál a dobudeš vítězství, které oťře samotnými základy Setovy říše. Smrt mého pána mě zaskočila, jsem sama a nemám bez něj příliš naděje. Má kouzla zklamala, má pevnost v Khemi leží příliš daleko, magické masti, prášky a nápoje jsou pryč a bohyně mě zavrhla."

Jestli zůstanu tady, zemřu dnešní noci strašlivou smrtí. Když odejdu do pouště, zahynu o něco později, ale ani to nebude lehká smrt."

"Obracíš se na mne - ty?"

Narovnala se. "Prosit nemůžu." Musel obdivovat její sebeovládání. "Vím, že by ses mi měl za co mstít, ale mám poměrně mnoho, co mohu nabídnout výměnou za svůj život. Jsem zkušená ranhojička a léčitelka. Zbyla mi znalost některých kouzel a znám proti nim i obranu. Co nevím o králi Mentupherovi, to už nestojí za to vědět, vím jak je silný, znám počty jeho vojáků i jména důstojníků, znám dokonce i jeho nejtajnější plány, informace, které by nevypátraly ani stovky špehů. To všechno by mohlo zachránit v okamžiku rozhodující bitvy tisíce taiských životů."

Conan se otrásl. "Nevím, co mě odpuzuje víc, jestli čarodějky nebo zrádci," prohlásil, ale mnoho nepřátelství v jeho slovech nebylo. Jak byla nádherná!

"Nemám závazky vůči nikomu kromě své bohyně a tu uctívají v mnoha zemích," odpověděla Nehekba. "Pokud budeš milosrdný, zaslíbím se tobě a nikdy se ti nezpronevěřím. Všechno, co umím, všechno, co jsem, všechno co mám - to bude tvoje a jenom tvoje."

Stál jako omámený. Ve spáncích mu bušila krev.

"A jak ráda se ti dám, Conane," pokračovala. "Na světě není muž, který by se ti vyrovnal. Udělej ze mne svou otrokyni a já budu šťastná."

Postoupila znovu o dva tři kroky. Slunce se jí modře odrazilo v havraních vlasech a v horku se kolem ní šířila zvláštní vůně, která omamovala jeho smysly. Položila mu hebké dlaně na tvář a zapředla. "Pojď se mnou, něco ti ukážu. Uvnitř je pohodlné místo, které bylo připraveno pro tvé nepřátele. Je tam voda, ve které se můžeš umýt a osvěžit, masť na tvá zranění a čisté obvazy. Potom - počkej, já vím, že by ses tady nechtěl zdržovat - ale tví lidé nebudou připraveni k odjezdu ještě celé dlouhé hodiny. Mám chlazené víno i ovoce, abys nabral nové síly, lůžko, na kterém si můžeš odpočinout, a já jsem tu k tvým službám."

Políbila ho tak, jak to udělala tenkrát v Khemi. Přehodil si Sekeru znovu přes rameno a vychutnával její polibek. Tak stáli několik minut v jasném slunečním světle. Pak mu vyklouzla z náručí a pomalu odcházela k domu. Pokynula mu jediným gestem a on, v prsou zemětřesení, vykročil za ní.

Přesně jak slíbila, vnitřek domu byl chladný, vládlo tam příjemné přišelí a místnost byla vybavena pohodlným nábytkem.

Rozhodl se, že tohle skvělé stvoření nenechá strádat. A proč by si s ní vlastně nemohl trochu užít? Jestli to Daris ublíží - no nakonec si za to může sama. A Nehekba bude skutečně nenahraditelný spojenec.

Samozřejmě on, Conan, není takový hlupák jako Falco. Nejdřív prohledal pečlivě celou místnost. Nenašel ani zbraň, ani nic co by připomínalo kouzelný předmět. Za prvními dveřmi, kde se zřítla zadní část domu, byly jen trosky, takže tam nic ukrývat nemohla. Jediné, co našel, byly věci, o kterých se zmiňovala. Stolek s masťmi, obvazy, umyvadlo s vodou, pár židlí a široká měkká postel.

Odložil Sekeru tak, aby ji měl při ruce, a napil se vody. Chutnala jako čistá voda z horského pramene a pochyboval o tom, že by si s sebou přinesla jed, když měla pomáhat kouzly mnohem mocnějšími. "Odlož šaty," zašeptala, když uhasil žízeň. "Ráda bych tě ošetřila."

Něžnými prsty mu pomohla vysvléct potrhané svrchní šaty. Zatímco si stahoval hrudní plát a jeho měkké podložení, poklekla vedle něj a zouvala mu boty. Potom společnými silami svlekli i to, co zbývalo, takže před ní Conan zůstal stát úplně nahý.

Zahořela v něm vášeň. Její oči se rozšířily v překvapeném obdivu. Chytil ji za paže. "U Ishtary!" zvolal. "Zbav se toho směšného peří, ale hned!"

"Conane, ty mi ubližuješ," ozvala se bolestným hlasem. Pustil ji. Dotkla se míst, kde ji stiskl. "Jaké budu mít modřiny!" Usmála se, zamávala dlouhými řasami a poslala mu vzdušný polibek. "Budu je nosit pyšně, jako znamení pocty, které se mi dostalo od nejsilnějšího muže světa."

"Vysvleč se," vydralo se mu z vyschlého hrdla.

"Kdybys věděl, jak po tobě toužím," líbala se k němu. "Ale ty jsi zraněn, můj drahý. Krev, prach a pot skrývají tvou krásu. Dovol, abych tě omyla, natřela ti zranění hojivou masť a obvázála, abys necítil bolest ani únavu. Pak se můžeme oddat lásce."

"Jak chceš," zabručel a sedl si. Sekeru měl neustále na dosah.

Navlhčila velký ručník a otírala ho dlouhými, smyslnými tahy, které mu sice přinesly úlevu a zbavily ho špíny a větší části bolesti, ale ještě víc rozpálily jeho vášeň. Prsty volné ruky mu pročesávala vlasy.

Když skončila, skoro toho litoval. Když se od něj vzdalovala, sledoval ji obdivným pohledem. Záramována světlým obdélníkem dveří vypadala jako tmavý stín se zlatým obrysem. Pozoroval, jak si otírá ruce do krví potřísněného ručníku, aby se zbavila potu, špíny a vlasů, které jí na nich bezpochyby uvázly. Ano, měla pravdu, cítil se mnohem lépe. Teď mu stejně příjemným způsobem ošetří rány...

"Hej, kam jdeš?" zvolal překvapeně.

Zastavila se venku přede dveřmi. Hlas se jí naplnil jízlivostí. "Odcházím. Rozhodla jsem se, že nebudu riskovat tu dlouhou cestu pouští. Sbohem, barbare."

Vyskočil na nohy, ale Nehekba už zmizela. Uchopil Sekeru a vrhl se za ní.

Ostré slunce ho oslnilo. Na několik okamžiků byl skoro slepý. Když se mu zrak vrátil, viděl, že stojí na prázdné ulici.

"U Crom!" zaklel. "Ta čarodějka ze mne nakonec zase udělala hlupáka! Ale proč?"

Vydal se po jejích stopách. Byly to jen mělké rozmazané důlky v písku, ale Cimneřan byl lovec a dobrý stopař. Stopy vedly několik metrů podél průčelí domu - bylo vidět, že běžela - a končily zmatenou zvěstí rozmazaných otisků, které dávaly tušit, že se tady stalo něco podivného.

Pozorně prohlížel celé okolí. Vysoko na nebi zahlédl zlatavého orla, který mířil k západu, jinak bylo nebe, zem i celé peklo jménem Pteion bez jediné známky života.

Chtěla ho jen podráždit a urazit? Nebo doufala, že se jí podaří ho zabít, ale odradila ji jeho opatrnost? Conanovi se o tom nechtělo přemýšlet. Samozřejmě že se mu ani nechtělo vyprávět o celém zážitku svým přátelům, bylo to všechno příliš podivné.

Najednou se zasmál, z hrdla se mu vydral hlasitý úlevný smích, který se odrážel od okolních zdí a vznášel se k obloze. Smál se sám sobě. Vysmíval se svým nepřátelům. Smál se štěstím, protože získal Sekeru, která měla přinést lidem svobodu. Smál se z pouhé radosti ze života. Bylo to, jako by s sebou Nehekba odnesla jeho zlou náladu, která ho tísnila v posledních dnech, a on byl zase sám sebou.

Když si vzpomněl na přátele a zbylé muže, rychle vystřízlivěl. Spěšně se oblekl a vyrazil. Rubín nad vchodem do domu zářil na slunci zapomenutý.

Ruch a přípravy v táboře Taiánců klidně, ale rozhodně řídila Daris. Když uviděla Cimmeřana, vykročila k němu a lhostejným hlasem mu hlásila: "Podle tvého rozkazu jsem rozdělila ty, kteří zůstali na živu do dvou skupin. V jedné jsou muži, kteří nejsou schopni dalšího boje, a k nim jsem přidělila několik zdravých, aby je dopravili domů, kde se jim dostane potřebné péče. Odvezou i naše mrtvé a pohřbí je cestou v roklině, kde je dost balvanů na mohyly. Nemůžeme je tady nechat jako potravu pro ghoully. Druhá skupina se samozřejmě skládá z těch, kteří mohou bojovat dál. Tyris mi potvrdil, že nás může odsud vést přímo na místo setkání s Ausarem. Obě skupiny budou připraveny na cestu zhruba za hodinu, hodinu a půl."

Jeho šedomodré oči se upřely do jejích, položil jí ruce kolem pasu a tichým hlasem prohlásil: "Udělalas to skvěle, dcero králů, a já se v minulých dnech choval jako neotesaný hrubec. Nevím, co to se mnou bylo, ale teď jsem si uvědomil, jak moc jsem ti krivdil, a prosím tě, abys mi odpustila."

"Oh, Conane," vykřikla. Bez ohledu na úžas kolemstojících mužů se mu vrhla do náručí.

19. Bitva u Rashtu

Vojenská strategická cesta vstupovala na území Taii v jeho severovýchodním cípu. O jeden denní pochod dál procházela úzkým údolím. Mezi balvany, útesy a puklinami se na obou stranách zvedaly půvabné pahorky. Malé množství narudlé země, které se drží na jejich úbočích a v roklinách, je porostlé hustými keři, vysokou trávou a zakrslými stromy. Nebe uprostřed dopoledne bylo hluboce modré, a přestože slunce ještě nestálo nijak vysoko, vzduch byl už prosycen kořenovou vůní z keřů zakrslého jalovce.

Na vrcholcích i úbočích kopců, ukrytí v trávě a křovinách, nehybně leželi muži a upírali oči na dno údolí. Vzdálenost sice měnila postavy dole na silnici v malé figurky, ale jejich počet nijak nezmenšovala. Předvoj tvořila jízda, za ní duněly válečné vozy, pěchota v oddělených útvech, zásobovací oddíly s nákladními vozy, zadní hlídky..., celá armáda zabírala cestu v délce skoro tří mil. Blýskal se kov, pleskaly korouhve a vlály praporce a piky pěšáků se vlnily jako obilné pole. I na tu dálku slyšeli ukrytí muži hukot podobný zvuku příboje. Byla to směsice zvuků, které vydávaly dupající nohy, zvonění oceli, dusot kopyt, dunění kol a neúnavný rachot bubnů, které zněly do kroku.

Conan tiše hvízdal. "Vaši zvědové měli pravdu," přikývl. "Myslím, že nepřítel ještě podcenili. To musí být armáda z celé střední Stygie a všechny zálohy, které se jim podařilo ve spěchu sehnat."

"Jestli je skutečně vede sám Mentuphera -" Ausarův hlas se vytratil.

"Jsi si jistý? Máš jenom slovo svých zvědů a to jsou prostí horalé."

"Jsou to především skvělí pozorovatelé a já jsem cestoval dost na to, abych poznal, co popisují. Jen král má právo vztyčit praporec se symbolem stříbrného hada v černém poli a velitelskou hůl s hlavicí v podobě bronzového supa. Rozhodl se nás zbavit jednou provždy."

"Vypadá to tak," přikývl zachmuřeně Conan. Pohledem sklouzl za pochodující armádu. Cesta mizela řetězem pahorků, kam nebylo vidět, ale nad jejich vrcholky stoupal sloup kouře a na obloze nebyl jediný pták - mrchožrout. To znamenalo, že jsou všichni na zemi a hoduji. Ještě včera tam uprostřed pastvin, obdělávaných polí a zahrad stála vesnice Rasht. Ausarovi lidé nevarovali vesničany před přicházející armádou, protože nepředpokládali, že by došlo k masakru. Mysleli si, že Stygijsci se nebudou zdržovat, ale budou postupovat co nejrychleji, aby dostihli vzbouřeneckou armádu. "Chce zničit celou zem. Možná, že potom Stygijsci tu pustinu obsadí a zabydlí svými lidmi."

"To se nesmí stát!" vykřikla Daris. "Dnešním dnem jejich vláda končí!"

"To rozhodne osud," v Ausarově hlase zazněla náhlá úzkost. "Jestli - navzdory všem našim snahám - náš boj prohrájeme, vzpomeňte na mou přísahu. Příkazu náčelníkům jednotlivých klanů, aby složili zbraně, a pak se sám vzdám nepříteli. Tak snad zabráníme tomu, aby byla naše zem úplně zničena."

"Nejdřív," odpověděl mu suše Conan, "bychom ovšem měli vyzkoušet náš plán. Možná že neznáš přesné počty svých válečníků, ale určitě mají nad nepřitelem početní převahu. A i když připustíme, že nemají dostatečný výcvik, možná ani výzbroj, odvahy mají víc než dost. Naše postavení je skvělé. A pamatuj, že máme Sekeru!"

Ausar s Daris se na něj dívali s takovou úctou a obdivem, že se cítil nesvůj. Ke všem ďáblům, není přece vtělením bůhvíhoho, je jen obyčejný potulný dobrodruh!

Jenže štěstí, osud nebo snad hádka mezi bohy z něj udělaly symbol, středobod, kolem kterého se teď otáčejí osudy tisíců lidí a několika zemí. V minulosti se horalé vzbouřili mnohokrát, ale nikdy nemělo povstání takové rozměry. Ausar na cestě k západu všude hlásal, že nedaleko hranic se spojí s Nositelem Sekery, který se objevil podle prastarého proroctví. Ta zpráva se šířila jako stepní požár, roznášeli ji běžci, kteří nesli z tábora do tábora válečný šíp, oznamovali si ji svým tajným pískaným jazykem pastevci a lovci z kopce na kopec a na horách zaplály ohně, které předávaly signály v noci plamenem a ve dne kouřem s neuvěřitelnou rychlostí. Od hranic k hranicím, napříč celou zemí se sbírali chlapi, muži, prošli starci i silné dívky, připravili si zbraně a zásoby a vydávali se na cestu, aby se spojili s

náčelníkem klanu Varanghi. Byl to divoký zástup. Conan jen doufal, že se mu po návratu k vojsku podaří s pomocí Ausarových vojáků naučit většinu nováčků alespoň základy organizovaného boje a že zbytek se přizpůsobí. Mezitím přesunoval generál Suat své oddíly k hranicím s takovým spěchem, že neměl po cestě čas na žádná trestná opatření proti obyvatelstvu. Potom však musel dostat rozkazy od krále, buď prostřednictvím kurýra, nebo poštovního holuba a změnil všechny své plány. Zastavil se totiž u hranic provincie a čekal na královské vojsko. Spojené armády teď mířily nazpět k Seyanu a tentokrát část vojska postupovala pomalu a plenila a zabíjela.

V pahorkatině nedaleko Rashtu však nebylo nic, co by stálo za pozornost, a Stygijsci, původem z rovin, nedokázali postihnout jedinou známku přítomnosti mnohatisícové armády vzbouřenců, která na ně čekala v záloze.

"Pojďme," ozval se Conan. On i jeho společníci se teď odplazili tak daleko mezi balvany, aby mohli v další cestě pokračovat vztyčení.

V malé kotlině za vrcholem kopce byla shromážděna zhruba stovka jezdců a stejný počet pěších. Na jednom místě nebylo možno shromáždit víc mužů, protože by jistě prozradili svou přítomnost. Celkem nebylo jezdců mnoho, ale zhruba stejně silné skupiny pěších byly hustě rozmístěny kolem celého údolí. Taiánci měli v plánu napadnout postupující kolonu postupně na více místech, rozdělit ji na menší části a jakmile bude její síla rozdrobena, vybojovat současně několik menších bitev, ve kterých by nepřítel zničili.

Conanova skupina měla nepřítel napadnout první, zaútočit přímo na čelo kolony a dát tak signál a příklad ostatním. Proto měla také jeho skupina o něco lepší vybavení než většina horalů, oblečených v kiltech. Jezdci i pěši na sobě měli helmice, hrudní pláty nebo kroužkové košile, v některých případech dokonce i zesílené rukavice, náhlenice a náloketníky a další součástky výstroje. Daris seděla v sedle oblečená jen do tuniky a kožené čapky, vyzbrojená lukem a toulcem plným šípů a dýkou, zastrčenou za koženým opaskem, který ji provázal na cestě už z Khemi a o kterém věřila, že jí nosí štěstí. Od hubeného, prosedlého soukmenovce převzala praporec, který ponese do boje. Byl utkáán v Mitrově chrámu a představoval zlaté zářící slunce na azurově modrém podkladě.

"No, už je načase," bručel Sakumbe. "To čekání je únavné, celou dobu bez ženských, a ještě k tomu není ani dost piva! Doufám, že dnes bude aspoň dobrá kořist!"

Conan se vesele ušklíbl. Subové byli s ním, zčásti proto, že on jediný byl schopen se s nimi dorozumět prostřednictvím náčelníka, a zčásti proto, že poznal na moři jejich soukmenovce a věděl, jak skvělí jsou to bojovníci. Jeho skupinu nejen posílil, ale dodal jí i odvahu a mimořádnost. Černá kůže Subů se vyjímal v horském světle skoro strašidelně a nezvyklá výstroj a výzbroj působily výjimečně výhrůžně.

"No," ozval se Cimfeřan, "skoro bych řekl, že stygijský král jistě nebude cestovat jako nějaký žebrák. Co bys tak řekl stolnímu náčiní z nejdražších kovů, posázenému drahokamy, sudům vzácných vín a pytlům koření, hedvábnému oblečení a truhlicím plným peněz? Jen do toho a posluž si!"

Sakumbe se spokojeně zasmál a oslovil svoje druhy. Všichni zajásali, vážný zůstal jen šaman Gongu. Zasmušilý muž byl v plné válečné zbroji, ale oproti ostatním si pomaloval zjizvené tělo magickými obrazy, na krku měl náhrdelník z lidských zubů a prstních kůstek a u pasu mu visela magická hůlka, chřestítka a váček s magickými substancemi. Falco popojel blíž k Daris. Ophiřan stačil nabrat síly, a i když ještě trochu pokulhával, bolest ho přešla. Trval na tom, že mu to vůbec nevadí, dokud bude sedět v sedle svého krásného stygijského valacha. Na sobě měl ukořistěný kyrys, helmici s vysokým pěřovým hřebem a k nim si přes ramena přehodil široký šarlatový plášť. Kopí se mu v ruce třásl jako třtinové stéblo ve větru.

Cimfeřan byl oblečen do lesklé zbroje, přílby ozdobené párem křídel a kalhoty měl zastrčeny do vysokých bot okovaných ocelí. Ted' se obrátil k Ausarovi a zatvářil se stejně vážně jako taiský náčelník. "Takže bouře začíná a nikdo nemůže říci, kudy vichřice proletí. Doufám, že se znovu sejdem už jako vítězové. A když ne, pak ti děkuju za laskavost, náčelníku, a budu za tebe prosit Mitru."

"A já ti děkuju za všechno, za celou Taiu," odpověděl Ausar. "Ať se stane cokoli, dokud na tváři tohoto světa zůstane jediný Taiánc, nebudeš zapomenut."

Objali se. Náčelník povede útok na zadní část stygijské kolony, aby Stygijsci nemohli přispět na pomoc svým druhům obchvatem po křídle. Otec s dcerou si pevně potřásli rukama a Ausar se vydal ke svým oddílům.

Conan nasedl. Zvlášť pro něj povstanci chytli nádherného válečného koně, uhlově černého hřebce, který nedočkavě ržál a vzpínal se. Barbar ho popleskal po vlhém krku. "No no," zabručel, "jenom neměj strach, dneska si toho užiješ až až, to ti slibuju." Svaly na stehnech se mu napjaly a pobídl koně kupředu.

Daris mu jela na své klisně po pravici a nad hlavou jí vlál praporec. K úžasu všech, kdo neznali Sakumbeho, se černý náčelník, pěši stejně jako jeho muži, držel navzdory svému mohutnému břichu Conanovi bez viditelné námahy po levici. Jeho muži mu běželi těsně v patách a předbíhali předvoj válečníků se sekerami, oštěpníky, lučištníky, prakovníky i těch vyzbrojených meči. Před nimi jeli v klínové formaci jízdní kopiníci. Nebudou pro zkušenou stygijskou jízdu žádnými soupeři, ale všichni doufali, že Stygijsce zdrží a zaměstnají, dokud na bojiště nedorazí příslušné posily, a potom pravděpodobně sesednou a budou bojovat svým tradičním způsobem.

Kamínky chřestily, šustila vysoká tráva a zaprášené keře, postroje zvonily - zvuk nepřátel se přiblížil.

Conan si nepředstavoval, že se mu podaří vyrazit na nepřítel tak nepředvídaně, jako by spadl z nebe. Pro každý případ si předem několikrát projel cestu a teď po ní vedl své jezdce rychle a bezpečně. Rychlost byla důležitá, protože kdyby se něco zvrtilo, mohli by je stygijské lučištníky v úzkém údolí postřílet do posledního. Když vyjeli táhlým úbočím nahoru a začali sjíždět po odvrácené straně pahorku, Conan pobídl koně do cvalu.

Dolů! Během několika minut se armáda pod nimi změnila z úzkého pruhu pochoduujících mravenců v lidi, útočníci začali rozeznávat podrobnosti, zbraně, obličej jezdce, loukotě v kolech bohatě zdobeného vozu, který musel patřit králi, i královskou standartu. Zazněl hlas trubky, která ječela na poplach, a děsivé zasvištění prvních střel.

"Kupředu!" řval Cimfeřan. "Taia a svoboda!" naklonil se v sedle a ze závesníku u sedla vytáhl Varanghiho sekeru.

Zatočil s ní nad hlavou a čepel se leskla a svištěla vzduchem. Ne každá taková zbraň se hodila k použití z koňského hřbetu, ale tahle jako by mu ožila v rukou, ostrá, rychlá, strašlivá.

Dno údolí už bylo na dosah. Znovu popohнал koně. Jezdci se hnali za ním. Pěšáci zůstali přece jen trochu pozadu, ale na bojiště dorazí vzápětí a jezdcí se potřebovali co nejrychleji vyhnout střelám. Jakmile začne boj zblízka, budou střelci téměř k ničemu.

Jeden z Taiánců se se šípem v krku zřítíl ze sedla. Dopadl na zem a kolem jeho těla se zvedl oblak prachu. Conan ho znal, pil s ním pivo, vyměňoval si s ním obhroublé žerty v táboře a sedával u večerních ohňů. Slyšel o jeho ženě, dětech i staré matce. Tak už to ale bylo, že mezi těmi několika věcmi, které Crom mužům dával, byla schopnost odvážně zemřít.

Na kamenité cestě dusot kopyt ještě zesílil. Conan stočil koně stranou a jeho muži ho následovali. Na vzdálenost několika metrů projížděli kolem záplavy koní, pancířů, helmic a spuštěných kopí stygijské jízdy, která je převyšovala počtem deset ku jedné.

Jenže deset jezdců na jednoho najednou zaútočit nemůže. Kromě toho kdyby Stygijsci sjeli z cesty, ocitli by se okamžitě v kamenitých polích na úpatí svahů a v bludišti trnitého křoví, balvanů a děr všemožných hlodavců, ze kterých by se koně sotva dostali zdraví. Conan zamával nad hlavou Sekerou. "Řadou kupředu," vykřikl a pobodl koně.

Stygijsci mu vyjeli vstříc a dunění kopyt se změnilo v hřmění. Za jezdcí vlály praporce, pera i dlouhé pláště. Štíty se pozvedly a kopí sklonila. Nepřítel byl už na dosah.

Přesně podle rozkazů se Daris stáhla za Conana a Falco vyplnil vzniklou mezeru. Kopí měl jako zkušený jezdec položeno na krku svého šedáka.

Se strašlivým hlukem se řady bojovníků srazily a boj začal.

Na Conanovu hruď v kroužkové zbroji záměřilo kopí, které ho mělo srazit se sedla. Dřív než dopadlo, zasvištěla vzduchem Sekera a přetřála násadu jako stébko rákosy. Stygijec neměl nejmenší naději vytáhnout od pasu meč. Sekera proletěla vodorovným obloukem a jezdcova hlava spadla z ramen. Jako blesk napadla Cimřeňanovi myšlenka, kdo byl ten muž, který měl tu čest padnout po pěti letech jako první pod čepelí Varanghiho Sekery.

Falco zasáhl svého muže do krku, upustil kopí, vytáhl šavli, pozvedl štít a srazil se s dalším vojákem stygijské armády.

Conan roztřel lebku nejbližšího koně a jeho jezdec zmizel pod dusajícími kopyty. Falco odrazil bodající meč a odtřel prsty, které svíraly jeho držadlo. Teď už to nebyl útok, byla to směsice bojujících lidí namačkaných na velmi malém prostoru. Kolem se ozývaly výkřiky, zvonění zbraní, dunění štítů, ržání koní, nadávky a sténání raněných.

Z výšky sedla se Conan rozhlížel, jak pokračuje boj okolo. Přesně jak očekával, stygijsí jezdcí velice rychle zatlačili nezkušené taiské horaly, ale každý z domorodců, který se sesmekl ze sedla, byl dvakrát tak nebezpečný než na koni a jejich zvířata se přitom vracela zpátky za bojovou linií. V té chvíli už dobíhali po obou svazích k bitevní vřavě černí i hnědí válečníci.

Nepřítel vyslal kupředu další oddíl královské armády - válečné vozy, které měly na osách kol přivařeny obrovské, kosám podobné čepele.

Vzduchem poletoval déšť šípů. Koně, vozatajové, dokonce i jezdcí v těžkých brněních padali buď s těžkými zraněními, nebo dokonce mrtví. Zvláštní oddíl horalů vyzbrojený dýkami vtrhl mezi ně, přerézával koním šlachy, vyskakoval na válečné vozy, strhával z nich jejich posádky a rychle je na zemi dobíjel. Celá taiská armáda hubila nepřítel vsemi prostředky, které měla k dispozici, a horalé řádili jako šílení. Conan viděl, jak se některé praporce kývají a padají k zemi, viděl, jak se stygijská kolona v celé své délce rozpadá jako had s přelomenou páteří.

"Belit, Belit!" vykřikl a znovu máchl Sekerou.

"Senufer!" opakoval Falco jako ozvěnou.

Netrvalo dlouho a okolo obou mužů vzniklo malé volné prostranství, kluzké krví, poseté mrtvými a sténajícími raněnými. Stovka dalších Taiánců bojovala jako tygři na dohled praporce se Sluncem, povzbuzována blýskající Sekerou. Pomalu si prosekali cestu stygijskou jízdou. Sakumbe se provalil celým tím zmatkem a obrovská válečná palice v jeho ruce kolem sebe šířila zkázu a smrt. Perfektně ovládal zvláštní trik, při kterém udeřil těžkým kyjem jezce do kolena nebo koně do čenichu a pak, když jeho oběť oslepila bolest, použil nůž, který svíral v levici.

Najednou Conan zjistil, že nemá soupeře. Rozhlédl se kolem. Mezi těly padlých se hemžili Taiánci, vyli jako vztekli vlci a zbraně v jejich rukou kolem šířily krvavou sprchu. Několik z nich ošetřovalo zraněné kamarády nebo se na okamžik zastavilo nad těmi, kteří zemřeli v boji. Větší část však pronásledovala po úbočích kopců prchající stygijské kopiníky, vrhala se na ně v celých skupinách, a protože váleční koně byli vyčerpaní, nebyl problém pro svižné horaly většinu jezdců dohonit a strhnout k zemi.

O kus dál byly na silnici opuštěné válečné vozy. Některé z nich se bláznivě převracely za prchajícím spřežením. Ještě dál se stále bojovalo, vládla tam bitevní vřava a zmatek, ve kterém se srazili vzbouřenci s pěším vojskem.

Mezi bojujícími oddíly a válečnými vozy stál stygijský pluk, kolem něž se vršila nízká stěna mrtvých Taiánců.

Obklopovali a vlastními těly chránili zlatý vůz a nad hlavami jim vlála vlajka Hada.

Conan mávl rukou a přivolal k sobě Daris, Falca a neohroženého Ruma, který velel zálohám. Ruma byl jeden z mála mužů klanu Farazi, který unikl masakru. "Tohle musí být jejich elitní oddíly," řekl Cimřeňan a ukázal prstem. "Bude to jistě královská garda, pravděpodobně posílená Shuatovými lidmi, která má zkušenosti z bojů v taiských horách. Ti se překvapit nedají." Otrásl se. "Je jasné, že jsme tuhle bitvu vyhráli, ale myslím, že to bylo tím, že nepřítel s sebou neměl dost jízdy ani válečných vozů. Nepředpokládal patrně, že je tady bude potřebovat. Jeho pěšáci jsou v těžké tísní, to ano, ale pokud udrží ve svých řadách pořádek, mohou poměrně spořádaně ustoupit, znovu se sešikovat a potom to s našimi nepravidelnými oddíly může velice špatně dopadnout."

"Co budeme dělat?" zeptal se Ruma.

Conan se rozhlédl po horalech rozběhlých v celém okolí. Z hrudi se mu vydral dunivý smích. "Co bychom dělali,

zaútočíme," řekl. "Dobudeme támhleto pevnost obklopenou štíty, rozeženeme vojáky, které nepobijeme, nabodneme Mentupherovu hlavu na kůl a poneseš ji v čele naší armády. Jestli to nezlomí ducha jeho vojska, pak nevím o válce vůbec nic!"

Falco spokojeně vykřikl, vyhodil šavli vysoko do vzduchu, zachytil ji a zatočil s ní nad hlavou.

Daris vypadala ustaraně. "Když se nám to nepodaří," podívala se na barbara, "obávám se - znám naše lidi - že by se mezi nimi mohlo rozšířit, že tvá Sekera není pravá, a dají se na útěk." Rumova tvář potměněla zlostí. "Ale vždyť to je pravá Sekera a Conan je jejím Nositelem!"

Cimneřan potřel svou zbraň. "Sám už jsem přestal pochybovat," prohlásil potichu. "Takže musíme shromáždit naše muže."

Svolání horalů vyžadovalo nějaký čas, výkřiky, trubení na rohy. Královský oddíl je zatím klidně pozoroval, meče, oštěpy a luky v rukou a jejich řady se ani nepohnuly. Divoký boj kdesi za jejich zády pokračoval. Padali Stygijci i Taiánci, jednotliví válečníci přebíhali od skupiny ke skupině a snažili se pomoci tam, kde to bylo nejvíc třeba. Conan vyjel na nejbližší vrcholek, aby se rozhlédl, jak vypadá celková situace. Ano, pomyslel si, jestliže nepřemůžeme krále, nepřítel se v nejbližší době znovu zformuje a den může dopadnout pro taiské povstalce velmi špatně.

Dobrá, takže to se nesmí stát. Vrátil se dolů k připraveným oddílům. Necítil ani únavu, ani bolest, přestože v boji utrpěl několik drobnějších zranění. Hořel touhou po boji, jeho jediným přáním bylo pobít všechny ty, kdo stojí mezi ním a Belit.

On, Daris a Falco byli poslední z celé jejich skupiny, kteří byli ještě v sedlech. Cimneřan předpokládal, že mu převaha výšky poskytne možnost zasáhnout Sekerou účinněji shora, a i kdyby nakonec skončil jako pěší, se Sekerou v ruce se nemá čeho bát.

Taiánci byli připraveni. Nebyl to pravidelný oddíl, ale smečka divokých, ke všemu odhodlaných horalů, kteří byli o to strašnější, že jim v očích hořel plamen pomsty. Daris pyšně pozvedla do výše praporec se symbolem zlatého Slunce. Conan vyjel do čela, Sekeru pozvedl jako pochodeň, pobodl koně a vyrazil kupředu. Kopyta zazvonila na kamení. Klus se změnil ve cval. Stygijci spustili píky a nasadili šipy na tětiny luků.

Conanem proletěla strašlivá bolest.

Měl pocit, že se do něj zarážejí tisíce ohnivých jehel a bodají ho do kůže, svalů i vnitřností. Hořel za živa. Vnitřnosti se mu stahovaly ve strašlivých vlnách bolesti. Ztratil vládu nad svaly, které se smršťovaly proti jeho vůli a snažily se rozlámat mu kosti v těle. Před očima se mu objevila černá mlha, v uších mu dunělo a k nosu se mu donesl strašlivý pach hniječích mrtvých. Srdce mu bušilo v hrudníku jako poplašený pták v kleci a poprvé v životě ucítil strach z vlastní smrti. Sekera mu vypadla z rukou a zazvonila na zemi. O vteřinu později ze sedla vyletěl i Conan a bezmocně zůstal ležet pod nohama svých mužů. Jeho oddíl zachvátil strach jako noční vítr. Všichni strnuli na místě.

Daris se svezla s koně a upustila sluneční praporec, který upadl do prachu. Zděšeně si klekla vedle Conana na zem, snažila se ho pozvednout a on ji proti své vůli několikrát uhodil. "Conane, Conane, co se stalo?" chvěl se jí hlas. "Při Mitrovi, promluv! Vždyť to jsem já, tvoje Daris, která na tebe mluví, Daris, která tě miluje -"

Slyšel ji jako z veliké dálky. V hrůze a bolesti, které se teď staly jeho vesmírem, nebyl schopen odpovědět jí ani jediné slovo.

Oddíl Taiánců se zavlnily. Zbraně poklesly, někteří z mužů se začali třást, ústa se jim v úžasu otvírala. Ruma zatřásl nad hlavou oštěpem a vykřikl: "Nehýbejte se z místa! Zabiju prvního, kdo se dá na útěk!"

Falco, který stále ještě seděl na svém šedáku, pozvedl nad hlavu šavli a jeho suchý hlas zaskřípěl: "Nebo ho za tebe zabiju já, Rumo."

Darisiny slzy padaly na barbarovu tvář zruzněnou bolestí. "Vrať se," prosila. "Volám tě zpátky - ve jménu Belit. Vrať se k Belit."

I uprostřed svého pekla to jméno zaslechl. Něco se v něm probudilo. Najednou si vzpomínal, rozuměl a mohl promluvit. Slova se mu drala ze rtů pomalu, s přestávkami, jedno po druhém, ve strašlivém úsilí sdělit to nejdůležitější: "Já... hlupák..., potkal jsem... Nehekba... v Pteionu..., umyla mne... a odnesla... ručník..., má krev..., můj pot..., mé vlasy... a -" na víc už mu síly nestačily, prohnul se jako luk a mezi sevřenými zuby se mu dral se sykotem dech.

Jeden z Taiánců vykřikl a rozběhl se pryč. Ruma jediným plynulým pohybem pozvedl a vrhl svůj oštěp a muž s násadou mezi lopatkami padl k zemi. Falco, tvář zsinavou, se k němu rozjel, aby mu zasadil ránu z milosti. Příslušníci mužova klanu tiše zamručeli, ale zůstali na místech. Oddíl královských gardistů je pozoroval se spokojeným výrazem. Pak se nad helmami královských vojáků, nad praporem s hadem, objevil zářící předmět. Byl to lesklý vůz bez kol a bez oje, ve kterém stála ženská postava. V mírném větru za ní povlával poloprůsvitný volný oděv a dlouhé, jako havraní křídlo černé vlasy. Na krku se jí blýsklo malé zrcadlo. V rukou držela drobnou voskovou figurku, kterou mučila tím, že ji kroutila rukama nohama, bodala malou dýkou, páčila pochodní upevněnou na okraji vozu a přitom se smála. Vůz se vznesl vysoko nad hlavy vojáků, potom přeletěl kupředu a snesl se k zemi.

Na celé okolní bojiště se sneslo ticho. Taiánci v předních řadách ustoupili. Ještě chvíli a obrátí se na panický útěk. "Senufer!" vykřikl Falco.

Conan ji zahlédl tmou, která jej obklopovala. Připadala mu jako sama Derketa, vedoucí zástup neskutečných žen na útěku podsvětím. "Nehekba," vydralo se mu z hrdla.

Daris si uvědomila, že vedle ní přiklekl k Cimneřanovi ještě někdo. Byl to Sakumbe. "Já něco rozumíš," oznámil jí svou lámanou stygijštinou. Na čele i ramenou mu strach vyrazil pot, ale hlas měl pevný. "Vím co. Ona děláš na něj magie. Jeho krev, on v ta panák. Ona mučíš. Brzo zabiješ."

Daris se zoufale přikřčila. "Pak to byl určitě její plán, vylákat nás sem," odpověděla prázdným hlasem, "aby nás tady zničili všechny a jednou provždy - oh, Conane!" Pokusila se Cimneřana políbit, ale trhal sebou příliš divoce.

"Senufer, drahá Senufer," volal Falco jako náměsíčný.

Obrátil svého šedáka a pobodl ho ostruhami. Jel přes mrtvé, míjel trosky vozů a mířil k místu, kde se vznášela Nehekba v létajícím voze. Conanovy bolesti se poněkud zmírnily a oči se mu zaostřily. To všechno čarodějka jistě pečlivě naplánovala, chtěla, aby to viděl, aby byl svědkem té poslední zrady.

Pokynem zastavila stygijské lučištníky, když se jim Falco dostal na dostřel. S radostným úsměvem spustila vůz těsně nad cestu. V levé ruce svírala Conanovu loutku, pravou napřáhla k přijíždějícímu Falcovi v gestu uvítání. Až se políbí, naplní se kalich taiské trpkosti až po okraj. Varanghiho sekeru odnese některý ze stygijských vojáků a položí ji na Setův oltář.

"Vítej, Falco!" pronesla zpěvným hlasem.

Jezdec dojel až k ní a přitáhl koni otěže. Na vteřinku se zahleděl do těch nádherných očí.

Naprosto nečekaně zableskla vzduchem zakřivená čepel. Zbýval jí jen kratičký okamžik, v němž se jí oči svezly na kus ocele, který jí trčel z hrudi, a pak strašlivě vykřikla. Z prsou jí vytryskla krev, neuvěřitelně jasná v poledním slunci, ale bylo jí málo. Jako by si bohové nepřáli zničit její krásu, ale spokojili se s tím, že bylo probodnuto její srdce. Klesla na dno vozu a byla najednou neuvěřitelně drobná. Vůz padl se zaduněním na zem.

Falco nechal čepel tam, kde byla. Opatrně zvedl figurku, představující Conana, a patami pobídl koně. Rozjel se nazpět.

"Tady," řekl a podal figurku Daris. Pak pomalu popojel stranou a sesedl.

Sakumbe něco zajčel a z černého zástupu vyběhl šaman Gongu. Ostatní, Taiánci i Subové, stáli zkamenělí úžasem.

Bylo vidět, že v řadách královských gardistů zavládl neklid.

Nesmírně opatrně předala Daris sošku Gongovi a vrátila se zpátky k Cimmeřanovi. Obr ležel tiše a namáhavě dýchal.

Šaman si přidržel vedle. Zpěvavým hlasem vykřikoval různá slova, vyhazoval do vzduchu špetky různých prášků ze svého váčku, chřestil chřestítkem a mával vyřezávanou magickou holí. Po několika minutách se najednou jeho zachmuřená tvář naprosto nečekaně rozzářila úsměvem. Jeho kmenoví druzi, kteří seděli na zemi, v tom okamžiku vstali, zamávali zbraněmi a hromovým sborem vykřikl: "Wakonga mutusi!"

Conanův pohled se vyjasnil. Potom se posadil. "Jsem v pořádku," užasl jako člověk, kterého náhle opustila horečka.

"Ta čarodějka je mrtvá," vzlykala Daris. "Jsi volný."

Mezitím Gongu vytáhl nůž, slabě se řízl do zápěstí a za zpěvu podivné melodie pokropil sošku několika kapkami krve.

Conan vstal. Měl pocit, jako by celou noc spal posilujícím spánkem a ráno se napil z čistého horského pramene.

Gonga promluvil na Sakumbeho, ten se obrátil ke Conanovi a vysvětloval mu v jazyce pobřeží: "Dal ti svou vlastní sílu, aby co nejrychleji zahladil škody, které na tobě napáchala. Teď odnese tu zlou věc pryč, zbaví ji kouzla a zničí."

V Cimmeřanově hrudi znovu zaduněl spokojený smích. "Tak je to v pořádku. I my máme před sebou něco, co musíme zničit!" jednou rukou k sobě přitiskl Daris a druhou Sakumbeho. "Mí věrní přátelé, nikdy v životě vám nebudu moci dost poděkovat!"

Pozvedl Sekeru a vyšvihl se do sedla. "Kupředu!" vykřikl. "V Jehananově jméně!" Z hrdel jeho mužů se vydral nadšený řev. Bez ohledu na spršku šípů se vrhli pod jeho vedením kupředu. Podél celé cesty se bleskově šířila zpráva, že v čele vojska se znovu pozvedla Sekera i Sluneční praporec. Taiánci vykročili kupředu, aby posekali lidské pole, které jim stálo v cestě.

Možná by bylo dobře říci, že Conan zabil krále Mentupheru, nebo že Ruma porazil generála Shuata, ale tak to nebylo.

Oba proslulí Stygijsci zmizeli v děsivém víru boje a jen bozi vědí, kterému z Taiánců padli za oběť. Conan bil nalevo i napravo, a když se potom skutečně objevila v čele jeho oddílů hlava mrtvého krále Mentuphery a Stygijsci se dali na útěk, byl spokojený.

Jediným slovem nevyčetl Falcovi, že po celou dobu boje seděl u cesty a plakal.

20. Pomsta za Belit

Okřídlenou loď našli tam, kde ji ukryli, a teď ležela na vodě u Seyanu a čekala. Na její palubě stálo šest lidí. Přestože bylo ve městě mnoho lidí, ani jeden z nich se k lodi nepřiblížil. Všichni věděli, že šest přátel chce být samo, aby se mohli v klidu rozloučit.

Slunce ještě nevyšlo nad východní pahorky, ale nebe v těch místech už bylo zlatorůžové a všude jinde modré bez mráčku. Nad hladinou Styxu se převalovaly kotouče řídké mlhy, které halily temnou řeku do bílého závoje. Z purpurových hor se se smíchem hnala řeka Helu a vrhala se do náručí své mnohem větší sestry.

Conan necítil chlad, přestože měl na sobě jen tenkou tuniku. U boku mu visel meč a dýka. S vážným výrazem uchopil Varanghiho sekeru oběma rukama a podával ji Ausarovi. "Patří vám," prohlásil. "Kéž už nikdy Taiu neopustí!"

"Pokud to nebude Mitrova vůle, nebudeme ji teď dlouho potřebovat," odpověděl mu náčelník.

Jeho víra spočívala na pevných základech. Než by se pustila do beznadějného boje, stygijská posádka se vzdala a složila zbraně. V této době už putovali odzbrojení vojáci s doprovodem Taiánců k hranicím. Tlustý guvernér Wenamon táhl s nimi. Vykoupil svůj život veškerým bohatstvím, které za roky vlády vymáčkal z celé provincie. Po porážce u Rashtu nebudou královská vojska delší dobu schopna vytáhnout do boje ve větším počtu. Kromě toho bylo známo, že nový král Ctesphon postrádá rozpínavé ambice svého otce.

"Vy nebo možná vaši potomci budou muset bojovat znovu," varoval Conan. "Luxur vaši samostatnost nikdy neuzná."

Ausar vzal Sekeru. "Máš pravdu," souhlasil, "ale to bude něco jiného, protože budeme bojovat jako svobodný národ."

Můžeme najít spojence v Keshanu, Puntu a dalších okolních zemích, které mají stejně jako my důvod nenávidět Stygiu."

Parasan, nejvyšší kněz, už tak spokojený nebyl. "Bohužel se obávám, že jsme přerušili naše poslední spojení s civilizací," zavrtěl hlavou. "Postupně se změníme ve smečku divochů, rozdělených do klanů."

Conan pokrčil rameny. "A co?" odpověděl. "Bez urážky, pane, nestojí svoboda za jakoukoliv obětí? A upřímně, když o tom přemýšlím, nemyslím si o civilizaci právě to nejlepší."

"Možná že na tom něco je," zamumlal starý kněz. "Doufám, že si alespoň uchováme světlo a přízeň Mitrovu. Kéž tě

provází jeho požehnání, synu, za to, co jsi udělal pro něj i pro nás. Přeji ti, aby tvá cesta zpět byla bezpečná a návrat radostný."

Sakumbe stačil rozhovor z větší části sledovat. Možná že posledním slovům rozuměl trochu jinak, než jak byla myšlena, protože se vesele zašklebil, plácl Conana po rameni a prohlásil v mořském jazyce: "Taky že ano! Až se dostaneme na Černé pobřeží, přikážu, aby připravili devítidenní oslavy na tvou počest, Amro!" Tahle přezdívka, kterou Sakumbe a jeho muži nazývali Conana, znamenala v jazyce Subů "lev".

"Už se na to těším," přikyvoval hlavou seveřan. "Budeme vás teď s Belit navštěvovat častěji." Potom dodal střízlivějším tónem: "Toužím po ní, ale přesto je smutné, když se s vámi musím rozloučit, pravděpodobně navždy. Daris _"

"Ano?" Stála s Falcem a vyprávěli si. Teď obrátila tvář k Cimmeřanovi.

"Budeš mi chybět víc, než ti umím říct," prohlásil neohrabaně. "Vždycky na tebe budu vzpomínat a budu ti přát jen to nejlepší."

"Já tobě také." Přistoupila k němu a uchopila ho za obě ruce. Upřela na něj pevný pohled a usmála se. Soukromě se rozloučili včera večer, dnes se musí chovat jako princezna Daris, dcera Ausarova.

"Kdybychom tak mohli své životy spojit," pokračovala. "Není to možné, já vím," dodávala. "Máš družku, které jsi slíbil věnost. A já - já se vdám za nějakého muže, který bude silný a hodný, a dám mu zdravé děti. Jistě bude považovat za čest, když bude moci prvního syna pojmenovat Conan. A naše první dcera -" teď už nemohla zadržet slzy, "- můžeme ji pojmenovat Belit?"

Objali se.

Pak už řeč vázla až do chvíle, kdy Daris, Ausar, Sakumbe i Parasan sešli na břeh. Plavidlo tiše vyplulo na hladinu řeky a zanedlouho zmizelo v mlze.

Safírové moře se čeřilo ve svěžím větru, ale Tygřice vyplouvala od bílých útesů ostrova Akhbet poháněná vesly. Bylo to proto, aby mohla snadněji manévrovat. Její velitelka se chtěla podívat na loď, která se objevila na obzoru.

A že to byla zvláštní loď: kovový trup, podivná příd ve tvaru dračí hlavy a velká křídla, složená na bocích. Plachta na přídě byla provizorní, ale jestliže to plavidlo nemělo stěžen a nepoháněly je původně plachty, kde mělo vesla nebo jiný zdroj pohonu? Navzdory tomu, že loď byla dlouhá skoro dvacet metrů, zdálo se, že posádku tvoří jen dva muži.

Nezdálo se, že by jim přibližující se galéra naháněla strach. Spíš to vypadalo, že ten větší z obou mužů, který stál u provizorního kormidla na zádi, řídil plavidlo tak, aby se obě lodi co nejdříve setkaly.

Byl to obrovský muž, s hřívou černých vlasů rovně zastřížených nad čelem, se světlou pletí a pohyby šelmy - Belit měla náhle pocit, že se jí srdce vyrvе z hrudi a poletí mu vstříc. "Conane!" vykřikla. "Conane, Conane! Ó Ishtaró, má láska se vrátila!"

Potom se ovládla a přikázala jásajícím mužům, aby zvedli vesla na pravoboku, aby k sobě obě lodi mohly přirazit.

Cimmeřan hodil na palubu poutací lano, vyskočil, zachytil se zábradlí a vytáhl se na palubu. Belit se mu vrhla do náručí jako bouře.

Pustil ji až po dlouhé chvíli a oba se na sebe dívali v tichém vytržení. Teprve potom měl Conan čas rozhlédnout se po palubě a Belit obrátila pohled na jeho společníka. Cítil, jak ztuhla. Teprve po krátké chvilce se zmohla na otázku: "Takže Jehanan s tebou není?"

"Ne," odpověděl Conan mnohem jemnějším tónem, než u něj bylo zvykem. "Je tam..., kde jsou všichni, kdo zemřeli hrdinskou smrtí."

Belit zavřela oči, a když je znovu otevřela, zeptala se: "Můžeš mi o něm vyprávět? Musí mi to stačit." Odmlčela se. "Ne, to není pravda. Ty ses mi vrátil, a to je víc než dost. Jsem šťastná."

"Ten příběh je krutý. Možná by bylo dobře nechat jej na později," navrhoval Conan. "Zatím bych ti rád představil svého odvážného druha - to je Falco z Kirjanu v Ophiru."

Belit podala mladíkovi ruku. "Vítej na mé palubě," řekla. "Jestliže máš svůj podíl na tom, že se vládce mého srdce vrátil, pak ti dlužím víc, než kolik obnáší celý můj majetek."

Falco zčervenál. "Říkal jsi, že je krásná, ale neřekl jsi, jak krásná je doopravdy," obrátil se ke Conanovi. "Zapomněl jsi dodat, že je vznešená. Kéž by má láska byla alespoň z poloviny jako ona!"

Cimmeřan se usmál. Falco byl zdravý a bystrý mladík, který se brzo vyrovnal se smutkem po mrtvé čarodějce.

Pak mu úsměv z tváře zmizel. Teď bylo na řadě to vyprávění, které přinese Belit hluboký smutek.

Úplněk stříbřil mořskou hladinu a skaliska ostrova, u něhož ležela Tygřice na kotvách. Na lodi všichni spali po divoké oslavě, jen Conan s Belit stáli bok po boku na přídě.

Už neplakala. Sevrěla zábradlí, zahleděla se přes moře a prohlásila hlasem, který zazněl, jako když vytahuje ocelovou čepel ze sametové pochvy. "Přeju ti lehké odpočínutí, můj bratře. Budeš pomstěn. Síně Derketina paláce se naplní těmi, které pošlu, aby tě uctívali."

"Nezdá se ti, že ztráta celé provincie, armády, krále a dvou největších stygijských mágů je darem, který dostatečně potěší Jehananova ducha?" zadíval se na ni užasle Conan.

Belit přikývla. "Samozřejmě. Jehanan byl vždycky člověk jemného ducha. Ale já jsem jiná, ve mně hoří plamen věčné nenávisti."

Barbar si povzdechl. "Myslel jsem si, že to budeš cítit takhle. Dobrá, dokud nám to bohové dovolí, budeme plenit stygijské pobřeží, přepadat lodě i města a postaráme se o to, aby si nás stygijské vládcové pamatovali ještě dlouho po naší smrti a třásla se hrůzou, kdykoliv zaslechnou naše jména." Odmlčel se. "Možná ale, že se ti to bude zdát pomalé. Nechtěla bys jim raději zasadit těžký zdrcující úder, ve kterém by se najednou utopila tvá bolest a naplnila pomsta?"

"Ano, ano, jak bych si to přála!" zašeptala a obrátila k němu tázavý pohled.

"Mám takovýhle plán," začal. "Stygijci odvolali blokádu hned po tom, kdy se dozvěděli, že jsme uprchli proti proudu Styxu. Na zpáteční cestě jsme s Falcem propluli kolem Khemi v noci. Řekl mi, že přístavní hlídková plavidla většinou nekontrolují lodě, které míří na moře, ale já si myslel, že bude lepší, když nikdo neuvidí loď, na které jsme se plavili. V každém případě jsme si však mohli prohlédnout flotilu, která stála v přístavu na kotvách. Nevypadá to, že by ty lodi někdo příliš hlídal. Posádky byly převážně v ubikacích na pevnině, někteří jistě dokonce doma na dovolených. Taký si myslím, že po tom, co se stalo u Rashtu, bude ve Stygii vládnout docela slušný zmatek a Stygijci, přes sílu svého loďstva, nejsou pravým námořním národem. Jenže v případě války bude flotila rozhodující silou. Kdyby přišli o loďstvo, přišli by o poslední možnost prosadit úspěšně svou rozpínavou zahraniční politiku - jako například invazi do Ophiru."

Belit mu sevřela paži. Nehty mu zaryla do masa tak silně, že pod nimi vytryskla krev, ale ani jeden z nich si toho nevšiml. "U všech bohů války a smrti! S naší jedinou galérou? Je to možné?"

"Mám plán. Je jednoduchý a přímý, ale já nikdy nebyl výjimečně lstivý. Promluvíme si o něm zítra ráno, až budeš klidnější." Navzdory smutku, který viděl v jejích očích, se na povrch prodrál záblesk jeho drsného humoru. "Můžeme začít tím, že potopíme Okřídlenou loď. Svým způsobem je to škoda, ale nám už není k užítku a bude lepší neriskovat, že se dostane zpět do nesprávných rukou. Co kdybys to udělala sama?"

V khemské zátocě od nepaměti křižovala stygijská hlídková loď. Bylo to lehké plavidlo, ale ať s vesly, nebo latinskou plachtou neobyčejně rychlé. Posádka sice měla osobní zbraně, ale jinak byla loď neozbrojená. Nebyla určena k boji proti nepříteli nebo pirátům. Kdo by se odvážil zaútočit na černé město? V případě skutečného nebezpečí měla posádka lodě varovat trubkou válečné loďstvo, ale něco takového se zatím nikdy nestalo. Strážní loď kontrolovala vodní dopravu, dohlížela, aby u pobřeží nepřistávali pašeráci nebo lodi bez úředního povolení.

Jednoho dne, nedlouho po západu slunce se loď otočila k otevřenému moři, aby zkontrolovala plavidlo, které se odtamtud blížilo. Byl to dost velký člun, který velké námořní lodě vozily na palubě jako záchraně a menší je většinou vlekly na laně za sebou. Svěží vítr nadouval obdélníkovou plachtu a člun dovedně proplouval mezi vrcholky vln a úspěšně bojoval s odlivem a nepříznivými proudy. Do východu měsíce zbývalo ještě několik hodin.

"Loď, ahoj!" zvolal stygijský pozorovatel. "Zastavte, vystoupíme na palubu!"

"Rozumím, pane," dunivý hlas odpověděl stejným jazykem se slabým přízvukem. Ráhno s plachtou kleslo do člunu a ten se skoro zastavil.

Když se hlídková loď přiblížila, všimli si Stygijci, že posádku člunu tvoří zhruba půl tuctu mužů. Všichni byli černí, s výjimkou obrovského chlapíka u kormidla. I když byl zahalen do velkého pláště s kápí, vypadal jako běloch.

"Odpusťte, pane," zvolal. "Jsme ubozí námořníci. Naše loď najela na útesy. Potopila se tak rychle, že do člunu se nás dostalo jen pár. Prosím vás ve jménu milosrdenství, dejte nám vodu, něco k jídlu a dopravte nás k pobřeží!"

"Uvědomte si, že vás předtím musíme vyslechnout," oznamoval jim kapitán hlásnou trubkou. "Odkud jste?"

"Naše loď byla argoská obchodní loď a její majitelé, kteří chtěli co nejvíc ušetřit, najali posádku v těch nejhorších putykách. Tohle jsou Kushité. Já sám jsem z Vanaheimu."

O té severské zemi zaslechl kapitán jen velmi kusé zprávy, ale věděl, že barbari se v cestách za dobrodružstvím nebo bohatstvím často vydávají daleko a jako skoro každý civilizovaný člověk takovými tuláky pohrdal. Jak bylo vidět, tehle měl své za sebou a jeho společníci na tom byli ještě hůř. Kvílivými hlasy prosili o vodu. Kapitán se obrátil k posádce: "Přiražte a mrskněte sebou!" Když se obě lodi dotkly, naklonil se přes zábradlí. "Tak vylezte nahoru, vy tam, ať se na vás pořádně podívám!"

"Ano, pane, jistě, pane," velký muž v plášti se vyšplhal na palubu a nejistým krokem přešel zvýšenou lávku mezi veslaři. Došel až ke kapitánovi, který stál s trubačem pod velkou lucernou na zádi. Černí námořníci se mu potáceli v patách. "Vodu, prosím, vodu!"

"Musíte ještě chvíli počkat, dokud nezodpovíte mé otázky," rozhodl nesmlouvavě kapitán. Tady se naskytá možnost dozvědět se alespoň něco o tom, co se děje za hranicemi. Ve Stygii stále ještě vládl zmatek, nový král Ctesphon se nestačil docela zorientovat a lidé z vedení státu byli ochotni za dobré informace platit zlatem. Kromě toho se kapitán těšil pohledem na to, jak se před ním ty černé opice plazí.

"Díky, díky, pane," drmolil velký chlapík, když se blížil ke kapitánovi. "Kéž se vám bohové odmění podle zásluhy."

Najednou zpod jeho širokého pláště vyletěl meč. Trubač padl k zemi s rozpolcenou lebkou, a to bylo poslední, co kapitán v životě zahlédl. Černoši vytáhli zbraně. Zpod starých plachet na dně člunu se vyrojili další.

Boj byl tichý a krátký. Piráti měli na své straně všechny výhody - překvapení, zkušenosti i bezohlednost. "Výborně," prohlásil Conan. "Hod'te mrtvé přes palubu, ošetřete naše raněné a vyplujte nazpět, N'Goro."

Belitin první důstojník, který uměl částečně stygijsky, vydal příslušné rozkazy. Netrvalo dlouho a člun zvedl plachtu a vrátil se na moře. Každý, kdo by celou scénu pozoroval, by si pomyslel jen to, že je to další loď, které byl odepřen vstup do přístavu. Conan s několika málo muži zůstal na palubě hlídkové lodi a ta dál křižovala zátokou, jako vždýcky. Za nějakou dobu od moře připlula štíhlá galéra, na jejíž přídi se blýskala velká tygří hlava. Hlídková loď se k ní přiblížila a obě lodi chvíli ležely bok po boku. Přítomnost galéry bezpochyby upoutala pozornost přístavních hlídek i hlídek válečného námořnictva. Bylo jen přirozené, že strážní loď prověřuje její totožnost. Zřejmě muselo být všechno v pořádku, protože za nějakou chvíli obě lodi, hlídková jako doprovod, vypluly směrem ke královskému přístavu. Možná že na palubě galéry byl nějaký cizí vyslanec, který přijel, aby své zemi zajistil náklonnost mocné Stygie, nebo snad - při těch myšlenkách se většina pozorovatelů otřásla - přiváží některého ze strašlivých mágů, který se vrací do vlasti z tajné cesty?

Conan v té chvíli už znovu stál na palubě Tygřice, Belit po boku, a vyhlížel přes příď. Na temné hladině se odrážely

hvězdy. Jejich světlo bylo pro oči zvyklé na temno cimberských pralesů, šero kushské džungle a dalekých moří, dostačující. Do zátoky za přístavem se vléval Styx, který se prodíral mezi úrodnými poli a táhl se až nahoru, do země, kde žije Daris a sní své sny. Před nimi se jako černá spící obluda tyčilo město, v jehož zdech byl uvězněn. V temnotě jen tu a tam zazářilo osamocené okno. O kousek dál se ve stínu Velké pyramidy bělaly pískovcové lomy, ve kterých pracoval Jehanan do té doby, než mu muž jeho sestry nevrátil alespoň na krátko vytouženou svobodu, kterou si nakonec Jehanan pojistil navěky. Conan měl tíživou předtuchu, že to všechno bylo jen jakousi přehrou k dlouhému boji, který celý život povede s temnými silami a pradávnými hrůzami. Jméno první z nich je tyranie.

Přinutil se soustředit zpět na úkol, který měli před sebou. Stygijské galérie byly zakotveny přídí ke kamennému nábreží, ze kterého mezi ně vybíhala uzoučká kamenná mola. Stěžně lodí se ostře črtaly proti hvězdnatému nebi, ale trupy byly ukryty v temnotě. Jedna dvě slabé lucerny na každé palubě nemohly ani v nejmenším rozptýlit hlubokou temnotu. Nízké domy kus za nábrežím patrně sloužily jako ubikace námořníků, ale ti se nevzbudí a nezapojí do boje zdaleka tak rychle, jak by to dokázali barbaři.

"Tak, jsme připraveni," řekl a napnul na svůj dlouhý luk tětívu.

V úkrytu lodních boků otevřeli muži hliněné nádoby se žhavým uhlím, které se podobaly malým peklům. Strážní loď se znovu připojila k Tygřici, její posádka přeskákala na palubu vlastní lodi a strážní plavidlo ponechala jeho osudu. Tiše zašplouchala vesla, zacinkal kov a zasykly šeptané povely.

Pod přední palubou zapálil Falco první šíp omotaný plátnem napuštěným v oleji. Když podával střelu nahoru, plameny vyskočily a vykrojily ze tmy jeho napjatý obličej. "Tady máš, Conane," řekl. "První výstřel je tvůj."

"Ne," odpověděl Cimřeňan. "Ten patří Belit."

Královna Černého pobřeží uchopila šíp a nasadila jej na tětívu luku. Napjala luk, zamířila a vzduchem proletěl první ohnivý posel zkázy. Pak vystřelil Conan, po něm Falco, ozval se divoký pokřik a z lodi se vznesl celý mrak ohnivých šípů.

Sluncem vysušené dřevo, dehtem napuštěná lana a plachty, to všechno vzplálo snadno a rychle. V místech, kam dopadly šípy, se vždy objevil malý namodralý plamínek, zapraskal a povyskočil jako mladý kohoutek, natáhl drápky, začal se krmit, rychle růst a měnil se v mocného rudého kohouta, který hlta cokoli, co se mu ocitlo na dosah. Plameny začaly přeskakovat od lodi k lodi a zanedlouho byly vody Styxu osvětleny jasněji než za dne a požár řval jako dravý pták, který se vrhá na svou kořist. Tygřice projela podél celého královského přístavu a z její paluby neúnavně vyletovaly ohnivé šípy. Vítr roznášel jiskry, ty zapadaly do míst, kam šípy nedoletěly, a oheň se šířil jako potopa.

Stygijsci vybíhali z ubikací a zpočátku se pokoušeli hasit, ale netrvalo dlouho a museli se svých marných pokusů vzdát. S vypětím všech sil se jim podařilo zachránit část rybářských a obchodních lodí z vedlejšího oddělení přístavu. Ani jedna z nich se ovšem neodvážila zaútočit na černou galéru, která proplouvala po rudé hladině.

Když Tygřice dokončila svůj úkol, zamířila na moře. Khemská zátoka za její zádi připomínala rozbourané plamenné moře. Když galéra narazila na větší vlny, posádka zatáhla vesla, vztyčila plachtu a stočila loď k severu.

Conan sestoupil z přídě na nižší palubu ve středu lodi. "Tak, mládenče," zaduněl jeho bas, "teď tě odvezeme do Danmarcahu a tam tě vysadíme s dostatečnou zásobou zlata v kapse, aby ses dostal domů v klidu a pohodlí."

Mladík na něj upíral pohled plný obdivu. "Až... až se dostanu ke dvoru a povyprávím tam svůj příběh, ophirští králové vám nikdy neodepřou pomoc."

"Díky," přikývl Conan. "Jednoho dne by se to mohlo hodit, stejně jako přátelství Taiánců. Co když budu muset někdy cestovat sám napříč Stygií? Kdo ví, co nám budoucnost chystá? Život či smrt, bohatství, chudobu, bolest nebo štěstí, to je ve hvězdách." Pokrčil obrovskými rameny. "Všechno, co jsem udělal v době, kdy jsme spolu cestovali, jsem udělal ve službách své paní."

Z paluby nad nimi k nim dolehl veselý Belitin smích.

KONEC

1 Viz R.E. Howard: Královna Černého pobřeží, ve sborníku Věž slona, který vydalo nakladatelství Zlatý kůň a klub Julese Vernea v r. 1990

2 Viz mapu otištěnou v časopisech Poutník č. 1 a 2, vydaných Klubem Julese Vernea v r. 1991.

3 Viz mapu otištěnou v Poutníku č.1 a č. 2.